

உ

குகப்பெருமான் பாதமலர்களே துணை !

திருப்புகழ் விருத்தி உரை

"நெஞ்சக் கனகல் லுநெகிழ்ந் துருகத்
தஞ்சத் தருள்சண் முகனுக் கியல்சேர்
செஞ்சொற் புனைமாலை சிறந்திடவே
பஞ்சக் கரவானை பதம் பணிவாம் !

காளைக் குமரே சனெனக் கருதி
தாளைப் பணியத் தவமெய் தியவா
பாளைக் குழல்வள் ளிபதம் பணியும்
வேளைச் சுரபூ பதிமே ருவையே !"—**கந்தரனுபூதி.**

---

1. திருவேரகம் எனும் சுவாமிமலை

தனனதன தனதனன தனனா தனத்தனன
தனனதன தனதனன தனனா தனத்தனன
தனனதன தனதனன தனனா தனத்தனன—தனதான.

குமரகுரு பரமுருக குகனே குறச்சிறுமி
கணவசுர வணநிருதர் கலகா பிறைச்சடையர்
குருவென வரு உமையுதவு மயிலா எனத்தினமு முருகாதே

துயில்பொழிநன் மடவியர்கள் விழியா லுருக்குபவர்
நெறியிலன வரதூன மெனவே நடப்பர்நகை
கொடுமவர்க ளுடைமைமன முடனே பறிப்பவர்க ளெனவோரும்

தமநுவச முறவசிய முகமே மினுக்கியர்கள்
முலையிலுறு துகில்சரிய நடுவீ திதிற்பவர்கள்
தனமிலியர் மனமுறிய நழுவா வுழப்பியர்கண் வலையாலே

சதிசெய்தவ ரவர்மகிழ அணைமீ துருக்கியர்கள்
வசமொழுகி யவரடிமை யெனமா தரிட்டதொழில்
தனிலுழலு மசடனையு னடியே வழுத்தஅருள் தருவாயே!

சமரமொடு மசுரர்படை களமீ தெதிர்த்தபொழு
தொருநொடியி லவர்கள்படை கெடவே லெடுத்தவனி
தனில்நிருதர் சிரமுருள ரணதூள் படுத்திவிடு செருமீதே

தவனமொடு மலகைநட மிடவீ ரபத்திரர்க
ளதிரநிண மொடுகுருதி குடிகா ளிகொக்கரிசெய்
தசையுணவு தனின்மகிழ விடுபேய் நிரைத்திரள்கள் பலகோடி

திமிதமிட நரிகொடிகள் கழுகா டரத்தவெறி
வயிரவர்கள் சுழலவொரு தனியா யுதத்தைவிடு
திமிரதின கரஅமரர் பதிவாழ் வுபெற்றுலவு முருகோனே!

திருமருவு புயனயனொ டயிரா வதக்குரிசி
லடிபரவு பழநிமலை கதிர்கா மமுற்றுவளர்
சிவசமய அறுமுகவ திருவே ரகத்திலுறை பெருமாளே! (க)

(பதவுரை) சமரமொடும் அசுரர்படை களமீது எதிர்த்தபொழுது - போர் புரியக்கருதி அசுரசேனைகள் போர்க்களத்தில் நின்னை எதிர்த்தபொழுது, ஒரு நொடியில் அவர்கள் படை கெட வேல் எடுத்து - ஒரு நொடிப் பொழுதில் அந்த அசுரசேனைகள் அழிந்துபோகுமாறு வேலாயுதத்தைக் கையில் எடுத்து, அவனி தனில் நிருதர் சிரம் உருள - தரையின்மீது அசுரர்களின் தலைகள் உருளுமாறு, ரணம் தூள்படுத்திவிடு செருமீதே - பகைவர்களைப் பொடியாக்கிய போர்க்களத்தில், தவனமொடும அலகை நடமிட - ஆசையுடன் பேய்கள் நிர்த்தனஞ்செய்யவும், வீரபத்திரர்கள் அதிர - வீரபத்திரர்கள் ஆரவாரஞ் செய்யவும், நிணமொடு குருதி குடி காளி கொக்கரிசெய்து - மாமிசத்தையுண்டு இரத்தபானஞ்செய்த காளி கர்ச்சித்து, தசையுணவுதனில் மகிழவிடு - மாமிசத்தையுண்டு மகிழ்ச்சியடையுமாறு அவிழ்த்து விட்ட, பேய் நிரைத் திரள்கள் - வரிசை வரிசையாகவுள்ள பேய்க் கூட்டங்கள், பலகோடி - அநேககோடி, திமிதமிட - பெருத்த ஓசையுண்டாகுமாறு (களிப்பினால்) கூத்தாடவும், நரி கொடிகள் கழுகு ஆட - நரிகளும் காக்கைகளும் கழுகுகளும் கூத்தாடவும், ரததவெறி வயிரவர்கள் சுழல - இரத்தபானஞ் செய்

தனுல் வெறிகொண்ட வயிரவர்கள் சுழன்று ஆடவும், ஒரு தனி ஆயுதத்தை விடும்- ஒப்பற்ற வேலாயுதத்தைப் பிரயோகிக்கும், திமிர தினகர - (அஞ்ஞான) இருளை நீக்கும் (ஞான) சூரியனே !, அமரர்பதி வாழ்வுபெற்று உலவு முருகோனே-தேவர்களுக்கு இறைவனுகிய மேலான பதவியைப் பெற்று உலாவுகின்ற ஞான சொரூபியே !, திருமருவு புயன் - இலக்ஷ்மியை அணைந்துகொள்ளும் புயங்களையுடைய திருமாலும், அயன் - பிரமதேவரும், அயிராவதக் குரிசில் - ஐராவதத்தை வாகனமாகவுடைய அரசனுகிய தேவேந்திரனும், அடிபரவு - நினது அடியை வணங்கும்படியான மேன்மையுடையோனுய், பழநிமலை கதிர்காமம் உற்று வளர் - பழநிமலை கதிர்காமம் என்னும் திவ்ய ஸ்தலங்களில் வந்து (அடியார் கலிகளைத் தீர்ப்பதற்காக வரதனுய்) அமர்ந்திருக்கும், சிவசமய அறுமுகவ - சைவசமயத்தோருக்கே கிடைக்கத்தக்க பெரும்பேருகிய ஆறுமுகனே !, திருவேரகத்தில் உறை பெருமாளே - அழகிற்சிறந்த திவ்ய ஸ்தலமாகிய சுவாமிமலையில் அமர்ந்திருக்கும் பெரியோனே ! குமர - என்றும் இளமைப் பருவத்திலிருப்பவனே !, குருபர - பரம்பொருளை யடைவதற்குரிய நெறியைப் போதிக்கும் குருவே !, முருக - (ஞான) வாசனை வீசுபவனே !, குகனே - மெய்யன்பரது இதயத் தாமரையில் வசிப்பவனே !, குறச்சிறுமி கணவ - யௌவன பருவமுள்ள குறப்பெண்ணுன வள்ளிநாயகியின் நாயகனே !, சரவண - (தாமரைமலர் நிறைந்த) சரவணப்பொய்கையில் அவதரித்தவனே !, நிருதர் கலகா - அசுரர்கள் மனத்தில் கலக்கத்தை விளைவித்தவனே !, பிறைச்சடையர் - பிறைச்சந்திரனைச் சடாமுடியில் தரித்தருளிய சிவபெருமான், குரு என நல் உரை உதவும் அயிலா - (தாம் சிஷ்யனுக நின்று) நீ குரு என்று சொன்னபொழுது (பிரணவத்துக்குச்) சிறப்பாகப் பொருள் உரைத்தருளிய (ஞானசக்தியாம்) வேலாயுதத்தைக் கையில் தாங்கியவனே !, என தினமும் உருகாதே - என்று(உனது திருநாமங்களைக் கூறிப்புகழ்ந்து)தினம் மனம் உருகாமல் ; குயில் மொழி நல் மடவியர்கள் - குயில் கூவுவதுபோல் இனிமையாகப் பேசும் பெண்கள், விழியால் உருக்குபவர் - கண்களின் பார்வையினுல் (காமத்தை மூட்டி) மனத்தை உருகச்செய்பவர்கள், தெருவில் அனவரதம் அனம் எனவே நடப்பர்-(தெருவில் நடப்பவர்கள் மனத்தில் காமத்தீயை மூட்டுவதற்காக) எப்போதும் தெருவில் அன்னபக்ஷியைப்போல் அழகாக நடப்பவர்கள், நகை கொளுமவர்கள் உடைமை மனம் உடனே பறிப்பவர்கள்-(தங்கள் அழகைக் கண்டு ஆனந்தமடைந்து, அதன் அறிகுறியாக) நகைப்பவர்களுடைய கைப்பொருளையும் மனத்தையும் தக்ஷணத்திலேயே கொள்ளை கொள்ளுகிறவர்கள், அனைவோரும் தமது வசம் உற - எல்லோரும் தமக்கு வசப்படும் வண்ணம், வசிய முகமே மினுக்கியர்கள் - மனத்தைக் கவரத்தக்க (அழகுவாய்ந்த) முகத்தை ஒளிபெறச்செய்து காட்டுபவர்கள், முலையில் உறு துகில் சரிய நடுவீதி நிற்பவர்கள் - தங்கள் தனபாரங்கள்(சிறிது காணப்படும் வண்ணம் அவைகளின்)மீதுள்ள புடவை சரிந்துவிழத் தெருவின் நடுவில் நிற்பவர்கள், தனம் இலியர் மனம் முறிய நழுவா உழப்பியர் -

பொருள் இல்லாத ஏழைகளின் மனம் ஒடிந்து போகும் வண்ணம் அவர்கள் கைகளுக்கெட்டாமல் நழுவி அவர்களை வருத்துபவர்கள், கண் வலையாலே சதி செய்து - தங்கள் கண்களாகிய வலைகளை வீசி வஞ்சித்து(மனத்தைக் கவர்ந்து,)அவ ரவர் மகிழ அணைமீது உருக்கியர்கள் - அந்தந்தக் காலங்களில் தாங்கள் வஞ்சித்த புருஷர்கள் மனமகிழுமாறு அவர்களைப் பஞ்சணைக்கு அழைத்துச் சென்று அதன்மீது தங்கள் (கலவிகளினால்) அவர்களை மனமுருகச் செய்பவர்கள், வசம் ஒழுகி - (அப்படிப்பட்ட குணங்களையுடைய பொதுமாதர்களுக்கு) வசப்பட்டு நடந்து, அவர் அடிமையென - அவர்களுடைய அடிமையென்று கூறுமாறு, மாதர் இட்டதொழில்தனில் உழலும் - அம்மாதர்கள்இட்ட வேலைகளைச் செய்வதிலேயே மனத்தைச் செலுத்தித் திரியும், அசடனை உன் அடியே வழுத்த - புத்தியீன ஞகிய என்னை உனது பாதாரவிந்தங்களையே துதிக்கச்செய்ய, அருள்தருவாயே - கிருபை புரியவேண்டும்.

(விருத்தியுரை) 'அன்புக்கு அருள் காரணமா, அருளுக்கு அன்பு காரணமா' என்னும் கேள்விக்கு **அருணகிரிநாத சுவாமிகள்** அருளே அன்புக்குக் காரணம் என்று பல விடங்களிற் கூறியுள்ளவாறு இப்பாடலிலும் முருகப்பெருமானுடைய பாதாரவிந்தங்களைத் துதிக்கும் பாக்கியத்தைப்பெற அப்பெருமானுடைய அருள் வேண்டுமென்று குறித்துக்காட்டுவதற்காக, ' அசடனை உன் அடியே வழுத்த அருள்தருவாயே ' என்று கூறியருளினர். ' அராப்புனைவேணியன் சேய் அருள் வேண்டும், அவிழ்ந்த அன்பாற் குராப்புனை தண்டையந்தாள் தொழல்வேண்டும்' என்று **கந்தரலங்காரத்**திலும் அன்புக்கே அருள் காரணம் என்னும் பெரிய உண்மையை விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறார்.

' பிறைச்சடையர் குருவென நவுரையுதவு மயிலா ' என்ற விடத்தில், முருகப்பெருமான் ஞானபோதகனாய் இருப்பதைக் கூறுகிறபடியால், ' உதவும் மயிலா ' என்று பிரிப்பதைவிட ' உதவும் அயிலா ' என்று பிரித்து உதவும் ஞான சக்திதரனே என்று பொருள் கூறுவதே சிறந்ததாகும். சைவசமயத்தைத் தழுவி நிற்பவர் பெறும் சிவஞானமும் பேரின்பமும் சிவஞான சொரூபியாகிய முருகப் பெருமானே யாதலாலும், ஒரு ஜீவாத்மாவானது உலகமாயையை அகற்றிவிட்டுத் தம்மை அடைவதற்கு அவசியமான ஆறு உதவிகளையும் செய்யத் தாம் தயாராக இருப்பதை யுணர்த்துவதற்காகவே முருகப்பெருமான் ஆறுமுகங்களுடன் விள ங்குகிறு ராதலாலும், சுவாமிகள் அப்பெருமானை ' சிவசமய அறுமுகவ ' என்று விளித்தார்போலும். முருகப்பெருமான் மிகுந்த அழகுவாய்ந்தவர் என்பதைக் குறிக்க 'குழகன்' என்னும் திருநாமமும், அவர் என்றும் இளமைப்பருவம் மாறு தவர் என்பதைக் குறிக்க 'குமரன்' என்னும் திருநாமமும் இருப்பதனாலும், முருகு என்ற பதத்துக்கு அழகு, இளமை அல்லது வாசனை என்று பொருள் கூறலாமாகையினாலும், ஞானசொரூபியாகிய முருகப்பெருமான் எங்கும் ஞான வாசனை கமழச்செய்கிறுராகையினாலும், 'முருகன்' என்னும் திருநாமத்துக்கு ஞானவாசனை வீசும் ஞானசொரூபி என்று பொருள்கூறத் துணிந்தேன். (க)

தனன தனதன தனன தனதன
தனன தனதன—தனதான.

குமர குருபர முருக சரவண
குக[illegible]முககரி பிறகான
[illegible]ழ[illegible]த சிவய நமவென
குர[illegible]ள்குரு மணியேயென்
றமுத்த இ[illegible]யவர் திமிர்த மிடுகட
லெ[illegible]ன அருதின முனையோதும்
அமலை அடியவர் கொடிய வினைகொடு
மபய மிடுகுர லறியாயோ?
திமிர எழுகட லுலக முறிபட
திசைகள் பொடிபட வருசூரர்
சிகர முடியுடல் புவியில் விழவுயிர்
திறைகொ டமர்பொரு மயில்வீரா!
நமனை யுயிர்கொளு மழலி னிணைகழல்
நதிகொள் சடையினர் குருநாதா!
நளின குருமலை மருவி யமர்தரு
நவிலு மறைபுகழ் பெருமாளே! (௨)

(ப - ரை) திமிர எழுகடல் உலகம் - இருள்நிறைந்ததும் ஏழு கடல்களினால் சூழப்பட்டதுமான பூவுலகம், முறிபட - ஒடிந்து போகுமாறும், திசைகள் பொடிபட - எட்டுத்திக்குகளும் பொடியாகுமாறும், வருசூரர் - (எண்ணிறந்த சேனைகளுடன் ஆரவாரித்துப்) போருக்குவந்த சூரர்களுடைய, சிகரமுடி உடல் புவியில்விழ-கிரீடங்களைத் தரித்த தலைகளும் தேகங்களும்(தனித்தனியாக) பூமியில் விழும் வண்ணம், உயிர் திறைகொடு - அவர்களது உயிர்களை அரசனுக்குரிய இறையாக வாங்கிக்கொண்டு, அமர்பொரும் அயில்வீர - போர்செய்தவனும் வேலாயுதத்தைக் கரத்தில் ஏந்தியவனுமான வீரனே! நமனை உயிர்கொளும் அழலின் இணைகழல்-(எல்லோருடைய உயிர்களையும் கொள்ளை கொள்ளும்) இயமனுடைய உயிரைக் கவர்ந்தவைகளும் அக்கினியையொத்தவைகளுமான இரு பாதாரவிந்தங்களையும், நதிகொள் சடையினர் - கங்காநதியைத் தாங்கிக்கொண்ட சடாமுடியையும் உடைய சிவபெருமானுக்கு, குருநாதா - ஞானகுருவாக வந்த நாதனே!, நளின குருமலை மருவி அமர்தரு - நீர்வளப்பம் பொருந்திய சுவாமிமலையில் வந்து (வடிதுகை) வீற்றிருப்பவனும், நவிலும் மறைபுகழ் - முத்தி நெறி

யைப் போதிக்கும் வேதத்திஞல் (கருணைக்கடல் என்று) புகழ[illegible]படுபவனுமான பெருமாளே - பெருங்குணமுடையோனே !, குமர-என்றும் இ[illegible]மைப்பருவத்தி விருப்பவனே !, குருபர - பரம்பொருளை யடைவதற்குரிய [illegible]யைப்போதிக் கும் குருவே!, முருக - (ஞான) வாசனை வீசுபவனே !, சரவண [illegible]ாமரைமலர் நிறைந்த சரவணப்பொய்கையில் அவதரித்த[illegible]னே !, குக - [illegible]யன்பரது இதயத்தாமரையில் வசிப்பவனே !, சண்முக [illegible]கனே.!, கரிபிறகான குழக - விநாயகக் கடவுளுக்குத் தம்பியாக அ[illegible] சௌ[illegible]தரியமிக்க மூர்த் தியே !, சிவசுத - சிவபெருமான் (தம்மைச் சர[illegible]த தேவர்களுக்கு அரிய வரமாக அளித்தருளிய) புதல்வனே ! சிவயநம எ[illegible] குரவன்[illegible]அருள் குரு மணியே - சிவயநம என்னும் பஞ்சாக்ஷரத்தின் நாயகனும் என்னுடைய தந் தையுமான சிவபெருமான் (உலகத்தோருக்கு ஞானத்தைப் போதிப்பதற்காக) அளித்தருளிய ஒப்புயர்வற்ற ஞானகுருவே ! என்று - என்று கூறி, அமுத இமையவர் திமிர்தமிடு கடலதென - அமுதத்தைப் பெற விரும்பிய தேவர்கள் பெருத்தவொலி யுண்டாகுமாறு கடைந்த கடலேபோல, அநுதினம் உனை யோதும்-(பெருத்த கோஷமுண்டாகுமாறு) தினந்தோறும் உன்னைத் துதித்துப் புகழும், அமலை அடியவர் - எண்ணிறந்த அடியார்கள், கொடியவினை கொடும் - முற்பிறப்புக்களிற் செய்த வினைகள் கொடுமையாக வருத்துவதைப் பொறுக்க முடியாமல், அபயமிடு குரல் அறியாயோ - அபயம் கொடுத்து இரக்ஷிக்கும்படி உன்னைப் பிரார்த்தித்து முறையிடும் அவர்களது தீனக்குரல் யாருடையதென்று உனக்குத் தெரியாதோ ?

(வி - ரை) சர்வ சக்தி வாய்ந்தவராகவும், முந்தை வினைகளின் பயனை யொழிக்கும் வல்லமையுடையவராகவுமுள்ள முருகப்பெருமான் தம்மைச் சரண் புகுந்து மெய்யன்புடன் தம்மை வழுத்துவோர்கள் இச் சன்மத்தில் அனுபவிக்கும் வினைப்பயனையும் அகற்றி இரக்ஷிப்பாரென்னும் உண்மையை இப்பாடலில் ' அமலை அடியவர் கொடிய வினைகொடு மபய மிடுகுர லறியாயோ ' என்னும் கேள்வியிலிருந்து குறிப்பாக உணர்ந்துகொள்ளக்கூடும். (உ)

தானன தத்தன தத்தன தத்தன
தானன தத்தன தத்தன தத்தன
தானன தத்தன தத்தன தத்தன—தனதான.

கோமள வெற்பினை யொத்தத னத்தியர்
காமனை யொப்பவர் சித்தமு ருக்கிகள்
கோவையி தழ்க்கனி நித்தமும் விற்பவர் மயில்காடை
கோகில நற்புற வத்தொடு குக்குட
ஆரணி யப்புள்வ கைக்குரல் கற்றிகல்
கோலவி ழிக்கடை யிட்டும ருட்டிகள் விரகாலே

தாமம லர்ப்பளி மெத்தைப டுப்பவர்
யாரையு மெத்திம னைக்குள ழைப்பவர்
சோலைவ னக்கிளி யொத்தமொ ழிச்சியர் நெறிகூடா

தூசுநெ கிழ்த்தரை சுற்றியு டுப்பவர்
காசுப றிக்க[illegible] றித்துமு யக்கிகள்
தோத[illegible]தைப டித்துந டிப்பவ ருறவாமோ ?

மாமர மொத்[illegible]ரிக்குள்நெ ருக்கிய
சூரனை வெட்டிநி ணக்குட லைக்கொடி
வாரண மெச்சஅ ளித்தஅ யிற்குக கதிர்காம

மாமலை யிற்பழ நிப்பதி யிற்றனி
மாகிரி யிற்றணி கைக்கிரி யிற்பர
மாகிரி யிற்றிரை சுற்றிவ ளைத்திடும் அலைவாயில்

ஏமவெ யிற்பல வெற்பினி னற்பதி
னாலுல கத்தினி லுற்றுறு பத்தர்கள்
ஏதுநி னைத்தது மெத்தஅ ளித்தரு ளிளையோனே !

ஏரக வெற்பெனு மற்புத மிக்கசு
வாமிம லைப்பதி மெச்சிய சித்தஇ
ராஜத லக்ஷண லக்ஷுமி பெற்றருள் பெருமாளே ! (௩)

(ப - ரை) மாமரம் ஒத்து உவரிக்குள் நெருக்கிய (நெருங்கிய) சூரனை வெட்டி - மாமரத்தின் வடிவத்தை யெடுத்துக்கொண்டு சமுத்திரத்துக்குள்போய் ஒடுங்கிய சூரபதுமனை வெட்டி, நிணக்குடலை கொடி வாரணம் மெச்ச அளித்தருள் - அவனது மாமிசத்தையும் குடலையும் காகமும் வாரணமும் தன்னைப் புகழும்படி அவைகளுக்குத் தந்தருளிய, அயில்குக - கைவேலாயுதத்தைக் கையிலேந்திய குகப்பெருமானே, கதிர்காம மாமலையில் பழநிப்பதியில் தனிமாகிரியில் தணிகைக்கிரியில் பரமாகிரியில் - கதிர்காமம் என்னும் சிறந்த மலையின்மீதும், பழநி என்னும் தலத்திலும், ஒப்பற்ற கந்த மலையின்மீதும், திருத்தணிகை என்னும் சிறந்த மலையின்மீதும், திருப்பரங்குன்றம் என்னும் சிறந்த மலையின்மீதும், சமுத்திரத்தினுற் சூழப்பெற்ற சீரலைவாய் என்னும் திருச்செந்தூரிலும், ஏமவெயில் பல வெற்பினில் - பொன்னைப்போல் பிரகாசிக்கும் மற்றும் பல மலைகளிலும், நல் பதினாலு உலகத்தினில் உற்று - நல்ல பதினான்கு உலகங்களிலும் அமர்ந்தருளி, உறு பத்தர்கள் - தன்னைச் சரண்புகும் பக்தர்கள், ஏது நினைத்தது மெத்த அளித்தருள் இளையோனே - எப்பொருளை இச்சித்தாலும் அப்பொருளை

ஏராளமாக உதவியருளும் குமாரக்கடவுளே !, ஏரக வெற்பு எனும் அற்புதம் மிக்க சுவாமிமலைப்பதி - ஏரகம் (அழகியதலம்) என்னும் மிகவும் அற்புதமான சுவாமி மலையாகிய திவ்யஸ்தலத்தை, மெச்சிய சித்த - (மிகவும் சிறந்த தலமாகக்) கொண்டாடும் சித்த புருஷனே !, இராஜத லக்ஷண லக்ஷுமி பெற்றருள் பெருமாளே - இராஜதகுணத்தைச் சிறப்பான இலக்ஷணமாகவுடைய (சிவ சக்தியான) பார்வதி தேவியார் பெற்றருளிய[illegible]குணமுடையோனே !, கோமள - இளமைபொருந்தியவைகளும், வெற்பி[illegible]த - மலைபோல் உயர்ந்து பருத்தவைகளுமான, தனத்தியர் - தனபாரங்க[illegible]யவர்கள், காமனை ஒப்பவர் சித்தம் உருக்கிகள் - மன்மதனைப்போல் காமம[illegible]குதியாகவுடைய? ஆடவர்களது மனமானது காமத்தினால் உருகும்படி செய்[illegible]வர்கள், கோவை இதழ் கனி - கோவைப் பழத்தைப்போல் சிவந்தவைகளும் பழத்தைப்போல் இனிமை பொருந்தியவைகளுமான உதடுகளை, (அவைகளினால் முத்தங்கொடுத்து அவை களின்மீது முத்தமிடப் பெறுவதற்கு) விற்பவர் - பணத்துக்கு விற்பவர் கள், மயில் காடை கோகிலம் நல்புறவம் (ஒடு - இசை) குக்குடம் ஆரணியப்புள்வகை - மயில், காடை, குயில், நல்ல புறா, கோழி, பல வகையான காட்டுப்பறவைகள் (இவைகளின்), குரல் கற்று - குரலை யொத்த குரலுடன் பேசக் கற்றுக்கொண்டு, இகல் கோல விழி கடை இட்டு மருட்டிகள் - (மனத்தைக் கவரும்) வலிமைபொருந்தியதும் அழகுமிக்கதுமான கண்ணின் கடையினால் நோக்கி (கடைக்கண்ணால் பார்த்து) ஆடவர் மனம் மயக்கமுறும்படி செய்பவர்கள், விரகாலே - காமத்தீயினால் வருத்தப்பெற்று, தூம மலர்பளி - (நறுமணமுள்ள) புகையினாலும் மலர்களினாலும் வாசனை யூட்டப் பெற்ற பள்ளியறையில், மெத்தை படுப்பவர் - பஞ்சணையின்மீது படுப்பவர்கள், யாரையும் எத்தி - எல்லோரையும் வஞ்சித்து, மனைக்குள் அழைப்பவர் - தங்கள் வீட்டுக்குள் வரும்படி அழைப்பவர்கள், சோலை வனக்கிளி ஒத்த மொழிச்சியர் - பூஞ்சோலைகளிலும் நந்தவனங்களிலும் வசிக்கும் கிளிகளைப்போல் இனிய குரலுடன் பேசுபவர்கள், நெறிகூடா தூசு நெகிழ்த்து அரைசுற்றி உடுப்பவர் - நல்லொழுக்கத்துக்குப் பொருத்தமில்லாதபடி புடவையைத் தளரவிட்டு அரையைச் சுற்றி உடுப்பவர்கள், காசு பறிக்க மறித்து முயக்கிகள் - கைப்பொருளைப் பறிக்கும் நோக்கத்துடன் தெருவிற்செல்லும் ஆடவர்களை வழிமறித்து அவர்களுடன் கலவி செய்பவர்கள், தோதக வித்தை படித்து நடிப்பவர் - வஞ்சிக்கும் வித்தையைக் கற்றுக்கொண்டு பாசாங்கு செய்பவர்கள்,(இப்படிப்பட்ட விலைமாதர்களின்) உறவாமோ - சம்பந்தம் வைத்துக்கொள்ளத் தக்கதோ ? (தக்கதல்ல என்றபடி).

(வி - ரை) ஸத்வகுணத்தைத் தமது இலக்ஷணமாகக்கொண்ட சிவபெருமான், உலகத்திலுள்ளவர்களது துயரத்தையும் அதற்குக் காரணமான அக்ஞானத்தையும் நீக்குவதற்காக அவர்களுக்கு ஞானத்தைப் புகட்ட நிச்சயித்து, தாம் சுத்த ஸாத்விகமூர்த்தியாதலாலும், ஞானத்தைப் புகட்டுவதற்கு ஸத்வமும்

இராஜதமும் பொருந்திய மூர்த்தி அவசியமாதலாலும், தமது சக்தியான - இராஜத குணத்தை இலக்ஷணமாகக்கொண்ட - பார்வதிதேவியாருடன் கலந்து, பரம ஞானத்துக்குக் காரணமான ஸத்வகுணமும் போதகத்துக்கு அவசியமான இராஜதகுணமும் பொருந்திய மூர்த்தியான குமாரக்கடவுளைத் தந்தருளினர். சிவபெருமானது ஐந்து திருமுகங்களும் பார்வதிதேவியாரது ஒரு திருமுகமும் சேர்ந்து ஷண்முகப்பெருமானது ஆறு திருமுகங்க ளாயினவென்று ஓர் ஐதிகமும் உண்டு. முருகப்பெருமான் சிவபெருமானுக்குப் பிரணவத்தின்பொருளை எடுத்துரைத்தது சுவாமிமலை என்னும் திவ்[illegible]தலத்தி லென்பது ஐதிகமாதலால், முருகப்பெருமான் ஞானத்தைப் போதி[illegible] வந்த மூர்த்தியென்பதை விளக்குவதற்காக இப் பாடலில், "இராஜத லக்ஷண லக்ஷுமி பெற்றருள பெருமாளே" என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. (௫)

தானன தத்தன தத்தன தத்தன
தானன தத்தன தத்தன தத்தன
தானன தத்தன தத்தன தத்தன—தந்ததான.

வார்குழ லைச்சொரு கிக்கரு விற்குழை
காதொடி ணைத்தசை யக்கதிர் பற்கொடு
வாயிதழ் பொற்கம லர்க்குமி ழொத்துள துண்டக்ரீவ
வார்கமு கிற்புய நற்கழை பொற்குவ
டாடிள நிச்சுரர் பொற்குட மொத்திணை
மார்பழ கிற்பொறி முததொளிர் சித்திர ரம்பைமாதர்
காருறும் வித்திடை யிற்கத லித்துடை
சேரல்குல் நற்பிர சத்தட முட்கொடு
கால்மறை யத்துவ ளச்செறி பொற்கலை யொண்குலாவக்
கார்குயி லைக்குர லைக்கொடு நற்றெரு
மீதில்நெ ளித்துந கைத்துந டிப்பவர்
காமனு கப்பம ளிச்சுழல் குத்திரர் சந்தமாமோ ?
சூர்ப தைக்கர வுட்கிநெ ளித்துய
ராழியி ரைப்பநி ணக்குட லைக்கழு
சூழந ரிக்கெரு டக்கொடி பற்பல சங்கமாகச்
சூழ்கிரி யைக்கைத டித்தும லைத்திகை
யானையு ழற்றிந டுக்கிம தப்பொறி
சோரந கைத்தயி லைக்கொடு விட்டருள் செங்கைவேலா !

ஏரணி நற்குழ லைக்கக னச்சசி
மோகினி யைப்புணர் சித்தொரு அற்புத
வேடமு தச்சொரு பத்தகு றத்திம ணங்கொள்வோனே !

ஏரக வெற்பெனு மற்புத மிக்கசு
வாமிம லைப்பதி நிற்குமி லக்ஷண
ராஜத லக்ஷண லக்ஷ்மி பெற்றருள் தம்பிரானே ! (ச)

(ப - ரை) சூரர் பதைக்க - சூரபதுமன் மு னை அசுர வீரர்கள் மனம் பதைக்கவும், அரவு உட்கி நெளித்து ஆழி உயர இரைப்ப - (பூமியைத் தாங்கும்) ஆதிசேஷன் என்னும் பாம்பு அச்சமுற்றுத் தனது உடலை நெளித்துச் சமுத்திரமானது உயரமான அலைகளை வீசிக் கோஷிக்கும்படி செய்யவும், நிண குடலை கழு சூழ - மடிந்து விழும் அசுரர்களது மாமிசம் நிறைந்த குடலை (உண்ணுவதற்காக) கழுகு சூழவும், நரி கெருடன் கொடி பற்பல சங்கமாக சூழ் - நரி, பருந்து காக்கை இவைகள் பற்பல கூட்டங்களாகக் கூடிச் சூழ்ந்துகொண்டிருந்த, கிரியை - கிரௌஞ்ச மலையை, மலை திசை யானை உழற்றி நடுக்கி மதப்பொறி சோர - எட்டுத் திக்குகளிலும் நின்று பூமியைத் தாங்கும் மலையையொத்த யானைகள் துன்புற்று நடுங்குமாறும் மதநீர் பொழியும் அவைகளின் வன்மையுடைய பொறிகளும் சோர்வடையுமாறும், நகைத்து அயிலை கொடு கைதடித்துவிட்டு அருள் - முகத்தில் புன்சிரிப்புடனே (விளையாட்டாக) கைவேலைக்கொண்டு தறித்துப் பிளந்தருளிய, செங்கைவேலா - தாமரையையொத்த சிவந்த கையினில் வேலாயுதத்தைத் தாங்குபவனே !, ஏர் அணி நல்குழலை ககனச்சசி மோகினியை புணர் சித்த - மிகவும் அழகு பொருந்திய நல்ல கூந்தலை யுடையவளும், ஆகாயத்தில் உலாவும் இந்திராணியின் மகளாக உதித்தவளும் மனத்தைக்கவரும் பேரழகு வாய்ந்தவளுமான தெய்வயானையம்மையை மணந்துகொண்ட சித்தனே!, ஒரு அற்புத வேட அமுத சொருபத்த குறத்தி மணங்கொள்வோனே - ஒப்பற்ற அழகுடையவளாய் வேடர்குலத்தில் அமுதத்தையொத்த இனிய உருவத்தையுடையவளாய் உதித்த குறவர் சிறுமியான வள்ளிநாயகியை மணந்துகொண்டவனே ! ஏரகவெற்பு எனும் அற்புதமிக்க சுவாமி மலைப்பதி நிற்கும் இலக்ஷண - திருவேரகமலை என்று பெயர் வழங்கும் **சுவாமிமலை** யென்னும் மிகவும் அற்புதமான திருத்தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் சகல லக்ஷணங்களும் வாய்ந்துள்ள குமாரனே ! ராஜதலக்ஷண லக்ஷ்மி பெற்றருள் தம்பிரானே - ராஜதகுணத்தைத் தனக்கு முக்கியகுணமாகக் கொண்ட லக்ஷ்மியான சிவசக்தி உலகத்துக்குத் தந்தருளிய கடவுளே !, வார்குழலைச் சொருகி - நீண்ட கூந்தலைச் சொருகிக் கொண்டு, கருவில் குழை காதொடு இணைத்து அசைய - மேன்மை பொருந்தியவைகளாய் மிக்க ஒளி வீசும் குழைகளைக் காதுகளில் அணிந்துகொண்டு அவைகள் அசையவும், கதிர் பல்கொடு வாய் இதழ் பொற்க - ஒளிவீசும் பற்களினால்

வாயும் உதடுகளும் அழகுபெற்றுத் தோன்றவும், மலர்க்குமிழ் ஒத்துள துண்டம் - மலரும் பருவத்திலுள்ள அரும்பைப் போன்றதாயுள்ள மூக்கினாலும், க்ரீவ வார் கமுகின் - நீண்ட பாக்குமரத்தை ஒத்ததாயுள்ள கழுத்தினாலும், புய நல் கழை - நல்ல மூங்கிலையொத்த தோள்களினாலும், பொன் குவடு ஆடு இளநி சுர பொற்குடம் ஒத்த இணை மார்பு அழகின் - பொன்னொளி வீசும் குன்றையும், ஆடும் இளநீர்க்காயையும், மது நிறைந்த பொன்குடத்தையும் ஒத்த இரண்டு தனபாரங்களின் அழகினாலும், பொறி - விளங்குகிறவர்களும், முத்து ஒளிர் சித்திர ரம்பை மாதர் - முத்துப்போல் பிரகாசிப்பவர்களும் பேரழகு வாய்ந்தவர்களும் அரம்பை மாதர்களை ஒத்தவர்களுமான மாதர்கள், கார் உறும் வித்து இடையில் - மழை காலத்தில் தோன்றும் மின்னலையொத்த இடையில், கதலித்துடை - வாழை மரத்தையொத்த துடைகளையும், சேர் அல்குல் நல் பிரசத்தடம் - அவைகளைச் சேர்ந்த அல்குலின் இனியதேன் நிறைந்த விசாலமான இடத்தையும், உட்கொடு - (அவைகள் மறையுமாறு) மூடி, கால்மறைய - கால்கள் மறையும் வண்ணம், துவள செறி பொன் கலை ஒண் குலாவ - தளரவிட்டு அடர்த்தியாய்க் கட்டியுள்ள பொன்னுடையின் ஒளியானது அழகாகத்தோன்ற, கார்குயிலைக்கொடு - கருமை நிறமுள்ள குயிலின் இனிய குரலுடன், நல் தெருமீதில் நெளித்து நகைத்து நடிப்பவர் - நல்ல தெருவின்மீது தங்கள் தேகத்தை நெளித்து நகைத்து அழகாக நடையிடுபவர்கள், காமன் உகப்பு அமளிச்சுழல் குத்திரர் - மன்மத லீலைகளைச் செய்து களிக்கும் பஞ்சணையாகிய சுழலில் சேர்க்கும் வஞ்சகர்கள்(மீது), சந்தம் ஆமோ - ஆசை கொள்ளுதல் தகுதியோ?

(வி - ரை) ஆணவம், கன்மம், மாயை எனும் மும்மலங்களின் சொரூபமான திரிபுரர்களைச் சிவபெருமான் நகைத்து எரித்தது போலவே, அவர் குமாரராகிய ஷண்முகக் கடவுளும் மாயையின் சொரூபமாகிய கிரௌஞ்சத்தை ஞான சக்தியாம் வேலாயுதத்தினால் பிளந்து அழித்தபொழுது அவர் முகத்தில் புன்னகை தோன்றிற்று. ஏனெனில், ஈசன் ஒருவனே ஆண், ஜீவர்களெல்லோரும் அவனைப் பதியாக அடையவேண்டிய பெண்களே யென்னும் உண்மையையும், செய்கையும் செய்பவனும் செய்யப்படுவதும் யாவும் ஈசன் ஒருவனே என்னும் உண்மையையும் ஜீவர்கள் அறிந்தால், கன்மம் மாயை இரண்டுக்கும் காரணமாய் மும்மலங்களுள் முதன்மைபெற்று நிற்கும் தான் என்னும அகங்காரம் அழியுமாதலால், தங்களைச் சுற்றி நடக்கும் சம்பவங்களை ஊன்றிப் பார்ப்பதனாலேயே எளிதில் அறிந்துகொள்ளக்கூடிய மேற்கூறிய உண்மைகளை அறிந்து கொள்ளாமலிருக்கிறார்களே யென்று ஜீவர்களது பேதைமையை நினைத்து முக்கணனைந்தையும் அவரது செல்வப் புதல்வரும் நகைத்தனர்போலும்! உலகத்தைக் காப்பாற்றும் மழைக்கு அதிபதியான இந்திரனது குமாரத்தியும் கிரியா சக்தியுமான தெய்வயானையம்மையைப் புணர்ந்த சித்தனே என எம்பெருமானை விளித்ததனால், கிரியா மார்க்கத்தில் நின்றவர்களுக்கு ஞானம் சித்திக்குமென்றும்,

இச்சா சக்தியான குறத்தியை மணங்கொள்வோனே என விளித்ததனால், அப்பெருமானை அடையவேண்டுமென்று மிகுந்த இச்சையிருக்குமாயின், குமாரசுவாமி தாமே வலியச்சென்று தடுத்தாட்கொள்வா ரென்றும் அறிந்துகொள்ளக் கூடியதாயிருக்கிறது. சுத்த ஸத்வமூர்த்தியான சிவபெருமான் ஜீவர்களுக்கு ஞானத்தைப் புகட்டுவதான ரஜோகுணத்தை மேற்கொண்டபோது சுப்ரமண்ய மூர்த்தியாகத் தோன்றினர் என்பதை சுவாமிகள் "ராஜதலக்ஷண லக்ஷ்மி பெற்றருள் தம்பிரானே" என்னும் மொழிகளினால் குறிப்பாகக் காட்டியிருக்கிறார். ஸத்தான சிவபெருமானது ஐந்து முகங்களும் சித்தான சிவசக்தியின் ஒருமுகமும் சேர்ந்தே சச்சிதாநந்த மூர்த்தியான ஷண்முகக்கடவுளது ஆறு முகங்களாயின வென்பதும், சிவபெருமான் தேவர்களின் வேண்டுகோளின்படி குமாரசுவாமியைத் தம்மிடத்தேயே உதிக்கச்செய்தாரேயெனினும், அப்படிச்செய்யுமுன் உமாதேவியாரை அன்புடன் நோக்கினர் என்பதும் கந்தபுராணத்தில் தெளிவாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. (௬)

தனன தனத்த தனன தனத்த
தனன தனத்த—தனதான.

மருவே செறித்த குழலார் மயக்கி
மதன கமத்தின் விரகாலே

மயலே யெழுப்பி யிதழே யருத்த
மலைபோல் முலைக்கு ளுறவாகிப்

பெருகாத லுற்ற தமியேனை நித்தல்
பிரியாஉது பட்ச மறவாதே

பிழையே பொறுத்து னிருதாளி லுற்ற
பெருவாழ்வு பற்ற அருள்வாயே!

குருவா யரற்கு முபதேச மவைத்த
குகனே குறத்தி மணவாளா!

குளிர்கா மிகுத்த வளர்பூக மெத்து
குடகா விரிக்கு வடபாலார்

திருவே ரகத்தி லுறைவா யுமைக்கொர்
சிறுவா கரிக்கு மிளையோனே!

திருமால் தனக்கு மருகா அரக்கர்
சிரமே துணித்த பெருமாளே! (௭)

(ப - ரை) குருவாய்அரற்கும் உபதேசம்வைத்த - சிவபெருமானுக்கும் குருவாகநின்று பிரணவப்பொருளை உபதேசஞ்செய்த, குகனே-குகனே, குறத்தி மணவாளா - வேடுவர் குலத்தில் வந்து வளர்ந்த வள்ளிநாயகியை (வலுவிற் சென்று) மணந்துகொண்டவனே ! குளிர் கா மிகுத்த - குளிர்ச்சியைத் தரும் சோலைகள் மிகுதியாக இருக்கப்பெற்றதும், வளர் பூகம் மெத்தும் - ஓங்கி வளரும் கமுகு மிகுதியாக இருக்கப்பெற்றதும், குடகாவிரிக்கு வடபால் - மேற்குத் திசையிலிருந்து ஓடிவரும் காவிரி நதிக்கு வடபுறத்தில் உள்ளதுமான, ஆர் திருவேரகத்தில் உறைவா - அருமையான திருவேரகம் என்னும் திருத்தலத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனே ! உமைக்கு ஓர் சிறுவா - உமைக்கு ஒரு பிள்ளையான சிறுவனே ! கரிக்கும் இளையோனே - யானை முகத்தையுடைய விநாயகக் கடவுளுக்குத் தம்பியே ! திருமால் தனக்கு மருகா - மகாவிஷ்ணுவுக்கு மருகனே ! அரக்கர் சிரமே துணித்த பெருமாளே - அசுரர்களுடைய தலைகளை வெட்டிய கடவுளே ! மருவே செறித்த குழலார் - (வாசனைபொருந்திய) மருவைச் சூட்டியுள்ள கூந்தலையுடைய மாதர்கள், மயக்கி - (அடியேனது) புத்தியை மயக்கி, மதன் ஆகமத்தின் விரகாலே - மன்மதனுக்குரிய சாஸ்திரத்திற் கூறியுள்ள தந்திரத்தினாலே, மயலே எழுப்பி - (அடியேன் மனத்தில்) காமவிகாரத்தை உண்டாக்கி, இதழே அருத்த - தங்கள் கனிவாயின் அமுதத்தைப் பானம் பண்ணச் செய்ததனால், மலைபோல் முலைக்குள் உறவாகி - மலைபோல் வளர்ந்து பருத்துள்ள அவர்கள் தனபாரங்களில் ஆசையுடையவனாகி, பெருகாதல் உற்ற - அவர்களிடத்து அளவற்ற காதல்கொண்ட, அடியேனை - நினது அடிமையாகிய என்னை, நித்தல்பிரியா உதுபட்சம் - என்றும் (ஜீவாத்மாவை விட்டுப்) பிரியாமல் (அதைக் காத்திருக்கும் நின் கருணையான) அந்தப் பிரியத்தை, மறவாதே - (என்பால் காட்ட) மறந்திடாமல், பிழையே பொறுத்து - அடியேன் செய்துள்ள பிழைகளை மன்னித்து, உன் இருதாளில் உற்ற - நினது இரண்டு பாதத்தாமரைகளில் பொருந்தியிருக்கும், பெருவாழ்வு - உயர்ந்த வாழ்வான பேரின்பத்தை, பற்ற அருள்வாயே - அடியேன் ஆசையுடன் நாடுமாறு அடியேனுக்கு மெய்யுணர்ச்சியைத் தந்தருள்வாயே !

(வி - ரை) உலகத்திலுள்ள அஞ்ஞான விருளை யகற்றுவதற்காக அவதரித்து, அந்த அஞ்ஞானத்துக்குக் காரணமான பிரமதேவரைச் சிறையிலடைத்து, சிருஷ்டித்தொழிலைத் தானே நடத்தி, பிரணவப்பொருளை நீ அறிவாயோ என்று கேட்ட சிவபெருமானுக்குக் குருவாக இருந்து பிரணவப்பொருள் ஈதென்று உரைத்தருளிய ஞானதேசிகனே ! நீ ஜீவர்களது இதயத்தை விட்டுப் பிரியாது அதில் வசித்தருளும் குகனல்லவோ ? ஐம்புலன்களாகிய வேடர்கள் கையிற்சிக்கி அவர்கள் செலுத்திய வழியே சென்று நின்னையடைய வழியறியாமல் தியங்கிய வள்ளிநாயகியைத் தடுத்தாட்கொண்டு மணந்துகொண்ட கருணைவள்ளலே ! ஞானகுருவாக அவதரித்த நீ குருவாகநின்று ஞானோபதேசம் செய்த திவ்யத் தலமான அழகிய சுவாமிமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் முருகனே ! உலகத்தி

லுள்ள ஜீவராசிகளையெல்லாம் ஈன்றருளிய தாயான உமாதேவியாரின் செல்வப் புதல்வனே ! என்றும் இளையவனகவே யிருப்பவனே ! உமாதேவியாரின் அண்ணனும் உலகத்தைக் காப்பாற்றும் தொழிலையுடையவருமான மகா விஷ்ணுவின் மருகனே ! சத்துவகுணங்களின் சொரூபிகளான தேவர்கள் தலையெடுக்க வொட்டாது அவர்களைத் துன்புறுத்திவந்த தமோ குணங்களின் சொரூபிகளான அசுரர்களைச் சங்காரஞ்செய்த கடவுளே ! அடியேன் காமவலையிற்சிக்கித் தியங்குகிறேன் ; ஜீவர்களைவிட்டுப் பிரியாமல் எப்போதும் அவர்களது இதயத்தில் குகனய் நின்று அவர்களுக்கு நன்மையே புரிந்துவரும் நீ அப்படிப்பட்ட கருணையை அடியேன்பால் காட்ட மறந்துபோகாமல், அடியேன்செய்த பிழைகளைப் பொறுத்துக்கொண்டு, நினது பாதாரவிந்தங்களிற் சேர்வதாகிய பேரின்பத்தை அடைய வேண்டுமென்ற இச்சையுடன் அவ்வின்பத்தை ஆவலுடன் நாடும்படியான மெய்யுணர்ச்சியை அடியேனுகுத் தந்தருளவேண்டும்.

அப்படிப்பட்ட இச்சை உண்டாவதற்கும் அப்பெருமானது திருவருள் அவசியம் என்பது, பழநித் திருப்புகழில்,

"மறைமுறையி னிறுதிநிலை முதநிக் கிசைத்தபடி
உடலுயிர்கள் கரணவெளி பட்டுக குணதிரயம்
வழிபடவும் நினதடிமை யிச்சைப்படுத்துவது மொருநாளே ?"

என்று **சுவாமிகள்** முறையிடுவதனல் விளங்குகிறது.* (௫)

தனதனன தானந் தனதனன தானந்
தனதனன தானந்—தனதான.

இராவினிருள் போலும் பராவுகுழ லாலும்
இராமசர மாகும் விழியாலும்
இராகமொழி யாலும் பொருதமுலை யாலும்
இராதஇடை யாலும் இளைஞோர்நெஞ்
சராவியிரு போதும் பராவிவிழ வேவந்
தடாதவிலை கூறும் மடவாரன்
படாமலடி யேனும் சுவாமியடி தேடும்
அநாதிமொழி ஞானந் தருவாயே !
குராவினிழல் மேவுங் குமாரனென நாளும்
குலாவியினி தோதன் பினர்வாழ்வே
குனலமிடு சூரன் பனுமுடிக டோறுங்
குடாவியிட வேலங் கெறிவோனே !

1. திருவேரகம் [illegible]

துராலுமிகு தீமுன் பிராதவகை போலும்
தொடாமல்வினை யோடும் படிநூறும்

சுபானமுறு ஞானந் தபோதனர்கள் சேருஞ்
சுவாமிமலை வாழும் பெருமாளே! (சு)

(ப - ரை.) குராவின் நிழல் மேவும் குமாரன் என - (நறுமணமிக்க மலர்களை யுடைய) குரவமரத்தினடியில் (பழநியில்) ஆசையுடன் அமரும் குமாரன் என்று, நாளும் - தினந்தோறும், குலாவி இனிது ஓது - அன்புடனும் சந்தோஷத்துட னும் நினது திருநாமங்களை மொழியும், அன்பினர் வாழ்வே - மெய்யன்பர்பெறும் பேரின்பமே! குலைமிடு சூரன் - போர்க்களத்தில் வீராவேசத்தால் கொக் கரித்த சூரபதுமனுடைய, பணமுடிகள் தோறும் குடாவியிட - கிரீடங்களைத் தரித்த தலைகள் ஒவ்வொன்றையும் துளைகுமாறு, வேல் அங்கு எறிவோனே - அப்போர்க்களத்தில் வேலாயுதத்தைப் பிரயோகித்தவனே! துரால் மிகுதீ முன்பு இராதவகைபோலும் - துரும்பானது பெரிய அக்கினியின் முன்னே அழியாமல் நிலை நிற்க முடியாதது போலவே, வினை தொடாமல் ஓடும்படி நூறும் - வினைப் பயன் பீடிக்காமல் விலகி ஓடும்படி அதைப் பொடியாக்கும், ஞானம் சுபானம் உறு தபோதனர்கள் - ஞானத்தை இனிமையாய் உட்கொண்ட சிறந்த தவசிகள், சேரும் - போய்ச்சேரும், சுவாமிமலை வாழும் பெருமாளே - சுவாமிமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் கடவுளே!, இராவின் இருள்போல் பரவு குழலாலும் - இர வில் பரவி உலகத்தை மூடும் இருளைப்போலப் பரவியுள்ள கரிய கூந்தலினாலும், இராம சரம் ஆகும் விழியாலும் - இராமபாணத்தையொத்த வலிமையும் கூர்மையு முள்ள கண்களினாலும், இராக மொழியாலும் - சங்கீதத்தைப்போல் இனிமை தருபவைகளும் மோகத்தை யுண்டுபண்ணக் கூடியவைகளுமான மொழிகளி னாலும், பொருத முலையாலும் - தாங்கமுடியாமல் பருத்துள்ள தனபாரங்களி னாலும், இராத இடையாலும் - இல்லையென்று சொல்லும்படி அவ்வளவு மெல் லியதாயுள்ள இடையினாலும், இளைஞோர் நெஞ்சு அராவி - காளைப்பருவத்தி லுள்ள ஆடவர்களது மனத்தைத் துன்புறச்செய்து, வந்து இருபோதும் பரவி விழவே - அவ்வாடவர்கள் வந்து அவர்களது மலர்களையொத்த பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கிய காலத்து, அடாத விலை கூறும் மடவார் அன்பு - (தம்மை அனுபவிப்பதற்கு) தகாத அளவு மிகுந்த பொருள் கேட்கும் விலைமாதர்களது (பொய்யான) பிரியம், அடாமல் - அடியேனை வென்று அடிமையாக்கிக் கொள்ளாவண்ணம், அடியேனும் சுவாமி அடிதேடும் - (குணமொன்றுமில்லாத) அடியேனும் இறைவனை நினது பாதாரவிந்தங்களை அடைய விரும்பித் தேடு மாறு, அநாதி மொழி ஞானம் தருவாயே - ஆதியில்லாத மொழியான பிரணவத் தில் அடங்கியுள்ள ஞானத்தை அடியேனுக்கு உபதேசித்தருளவேண்டும்.

(வி - ரை) குமாரக்கடவுளுடைய திருநாமங்களை அன்புடனும் களிப்புடனும் மொழிந்து அப்பெருமானிடத்து மெய்யன்பு பாராட்டுபவர்கள் அப்பெருமானது

பாதாரவிந்தங்களாகிய பேரின்பவீட்டை யடைவது திண்ணம். சூரன் எம்பெருமானைப் போர்க்களத்தில் எதிர்த்தபொழுது, எம்பெருமான் அவனது சிரத்தை யறுக்க வறுக்க, அவன் வெவ்வேறு சிரங்கள் முளைக்கப்பெற்று எம்பெருமானுடன் போர்புரிந்தான். அவனுக்கு அவ்வாறு புதிதுபுதிதாக முளைத்த தலைகளையெல்லாம் குமாரக்கடவுள் துளைத்தெறிந்தார். சூரன் அகங்கார சொரூபி, ஈசனது அனுக்கிரகத்தைப் பெறுவேன் என்ற அகங்காரத்துடன் கொடிய தவம் புரிந்தான். அவரிடமிருந்து சிறந்த வரங்களைப்பெற்றான். பிறகு 'என்னை வெல்லுபவர் எவருமில்லை, நான் என்னிஷ்டப்படி நடப்பேன்' என்று கூறி அகங்காரத்துடன் நடந்துகொண்டான். அவனை அழிப்பதற்குச் சிவசக்தியாகும் குமரக்கடவுள் வந்தார். அவன் பலவித சொரூபங்களை எடுத்துக்கொண்டான். அந்த அகங்காரத்தின் பலவித சொரூபங்களும் எம்பெருமானருளினால் அழிந்தன. பிறகு எம்பெருமானருளினால் அந்த அகங்காரமானது எம்பெருமானைச் சுமப்பேன் என்ற அகங்காரமாகவும் (மயிலாகவும்), எம்பெருமான் புகழை எடுத்துக்கூறுவேன் என்ற அகங்காரமாகவும் (கோழியாகவும்) மாறினபிறகு, அவ்விரண்டு அகங்காரங்களும் அழியாமல் நிலைபெற்று நிற்கின்றன. அகங்காரமானது, எம்பெருமானுக்குத் தொண்டு செய்வேன், எம்பெருமான் புகழை ஓதுவேன் என்னும் சொரூபங்களை எடுத்துக்கொண்டால் அழியாமல் நிலைத்து நின்று நன்மை பயக்கும் ; வேறு எந்தச் சொரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டாலும் அழிவதுமன்றி தீமையும் விளைவிக்கும். ஞானத்தைப் பெற்றவர்களது முந்தை வினைப்பயன் அவர்களையணுகாமல் விலகியோடும்.

தனதான தத்த தந்த தனதான தத்த தந்த
தனதான தத்த தந்த—தனதான.

கடிமாம லர்க்கு ளின்ப முளவேரி கக்கு நண்பு
தருமாக டப்ப மைந்த தொடைமாலை
கனமேரு வொத்தி டும்ப னிருமாபு யத்த ணிந்த
கருணாக ரப்ர சண்ட கதிர்வேலா!
வடிவார்கு றத்தி தன்பொ னடிமீது நித்த முந்தண்
முடியான துற்று கந்து பணிவோனே!
வளவாய்மை சொற்ப்ர பந்த முளகீர னுக்கு கந்து
மலர்வாயி லக்க ணங்க ளியல்போதி
அடிமோனை சொற்கி ணங்க வுலகாமு வப்ப என்று
னருளால ளிக்கு கந்த பெரியோனே!
அடியேனு ரைத்த புன்சொ லதுமீதும் நித்த முந்த
னருளேத ழைத்து கந்து வரவேணும்!

செடிநேரு டற்கு டம்பை தனின்மேவி யுற்றி டிந்த
படிதான லக்க ணிங்க ணுறலாமோ ?

திறமாத வர்க்க னிந்து னிருபாத பத்ம முய்ந்த
திருவேர கத்த மர்ந்த பெருமாளே ! (எ)

(ப - ரை) கடிமா மலர்க்குள் இன்பமுள வேரி கக்கு - அப்போது மலர்ந்து வாசனை வீசும் சிறந்த மலர்க்குள்ளிருந்து இனிமைதரும் தேன்சொரியப் பெறுவதும், நண்புதரும் மா - நினக்கு அணிவிப்பதனால் நினது அருளைப் பெறும்படி செய்யத்தக்க மாட்சிமை பொருந்தியதுமான, கடப்பு அமைந்த தொடை மாலை - கடம்ப மலர்கள் தொடுக்கப்பெற்ற மாலையை, கனமேரு ஒத்திடும் ப(ன்)னிரு மாபுயத்து அணிந்த - வலிமைமிக்க மேருமலையையொத்த சிறந்த பன்னிரு தோள்களிலும் அணிந்துகொண்ட, கருணாகர - கருணையின் சொரூபமான மூர்த்தியே ! ப்ரசண்ட கதிர் வேலா - மிகுந்த வெப்பமும் வேகமும் பொருந்தியதும் மிகுந்த ஒளிவீசுவதுமான வேலாயுதத்தைக் கையிலேந்தியவனே ! வடிவு ஆர் குறத்தி தன் பொன்னடிமீது - அருமையான அழகுவாய்ந்த குறப்பெண்ணான வள்ளிநாயகியின் அழகிய அடிகளின்மீது, நித்தமும் தண் முடியானது உற்று உகந்து பணிவோனே - தினந்தோறும் நினது குளிர்ந்த கிரீடமானது பொருந்துமாறு உளமகிழ்ச்சியுடன் அந்நாயகியை வணங்குபவனே ! வளவாய்மை சொல் ப்ரபந்தம் உள கீரனுக்கு - அழகும் வன்மையும் பொருந்திய சொற்களைத் தொடுத்துப் பாக்கள் பாடவல்ல **நக்கீர தேவருக்கு**, உகந்து இலக்கணங்கள் இயல்பு மலர்வாய் ஓதி - (அவர் பாடிய பாக்களைக் கேட்டு) மகிழ்ச்சியுற்று இலக்கணத்தின் இயல்பை நீயே திருவாய்மலர்ந்து ஓதுவித்து, அடிமோனை சொற்கு இணங்க - அடி மோனை சொல் இவைகளுக்கு இசைவாக, உலகம் உவப்ப என்று உன் அருளால் அளிக்க உகந்த - (அப்புலவர்) உலகமானது களிப்படையுமாறு உனது அருளினால் **திருமுருகாற்றுப்படையைப்** பாடி உலகத்தோருக்கு உதவியதைக்கண்டு மகிழ்ச்சியுற்ற, பெரியோனே - பெருங்குணமுடையோனே! அடியேன் உரைத்த புன்சொல் அதுமீது - (இயற்கையாகவே சொல் வன்மையில்லாதவனும் நின்னிடம் இலக்கணம் கல்லாதவனுமாகிய) அடியேன் அற்பமான சொற்களினால் தொடுத்த பாடல்மீதும், தண் அருளை தழைத்து - நினது குளிர்ந்த அருள் வந்து படியச்செய்து, நித்தமும் உகந்து வரவேணும் - தினந்தோறும் மனமகிழ்ந்து வந்தருளவேண்டும் ; செடி நேர் உடல் குடம்பை தனில் மேவி உற்று - புதரையொத்த தேகமாகிய பறவைக்கூட்டில் பொருந்தியிருந்து, இடிந்தபடி இங்கண் அலக்கண் உறலாமோ - அது அழிந்த காலத்தில் (அடியேன்) இவ்விடத்தில் துன்பமுறுவது நினது கருணைக்குத் தகுதியோ ? திறமாதவர் கனிந்து உன் இருபாத பத்மம் உய்ந்த - மேன்மைபொருந்திய தவசிகளின்மீது அன்புகூர்ந்து நினது இருபாதத் தாமரைகளில் அவர்களைச் சேர்த்து

வாழ்வுபெறச் செய்த, திருவேரகத்து அமர்ந்த பெருமாளே - **திருவேரகம்** என்னும் **சுவாமிமலையில்** எழுந்தருளியிருக்கும் கடவுளே !

(வி - ரை) "மொய்தாரணி குழல் வள்ளியை வேட்டவன் முத்தமிழால், வைதாரையுமங்கு வாழவைப்போன்" என்று **கந்தரலங்காரத்திற்** கூறியுள்ள படி, குமாரசுவாமிக்குத் தமிழின்மீது மிகுந்த பிரியமுண்டாதலால், அப்பெருமான் நக்கீரதேவர் முன்பே மிகுந்த கவித்திறமை வாய்ந்த தமிழ்ப்புலவராயிருந்தும், அவருக்குத் தாமே தமிழ்ப்பாஷையின் இலக்கணத்தை நன்கு கற்பித்து, தமது புகழை அப்புலவர் முன்னிலும் அதிகத் திறமையோடு இனிய தமிழ்ப்பாடல்களினுல் உலகத்தார் கேட்டு மகிழுமாறு எடுத்துரைக்கும்படி அருள் செய்தார். அப்பெருமானுக்குக் கடம்பமலர்மாலையின்மீதுள்ள பிரியமானது அவருக்குக் **கடம்பன்** என்று ஒரு திருநாமம் இருப்பதனுலேயே நன்கு விளங்கும். தேவாதிதேவரான முருகப்பெருமானுடைய பாதமலர்களில் பிரமதேவர் முதலிய தேவர்கள் பணிகிறுர்களேயாயினும், அப்பெருமான் தமக்கு ஜீவர்களிடத்துள்ள அளவற்ற கருணையினுல் அவர்களைத் தடுத்தாட்கொள்வதற்காக அவர்களைப் பணிவது, உருமாறுவது, திருடுவது முதலிய அவர் பெருமைக்குத் தகாத காரியங்களையும் செய்யத் தயாராகவிருக்கிறுர் என்பது 'குறத்தி தன் பொன்னடிமீது நித்தமும் தண்முடியானதுற்றுகந்து பணிவோனே' என்று அப்பெருமானை விளித்ததனுல் விளங்குகிறது. இவ்வுண்மை **கந்தரனுபூதியில்**, 'வேதாமுதல் விண்ணவர் சூடு மலர்ப்பாதா குறமின் பதசேகரனே !' என்று விளக்கமாய்க் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

'ப்ரசண்ட' என்ற பதத்துக்கு மிகுந்த வேகம், வெப்பம் என்னும் இரண்டு பொருள்களையும் கூறத் துணிந்தேன். ஏனெனில், வேறொரு பாடலில் "அசுரனதகல மிடந்து போக வகிர்ந்த வேகம், விரிகடல் துகளெழ வென்ற வேலவா !" என்று எம்பெருமானை சுவாமிகள் விளித்திருக்கிறுர். கருணகார என்பது கருணகர என்று மாறியது செய்யுள் விகாரம். (எ)

தந்தத் தனதன தனதன தனதன
தந்தத் தனதன தனதன தனதன
தந்தத் தனதன தனதன தனதன—தனதாந.

எந்தத் திகையினு மலையினு முவரியி
னெந்தப் படியினு முகடினு முளபல
எந்தச் சடலமு முயிரியை பிறவியி னுழலாதே

இந்தச் சடமுட னுயிர்நிலை பெறநளி
னம்பொற் கழலிணை களில்மரு மலர்கொடு
என்சித் தமுமன முருகிநல் சுருதியின் முறையோடே

சந்தித் தரஹர சிவசிவ சரணென
கும்பிட் டிணையடி யவையென தலைமிசை
தங்கப் புளகித மெழஇரு விழிபுனல் குதிபாயச்
சம்பைக் கொடியிடை விபுதையி னழகுமு
னந்தத் திருநட மிடுசர ணழகுற
சந்தச் சபைதனி லெனதுள முருகவும் வருவாயே!

தொந்தத் திகுகுட தகுகுட டிமிடிமி
தந்தத் தனதன டுடுடுடு டமடம
துங்கத் திசைமலை யுவரியு மறுகச லரிபேரி
துன்றச் சிலைமணி கலகல கலினென
சிந்தச் சுரர்மல ரயன்மறை புகழ்தர
துன்புற் றவுணர்கள் நமனுல குறவிடு மயில்வேலா!

கந்தச் சடைமுடி கனல்வடி வடலணி
யெந்தைக் குயிரெனு மலைமகள் மரகத
கந்தப் பரிமள தனகிரி யுமையரு ளிளையோனே!
கஞ்சப் பதமிவர் திருமகள் குலமகள்
அம்பொற் கொடியிடை புணரரி மருகநல்
கந்தப் பொழில்திகழ் குருமலை மருவிய பெருமாளே! (அ)

(ப - ரை) (போர்க்களத்தில்) தொந்தத் திகுகுட தகுகுட டிமிடிமி தந்தத் தனதன டுடுடுடு டமடம என்று, துங்க திசை மலை - எட்டுத் திக்குகளிலுமுள்ள சிறந்த குலபர்வதங்களும், உவரியும் - சமுத்திரமும், மறுக - சுழன்று புரளும்படி, சலரி பேரி துன்ற - அநேக கைத்தாளங்களும் பேரிகைகளும் நெருங்கி முழங்கவும், சிலை மணி கலகல கலின் என—(பூத சேனைகளிலுள்ள வீரர்களது) விற்களில் கட்டிய மணிகள் கலகலகலின் எனச் சத்திக்கவும், சுரர் மலர் சிந்த - தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழியவும், அயன் மறை புகழ்தர - பிரமதேவரும் வேதங்களும் நினது கீர்த்தியைப் பாடித் துதிக்கவும், அவுணர்கள் துன்புற்று நமன் உலகு உறவிடும் - அசுரர்கள் பூதவீரர்களால் வெட்டுண்டு அங்கங்கள் துடிக்க இயமலோகத்துக்குப் போய்ச்சேரும்படி செய்த, அயில் வேலா - கைவேலாயுதத்தை யுடையவனே! கந்தச் சடைமுடி - (வாசனை பொருந்திய மலர்மாலைகளைச் சூடியதனுல்) வாசனை வீசும் சடாமுடியை யுடையவரும், கனல் வடிவு - நெருப்பையொத்த திருமேனியை யுடையவரும், அடல் அணி எந்தைக்கு - வல்லமை பொருந்தியவருவான எமது தந்தையாகிய சிவபெருமானுக்கு, உயிர்

எனும் மலைமகள் - உயிரென்று சொல்லத்தக்க பர்வதராஜபுத்திரியும், மரகத கந்தப் பரிமள தனகிரி உமை - பச்சைமேனியை யுடையவரும் நல்ல வாசனை வீசும் (சந்தனம் முதலியவைகளை அணிந்துள்ள) தனபாரங்களை யுடையவருமான உமாதேவியார், அருள் இளையோனே - (உலகத்தாருடைய துயரத்தையும் அதற்குக் காரணமான அஞ்ஞானத்தையும் நீக்குவதற்காக) உலகத்தாருக்குத் தந்தருளிய (என்றும் இளமைப்பருவம் மாறாத) சிறுவனே! கஞ்சப்பதம் இவர் திருமகள் - தாமரை மலரின்மீது எழுந்தருளியிருக்கும் இலக்ஷ்மிதேவியாகிய, அம்பொன் கொடியிடை குலமகள் - மிகுந்த அழகு வாய்ந்தவளும், மின்னற்கொடியை யொத்த மெல்லிய இடையையுடையவளுமான உத்தமமான பெண்மணியை, புணர் அரி - சதா காலமும் தமது இதயத்தில் அமர்த்தி அவளுடன் கலந்திருக்கும் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய, மருக - சகோதரியின் புத்திரனே! நல் கந்த பொழில் திகழ் - நல்ல வாசனை வீசும் பூஞ்சோலைகள் அழகாய்த் தோன்றும், குருமலை மருவிய பெருமாளே - சுவாமிமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருங்குணமுடையோனே! எந்த திசையினும் மலையினும் - எந்தத் திசையிலும் எந்த மலையிலும், உவரியின் எந்த படியினும் - சமுத்திரத்திலுள்ள எந்த நீர்நிலையிலும், முகடினும் - மலையின் உச்சியிலும், உள - வாழும், எந்த சடலமும் - எந்தப் பிராணிக்குரிய சரீரத்திலும், உயிர் இயை பிறவியின் உழலாதே - (அடியேன்) உயிர்பொருந்தி அடியேன் பிறந்து ஜனன (மரணமாகிய) கடலில் அகப்பட்டு வருந்தாமல், இந்த சடமுடன் உயிர் நிலைபெற - (இனி வேறு உடல் பெறுவதற்கு வழியில்லாமல்) அடியேனது இவ்வுடலுடன் அடியேனது உயிர் அலைச்சலொழிந்து (முத்திவீட்டில்) நிலையாய்ப் பொருந்துமாறு, (அடியேன்), என் சித்தமும் மனம் உருகி - அடியேனுடைய அந்தக்கரணமான மனம் (நின்னிடத்துக்கொள்ளும்) மெய்யன்பினால் உருகி, நல்சுருதியின் முறையோடே - சன்மார்க்கத்தைப் போதிக்கும் வேதங்களிற் கூறியுள்ள விதிப்படி, நளினம் பொன் கழலிணைகளில் - தாமரை மலரை யொத்த அழகிய இரு பாதாரவிந்தங்களிலும், மருமலர்கொடு சந்தித்து - வாசனை பொருந்திய புஷ்பங்களைச் சொரிந்து அப்பாதமலர்களில் வந்துசேர்ந்து, அரஹர சிவசிவ சரண் என - அரகரா! சிவ சிவா! தாமே எனக்குப் புகலிடம் என்று கூறி, கும்பிட்டு - கைகளைக் கூப்பி, இணையடி அவை என தலைமிசை தங்க - அவ்விருபாதமலர்களும் அடியேனது தலையின்மீது பொருந்தும்படி நின்னை வணங்கி, புளகிதம் எழ - அடியேனது தேகமெங்கும் உரோமம் சிலிர்க்கவும், இரு விழிபுனல் குதிபாய - அடியேனது இருகண்களிலிருந்தும் ஆநந்தபாஷ்பம் வேகமாய்ப்பெருகவும், எனது உளம் உருகவும் - அடியேனது உள்ளம் உருகவும், சம்பை கொடி இடை விபுதையின் அழகும் - மின்னற்கொடியை யொத்த இடையையுடைய தேவகுமாரியான தெய்வயானையம்மையின் அழகும், திருநடம் இடு உன் அந்த சரண் அழகு (ம்) உற - (பொன்னம்பலத்தில் எமது தந்தையான சிவபெருமானுடன்) அற்புதமாக நர்த்தனஞ்செய்யும் நினது அழகிய பாதங்களின் அழ

கும் தோன்றும்படி, சந்த சபைதனில் வருவாயே - சந்தக்கவி பாடும் இந்தச் சபைதனில் வந்தருளவேண்டும் !

(வி - ரை) விரிந்த உலகத்தின் எண் திசைகளிலும் நிலத்திலும் நீரிலும் ஆகாயத்திலும் வாழும் எண்ணிறந்த வகைப்பட்ட ஜீவராசிகளுள் எதுவாகப் பிறந்து இறந்தபோதிலும் ஜீவன் மறுபடியும் பிறந்து மற்றொரு உடலையடைவது நிச்சயமாதலின், ஜீவன் அல்லற்படுவது ஒழிந்து எம்பெருமானது பாதாரவிந்தங் களில் நிலையாக இருக்கவேண்டுமாயின், ஜீவனை அது ஒரு பிறவியில் அடைந்த உடலிலேயே நிலைபெறச்செய்து, அந்த உடலைத் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய தாகச்செய்து, அந்த உடலுடன் ஜீவனை எம்பெருமானது பாதாரவிந்தங்களான நித்தியமான முத்தி வீட்டிற்சேர்க்கும்படி பிரார்த்திப்பதே தகுந்த வழியெனக் கருதி சுவாமிகள் முருகப்பெருமானை இப்பாடலில் இவ்வாறு பிரார்த்தித்தார் போலும்! அன்றியும், ஒரு ஜீவன் அது எடுத்த ஒரு உடலை விட்டுப் பிரிந்தால், அது அந்த ஜன்மத்தில் செய்த பாபங்களுக்குத்தக்க இயமதண்டனையை அனுப விக்கவேண்டி யிருக்குமாதலின், அத்தண்டனையை அடையாமல் தப்புவதற்காக வும் இவ்வாறு பிரார்த்தித்திருக்கலாம். ஸ்ரீ அருணகிரிநாத சுவாமிகளுக்கு இவ் விரண்டு நோக்கங்களும் உண்டு என்பதற்கு ஆதாரங்கள் உள்ளன. **திருப்புகழில்,**

“ எழுகடல் மணலை அளவிடி னதிக
மெனதிடர் பிறவி — அவதாரம்

இனியுன தபய மெனதுயிருடலு
மினி யுடல் விடுக — முடியாது ;

கழுகொடு நரியு மெரிபுவி மறலி
கமலனு மிகவு — மயர்வானூர் ;

கடனுன தபய மடிமையு னடிமை
கடுகியு னடிகள் — தருவாயே !” என்றும்,

கந்தரலங்காரத்தில்,

“ கூகா வெனவென் கிளைகூ டியழப்
போகா வகைமெய்ப் பொருள் பேசியவா !” — என்றும்,

திருப்புகழில்,

“ வருபவர்க ளோலை கொண்டு
நமனுடைய தூத ரென்று
மடிபிடிய தாக நின்று — தொடர்போது

மயலதுபொ லாத வம்பன்
விரகுடைய ரூகு மென்று
வசைகளுட னேதொ டர்ந்து — அடைவார்கள் ;

கருவியத ஞலெ றிந்து
சதைகள்தனை யேய ரிந்து
கரியபுன லேசொ ரிந்து விடவேதான்

கழுமுனையி லேயி ரென்று
விடுமெனும வேளை கண்டு
கடுகிவர வேணு மென்றன் முனமேதான் !''

என்றும் சுவாமிகள் கூறியுள்ளவைகளே தகுந்த ஆதாரங்களாகும்.

பிரபுடதேவ மகாராஜன் சபையில், சம்பந்தாண்டான் என்னும் உமாதேவி யாருடைய அடியானுடன் நமது சுவாமிகள் வாதஞ்செய்த காலத்தில், அவனுடன் போட்ட பந்தயத்துக்காகத் தாம் வழிபட்டுவந்த முருகப்பெருமானை அச்சபையில் வரவழைப்பதற்காக இப்பாடலைப் பாடினதாகப் பலர் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். (அ)

தனதனன தனதனன தான தந்தனம்
தனதனன தனதனன தான தந்தனம்
தனதனன தனதனன தான தந்தனம்—தனதான.

ஒருவரையு மொருவரறி யாம லுந்திரிந்
திருவினையி னிடர்கலியொ டாடி நொந்துநொந்
துலையிலிடு மெழுகதென வாடி முன்செய்வஞ் சனையாலே-

ஒளிபெறவெ யெழுபுமர பாவை துன்றிடுங்
கயிறுவித மெனமருவி யாடி விண்பறிந்
தொளிருமின லுருவதென வோடி யங்கம்வெந் திடுவேனைக் ;

கருதியொரு பரமபொரு ளீது என்றுஎன்
செவியிணையி னருளியுரு வாகி வந்தஎன்
கருவினையொ டருமலமு நீறு கண்டுதண் டருமாமென்-

கருணைபொழி கமலமுக மாறு மிந்துளந்
தொடைமகுட முடியுமொளிர் நூபு ரஞ்சரண்
கலகலென மயிலின்மிசை யேறி வந்துகந் தெனையாள்வாய் ;

திரிபுரமு மதனுடலும் நீறு கண்டவன்
தருணமழ விடையனட ராஜ னெங்கணுந்
திகழருண கிரிசொருப ஜோதி யந்தமங் கறியாத-

1. திருவேரகம் எனும் சுவாமிமலை

சிவயநம நமசிவய கார ணான்சுரந்
தமுதமதை யருளியெமை யாளு மெந்தைதன்
திருவுருவின் மகிழெனது தாய்ப யந்திடும் புதல்வோனே;

குருகுகொடி யுடன்மயிலி லேறி மந்தரம்
புவனகிரி சுழலமறை யாயி ரங்களும்
குமரகுரு வெனவலிய சேட னஞ்சவந் திடுவோனே-

குறமகளி னிடைதுவள பாத செஞ்சிலம்
பொலியவொரு சசிமகளொ டேக லந்துதிண்
குருமலையின் மருவுகுரு நாத வும்பர்தம் பெருமாளே. (௬)

(ப - ரை) திரிபுரமும் மதன் உடலும் நீறு கண்டவன் - திரிபுரத்தையும் மன்மதனுடைய தேகத்தையும் சாம்பலாகச் செய்தவரும், தருண மழ விடையன் - மிகவும் இளமை பொருந்திய இடபத்தை வாகனமாக உடையவரும், நடராஜன் - பொன்னம்பலத்தில் நடனஞ்செய்பவரும், எங்கணும் திகழ் அருணகிரி சொருபன் - உலகமெங்கும் ஒளிவீசி ஜோதிப்பிழம்பாய் நின்று பிறகு திருவருணை மலையின் சொருபத்தைத் தரித்தவரும், அங்கு ஆதி அந்தம் அறியாத - அக்காலத்தில் அடியையும் முடியையும் அறியமுடியாதவண்ணம் நின்றவரும், சிவயநம நமசிவய - நமசிவாய என்னும் பஞ்சாக்ஷரத்துக்குக் காரணபூதராயிருப்பவரும், அமுதமதை சுரந்து அருளி எமை ஆளும் - சிவஞானம் என்னும் அமுதத்தை ஏராளமாய்ச் சுரந்து அளித்து எம்மை ஆட்கொண்டருளும், எந்தை தன் திருவுருவின் மகிழ் - எமது தந்தையுமாகிய சிவபெருமானது அழகிய திருமேனியைக் கண்டு மனமகிழும், எனது தாய் பயந்திடும் புதல்வோனே - எனது தாயாராகிய பார்வதிதேவியார் பெற்றருளிய புத்திரனே! குருகு கொடியுடன் மயிலில் ஏறி - கோழிக் கொடியுடன் மயிலின்மீது ஏறி, மந்தரம் புவனகிரி சுழல - மந்தரமலையும் (உலகத்தைச் சுற்றி வளைந்து வளர்ந்திருக்கும்) சக்கரவாள பர்வதமும் அசைந்து சுழலவும், மறை ஆயிரங்களும் குமரகுரு என - ஆயிரம் சாகைகளையுடைய வேதமானது ஞானகுருவான குமாரசுவாமி வருகிறார் என்று களிப்புடன் கூறவும், வலிய சேடன் அஞ்ச - வலிமைபொருந்திய ஆதிசேஷன் பயப்படவும், வந்திடுவோனே - (உலகத்தை வலமாகச் சுற்றி) வந்தவனே! குறமகளின் இடைதுவள - வேடர்குலத்தில் வளர்ந்த வள்ளிநாயகியின் இடை நெளியும்படியாகவும், பாத செம் சிலம்பு ஒலிய - அத்தேவியார் பாதங்களில் அணிந்திருந்த அழகிய சிலம்புகள் சத்திக்கும்படியாகவும், (அத்தேவியாரைப் புணர்ந்தும்), ஒரு சசிமகளொடே கலந்து - இந்திராணியின் புதல்வியான ஒப்பற்ற தெய்வயானையம்மையுடனும் புணர்ந்து, திண் குருமலையின் மருவு குருநாத - சிறந்த சுவாமிமலையின்மீது எழுந்தருளியிருக்கும் ஞானகுருவாகிய நாதனே! உம்பர்தம் பெருமாளே - தேவர்

களுக்குத் தலைவனாகிய தேவாதி தேவா! ஒருவரையும் ஒருவர் அறியாமலும் திரிந்து - (எங்கும் வியாபித்திருப்பது ஒன்றே என்பதை யுணரமுடியாததனால்) ஒருவரை யொருவர் அறிந்துகொள்ளாமல் (மாயையினாலும் ஆசாபாசங்களினாலும்) அலைந்து திரிந்து, இருவினையின் இடர் கலியொடு ஆடி நொந்து நொந்து - முற்பிறப்புக்களிற் செய்த நல்வினை தீவினைகளின் பயனாக நேரிடும் துன்பங்களையும் கெடுதிகளையும் அனுபவித்து மனம் மகவும்நொந்து, உலையில் இடு மெழுகதென வாடி - நெருப்பின்மேல் வைத்த மெழுகைப்போலத் துவண்டு வருந்தி, முன் செய் வஞ்சனையாலே - முற்பிறப்புக்களிற் செய்த வஞ்சனையான காரியங்களினாலே, ஒளி பெறவே எழுபு மர பாவை - (பொம்மலாட்டத்தில்) பிரகாசத்துடன் எழும்பிக் குதிக்கும் மரப்பொம்மை, துன்றிடும் கயிறு விதமென (தன்னை யாட்டுவிக்கத் தன்னை அதனால் கட்டப்பட்டதனால்) தன்னுடன் கயிறு பொருந்தப்பெற் றிருப்பதுபோலவே, மருவி - (அவ்வஞ்சனைச் செயல்களின் பயனுடன்) நெருங்கிப் பொருந்தி, ஆடி - (அவ்வினைப்பயனால் ஆட்டுவிக்கப் பெற்று) ஆடி, விண்பறிந்து ஒளிரும் மினல் உருவது என ஓடி - ஆகாயத்தில் ஓடிப் பிரகாசிக்கும் மின்னல்தான் என்று சொல்லும்படி (சொற்பகாலம் கீர்த்தியுடன் விளங்கி உலகில்) சஞ்சரித்து, அங்கம் வெந்திடுவேனை - தேகமெங்கும் நொந்து வருந்தும் அடியேனை, கருதி - (நினது கருணையைப் பெறத்தக்கவனாக) நினைத்து, ஒரு பரமபொருள் ஈது என்று என் செவியிணையின் அருளி - ஒப்புயர்வற்றதும் பரகதியைத் தரத்தக்கதுமான மெய்ஞ்ஞானம் இதுதான் என்று தெளிவாக அடியேனது இருகாதுகளிலும் உபதேசித்து, உருவாகி வந்த என் கருவினையொடு அருமலமும் நீறுகண்டு-(அழியும்) தேகத்தை யெடுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கும் அடியேனை ஓயாமல் ஜனனமரண சாகரத்தில் புகுத்தும் அடியேனது பிறவி வினையும் அடியேன் தானாக நீக்கிக்கொள்ளமுடியாத ஆணவம், காமியம், மாயை என்னும் மும்மலங்களும் வெந்து சாம்பலாகும்படிசெய்து, தண் தரு மா மென் கருணைபொழி கமலமுகம் ஆறும் - (வெந்துயரையாற்றி மனத்தைக்) குளிரச்செய்வதும், மாட்சிமை பொருந்தியதும், (அடியார்களது துயரத்தைக்கண்டு சற்றும் சகிக்கமுடியாதவளவு) மென்மை பொருந்தியதுமான கருணையை மழைபோற் பொழியும் தாமரையை யொத்த ஆறு திருமுகங்களும், இந்துளம் தொடை - கடப்பமலர் மாலையும், மகுடமுடியும் - கிரீடங்களும் (தோன்றவும்), சரண் ஒளிர் நூபுரம் கலகலென - பாதாரவிந்தங்களில் அணிந்துள்ள பிரகாசமான தண்டைகள் கலகலவென ஒலிக்கவும், மயிலின்மிசை ஏறிவந்து உகந்து எனை ஆள்வாய் - மகிழ்ச்சியுடன் அடியேனை ஏற்றுக்கொண்டு ஆண்டருள வேண்டும்.

(வி - ரை) முன்பு ஒருகாலத்தில் பிரமதேவரும் திருமாலும் மருட்சியுற்று, தங்களுக்குள் யார் பரம்பொருள் என்பதைப்பற்றி ஒருவரோடொருவர் வாதாடிப் போர் புரிந்தபோது, தேவாதிதேவரான சிவபெருமான் அடிமுடி தெரியாத

ஜோதிப்பிழம்பாய்த் தோன்றினார். அப்போது "உங்களுள் எவர் இச்சோதிப்பிழம்பின் அடிமுடிகளைக் கண்டுபிடிக்கிறாரோ அவரே பரம்பொருள்" என்று ஓர் அசரீரிவாக்கு வானத்தில் உதித்தது. உடனே பிரமதேவர் அன்னபக்ஷி வடிவத்தையும் திருமால் பன்றியின் வடிவத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு முடியையும் அடியையும் முறையே தேடியும் காணாமல் அயர்ந்து திரும்பினர். அப்போது எம்பெருமான் அவர்கள் முன்னே தோன்றி அவர்களது மயக்கத்தை அகற்றியருளினார். பிறகு அஜ்ஜோதிப்பிழம்பானது சிவலிங்கஸ்வரூபமான ஒரு மலையாக மாறிற்று. அதுவே தற்காலம் **திருவருணை** அல்லது **திருவண்ணாமலை** என்னும் பெயருடன் விளங்கி வருகிறது.

ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மும்மலங்களின் உருவமான திரிபுரங்களையும், பிறவிப்பிணியை உண்டாக்கி வளர்க்கும் மன்மதனது தேகத்தையும் எரித்துச் சாம்பலாக்கியவரும், சிறிதும் வலிகுன்றாமல் எப்போதும் இளமைப் பருவத்திலுள்ள வலிமையுடையதாகவே இருந்துகொண்டு உலகம் நிலைகுலையாம லிருக்கும்படி காத்துவருகிற தருமதேவதையையே இடபமாக்கித் தமது வாகன மாக்கிக்கொண்டவரும், திருவண்ணாமலையின் சொரூபத்தைத் தரித்தவரும், நமசிவாய என்னும் பஞ்சாக்ஷரத்தின் நாயகரும், கருணை சுரந்து எம்மைக் காப்பவரும் எமது தந்தையுமான சிவபெருமானது திருவுருவத்தைக் கண்டு மகிழும் எமது தாயாகிய பார்வதிதேவியார் பெற்ற புதல்வராகிய தேவரீர்-அடியேனது சகோதரராகிய தேவரீர்-அன்று விநாயகக் கடவுளோடு பந்தயமாக உலகப் பிரதக்ஷணம் செய்து தமது பராக்கிரமத்தைக் காட்டியருளினீர். தமது சகோதரனாகிய அடியேன் முந்தைவினைப் பயனால் ஆட்டுவிக்கப்பட்டு ஆடி நொந்து வாடுகிறேன்; உலகமாயையில் உழலும் அடியேன் தமது அருளைப் பெறும் தகைமையுடையவனல்லன்; ஆயினும், தேவரீர் அடியேனது சகோதரராகையினால், அடியேன்மீது கருணைகூர்ந்து, தமது கருணைபொழியும் திருமுகங்களையும் கடம்பமாலையையும் அடியேனுக்குப் புகலிடமான இரு பாதாரவிந்தங்களையும் அடியேன் கண்டு மகிழ்ச்சியடையுமாறு அடியேன் முன்னே தோன்றி, பரகதியைத் தரும் மெய்ஞ்ஞானத்தை உபதேசித்து, நீக்குவதற்கரிய மும்மலங்களையும், பிறவிநோய்க்குக் காரணமான வினைப்பயனையும் அழித்தருளவேண்டும். தேவரீரது தந்தையாகிய சிவபெருமான் உலகத்தைக் காப்பதற்காகவே திரிபுரங்களையும் மன்மதன் உடலையும் அழித்தருளினார்.

இவ்வுலகத்தில் ஜீவர்கள் ஒருவரோடொருவர் போராடி ஒருவரையொருவர் வஞ்சிக்க முயன்று அலைந்து திரிவதற்குக் காரணம் ஒருவரையொருவர் அறிந்து கொள்ளாததுதான். சகல ஜீவராசிகளினிடத்தும் உறைந்திருப்பது பரம்பொருள் தான். ஜீவர்களாகவுமிருந்து ஜீவர்களை ஆட்டுவிப்பவனாகவு மிருப்பவன் பரம்பொருளே யாதலால், உலகத்தில் காணப்படும் பூதபேதங்கள் சரீரபேதங்களே யன்றி, பொருள் பேதங்களல்ல. எங்கும் உறையும் பொருள் ஒன்றே என்னும் உண்

மையை யறிவதே மெய்ஞ்ஞானமாகும். அந்த மெய்ஞ்ஞானத்தை யடைந்தால், பூதபேதங்கள் ஒழிந்து, ஆணவம் முதலிய மலங்களும், அவைகளினால் உண்டாகும் ஆசாபாசங்களும் ஒழியும். அவையொழிந்தால், ஜீவன் அல்லற்பட்டு அலைந்து திரிவதும் ஒழியும். எம்பெருமான் அருள்கிடைத்தால்,'தூரானு மிகுதீமுன் பிராத வகைபோலும்', இருவினைப் பயன் அணுகாமல் விலகியோடும். (கூ)

தனதன தனதன தனதன தனதன
தனதனன தானந்—தனதான.

அவாமரு வினவசு தைகாணும டவாரெனு
மவார்கனவில் வாழ்வென் றுணராதே
அராநுகர வாதைய றுதேரைகதி நாடும
றிவாகியுள மால்கொண் டதனாலே
சிவாயமெ னுநாமமொ ருகாலுநி னையாததி
மிராகரனை வாவென் றருள்வாயே!
திரோதமல மாறும டியார்கள ருமாதவர்
தியானமுறு பாதந் தருவாயே!
உவாவினி யகானுவி னிலாவும யில்வாகன
முலாசமுட னேறுங் கழலோனே!
உலாவுத யபானுச தகோடியு ருவானவொ
ளிவாகுமயில் வேலங் கையிலோனே!
துவாதச புயாசல சடானன வராசிவ
சுதாஎயினர் மானன் புடையோனே!
சுராதிப திமாலய னுமாலொடு சலாமிடு
சுவாமிமலை வாழும் பெருமாளே! (௧0)

(ப - ரை) உவா - இளையோனே! இனிய கான் உ - இனிய வாசனை வீசும் கடவுளே!, வில் நிலாவு மயில்வாகனம் உல்லாசமுடன் ஏறும் - வில்லைப் போல் தனது தோகையை விரிக்கும் மயில்வாகனத்தின்மீது களிப்புடன் ஏறும், கழலோனே - வீரக்கழல்களை யணிந்த பாதாரவிந்தங்களை யுடையோனே! உலா உதயபானு சதகோடி உருவான ஒளிவாகும் - உதயகாலத்தில் மெல்ல எழும் சூரியர்கள் ஆயிரங் கோடி சேர்ந்து ஒரு உருவெடுத்தாற் போல் பிரகாசிக்கும், அயில் வேல் அம் கையிலோனே - கைவேலாயுதத்தை அழகிய கையில் தரித்துக்கொண்டிருப்பவனே!, துவாதச புயாசல - மலைகளை யொத்த பன்னிரண்டு தோள்களை

டையவனே !, சடானன - ஆறு முகங்களை யுடையோனே !, வரா - சிவபெருமானால் தேவர்களுக்கு வரமாக அளிக்கப்பட்டவனே !, சிவ சுதா - சிவ பெருமானது புதல்வனே ! எயினர் மான் அன்பு உடையோனே - வேடர்கள் பெண்ணான அழகிய வள்ளிநாயகியினிடத்து அன்புடையவனே !, சுர அதிபதி மால் அயனும் - தேவராஜனாகிய இந்திரனும் திருமாலும் பிரமதேவரும், மாலொடு சலாமிடு - அன்புடன் வணங்கும், சுவாமிமலை வாழும் பெருமாளே - சுவாமிமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமாளே !, அவா மருவின் - (மனத்தில்) ஆசையுண்டாகுமாயின், அவசுதை காணு(ம்) - உலகமுழுவதையும் தோன்றச் செய்யும் இயல்புள்ள, மடவார் எனும் அ(வ்)வார் கனல் இல்வாழ்வு - பெண்கள் என்று உலகோர் சொல்லும் நீண்ட நெருப்புத்தான் இல்லறவாழ்க்கை, என்றுணராதே - என்று அறிவினால் அறிந்துகொள்ளாமல், அரா நுகர வாதையுறு தேரை கதி நாடும் அறிவாகி - பாம்பினால் தின்னப்படும்போது பெருந்துன்பத்தை அனுபவிக்கும் தவளையின் துன்ப நிலைமையை அடைய ஆசைப்படுமளவு அறிவில் கீழ்ப் பட்டவனாகி, உள(ம்)மால் கொண்டு அதனாலே - மனம் மயக்க மடையப் பெற்று அக்காரணத்தினால், சிவாயம் எனு(ம்)நாமம் ஒருகாலும் நினையாத - சிவாயம் என்னும் சிவபெருமானது திருநாமத்தை எச்சமயத்திலும் நினைக்கவும் நினைக்காத, திமிர ஆகரன் - (அஞ்ஞான) இருளில் வசிப்பவனை, வா என்று அருள்வாயே - வா என்று சொல்லி அழைத்து அருள்புரிவாயே ! திரோதமலம் மாறும் அடியார்கள் அருமாதவர் - ஞானத்தை மறைக்கும் மும்மலங்களையும் அகற்றிய மெய்யடியார்களும் அரிய சிறந்த தவத்தைச் செய்த பெரியோர்களும், தியானமுறு பாதம் தருவாயே - (எப்போதும்) மனத்திலமர்த்தி வணங்கும் நினது பாதாரவிந்தங்களை அடியேனுக்குத் தந்தருளவேண்டும்.

(வி - ரை) ஆசையற்றவர்களுக்கு உலகத்தில் யாவர் புலப்பட்டாலும் எப்பொருள் புலப்பட்டாலும் அவர்கள் கருத்து மாறாது. உலகத்தில் காணப்படும் ஜடபேதங்கள் அவர்களுக்குத் தோன்றா. அவர்களுக்கு எல்லாம் ஒன்றே. **கந்தரனுபூதியில்** "சும்மா விரு சொல் லறவென்றலுமே, அம்மா பொரு ளொன்று மறிந்திலனே" என்று இப்பொருளையே சுவாமிகள் தெளிவாய் உரைத்தருளி யிருக்கிறார். ஒருவருக்கு ஆசை உதித்தால், பூதபேதங்களெல்லாம் தோன்றும். ஏனெனில், அவர் தமது ஆசைகளில் ஒவ்வொன்றையும் பூர்த்தி செய்வதற்கு வேண்டிய பொருள்களை நாடித் தேடி, அவைகளில் எவை உயர்ந்தவை எவை தாழ்ந்தவை என்று ஆராய்ந்து பார்க்கிறார். அப்போது உலகத்தில் காணப்படும் வஸ்துக்களின் வித்தியாசங்கள் அதிகரித்துக் காணப்படுகின்றன. ஆசைகளுக்கெல்லாம் மூலகாரணமாய் நிற்பவை மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொன்னாசை என்னும் மூன்று ஆசைகள்தாம். அம்மூவாசைகளுள் தலைமை பெற்றுள்ளது பெண்ணாசைதான் என்பது சற்று ஆலோசித்தால் எளிதில் விளங்கும். அப்பெண்ணாசைதான் உலகத்திலுள்ள பொருள் வித்தியாசங்களை விசேஷ

மாய் எடுத்துக்காட்டி மற்ற ஆசைகளான அக்கினிகளையும் தொடர்ச்சியாய் மூட்டி, உயிர்கள் அவைகளில் வீழ்ந்து வெந்தழியும்படி செய்கிறது. ஆகை யினால்தான் பெண்கள் உலகத்தையெல்லாம் தோன்றச் செய்பவர்களென்றும், நீண்ட தீயை யொத்தவர்களென்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட தீயில் வீழ்ந்து நொந்து அழிவதே இல்லறவாழ்க்கை யென்னும் மெய்யுணர்ச்சி யில்லாமல், பாம்பின்வாயி லகப்பட்ட தவளையின் நிலைமையை அடைய விரும்பும் அறிவீனத்துக்குச் சமானமான அறிவீனத்துடன் அந்த இல்லறவாழ்க்கையை அடைய விரும்புகிறேன். அடியேன் அவ்வாறு மனம் மயங்கி யிருப்பதனால், அடியேன் அஞ்ஞான விருள் நிறைந்த வீட்டில் குடியிருந்துகொண்டு, நமசிவாய என்னும் பஞ்சாக்ஷரத்தை மனத்தினால் ஒரு முறை நினைப்பதுமில்லை. ஆயினும், அடியேன் ஆசைகளையும், அவைகளுக்குக்காரணமான ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மும்மலங்களையும் அகற்றிக்கொள்ளச் சக்தியற்றவனா யிருப்பதனால்தான் மூலமந்திரத்தை ஒருமுறையேனும் நினையாமலு மிருக்கிறே னாகையினாலும், அவைகளை அகற்றிக்கொள்வது நின்னருளைப் பெற்றவர்க்கன்றி வேறு எவர்க்கும் சாத்தியமானதல்ல வாதலாலும், நீ 'வா வா வென வாவென்றழைத்து வானோர் பரிதாபம் தவிர்த்த' பெருமாளாதலாலும், நீ அடியேனையும் 'நீ வாவென நீ யிங் கழைத்து பாராவர வானந்த சித்தி நேரே பரமானந்த முத்தி தரவேணும்'; நீ அடியேனை வா என்று அழைத்துத் தடுத்தாட்கொண்டு, அஞ்ஞானத்தை யுண்டாக்கும் மும்மலங்களையும் நினது திருவருளினால் அகற்றிக்கொண்ட மெய்யடியார்களும் சிறந்த தவசிகளும் சதாகாலமும் தமது சிந்தையில் அமர்த்தி வணங்கும் நினது பாதாரவிந்தங்களை அடியேனுக்கு உதவியருளவேண்டும். இப்படிப்பட்ட உதவியை எனககுப் புரியும்படி பிறரை வேண்டாமல் நின்னை ஏன் வேண்டுகிறேன் என்றால்; — ஜீவனிடத்து உனக்கு உள்ள காதல் ஒருபோதும் சிறிதளவும் குன்றா வண்ணம் நீ என்றும் இளையோனாய்க் காளைப் பருவத்திலேயே இருக்கிறாய்; துயருற்றவர்கள் வேறு கதியின்றி நின்னைச் சரண் புகுந்து நின்னை அழைதத மாத்திரத்தில் விரைவில் வந்து அவர் களைக் காப்பதற்காக மயில்மீதேறி எப்போதும் சேவகனாய்க் காத்துக் கொண் டிருக்கிறாய்; நீ ஒப்பற்ற கொடையாளியென்றும் நிகரற்ற வீரனென்றும் உணர்த்துவதற்காக நினது பாதாரவிந்தங்களில் கழல்களை அணிந்து கொண் டிருக்கிறாய்; இரவில் உலகத்தைப் போர்த்திருந்த இருளை அகற்ற உதிக்கும் சூரியனைப்போல் - தீயிலிட்டு நன்றாய்க் காய்ச்சின பொன்னைப்போல் இனிமையான ஒளி மிகுதியாய் வீசும் சூரியனைப்போல் - ஆயிரங்கோடி சூரியர் களைச் சேர்த்துத்திரட்டி ஓர் உருவமாகச் செய்தால் அது எவ்வளவு ஒளி வீசுமோ அவ்வளவு ஒளி வீசும் வேலாயுதத்தை - அஞ்ஞான விருளை நொடிப்பொழுதில் அகற்றவல்ல வேலாயுதத்தை - கையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாய்; என்னைக் காப்பதற்கு வலிமை பொருந்திய பன்னிரு புயங்களையும், என்னைக் கருணையுடன்

மகாமகோபாத்யாய, டாக்ட

1. திருவேரகம் ... ஐயங்கூ

அடையாறு, செ...

பார்ப்பதற்குப் பன்னிரு கண்களையும் உடையவனாயிருக்கிறாய் ; உலகத்தில் அதிகரித்துத் தலைமைபெற்றிருந்த தமோகுணங்களை அழிக்கவேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்துத் தேவர்கள் செய்த தவத்துக்கு உவந்து சிவபெருமான் வரமாக அளித்தருளிய ஞானதேசிகனா யிருக்கிறாய்; ஐம்புலன்களின் கைகளிற் சிக்கி அவைகள் செலுத்திய வழியே செல்லும் ஜீவனது சொரூபமான வள்ளிநாயகியின்மீது மிகுதியான அன்பு பாராட்டுகிறாய் ; இந்திரன் முதலியோர் அன்புடன் வணங்கும் கருணைக்கடலாகிய தேவாதிதேவனாக இருக்கிறாய். மேற்கூறிய சக்திகளும், பெருங்குணங்களும், பேரன்பும் வாய்ந்த பொருளாக நீ இருப்பதனால், நின்னையன்றி வேறு புகலிடம் அடியேனுக்குக் கிடையாது. ஆகையினால்தான் நினைப் பிரார்த்திக்கிறேன். வள்ளிநாயகியினிடத்தில் காட்டிய பேரன்பை ஐம்புலன்களுக்கு அடிமையாகித் தியங்கும் அடியேனிடத்தும் காட்டி அடியேனை நினது பாதாரவிந்தங்களிற் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். (௧௦)

தனதனன தந்ததான தனதனன தந்ததான
தனதனன தந்ததான—தனதான.

கதிரவனெ ழுந்துலாவு திசையளவு கண்டுமோது
கடலளவு கண்டுமாய மருளாலே

கணபணபு யங்கராஜன் முடியளவு கண்டுதாள்கள்
கவினறந டந்துதேயும் வகையேபோய்

இதமிதமி தென்றுநாளு மருகருகி ருந்துகூடு
மிடமிடமி தென்றுசோர்வு படையாதே

இசையொடுபு கழ்ந்தபோது நழுவியப்ர சண்டர்வாச
லிரவுபகல் சென்றுவாடி யுழல்வேனோ ?

மதுகரமி டைந்துவேரி தருநறவ முண்டுபூக
மலர்வளநி றைந்தபாளை மலரூடே

வகைவகையெ ழுந்துசாம வதிமறைவி யந்துபாட
மதிநிழலி டுஞ்சுவாமி மலைவாழ்வே !

அதிரவரு சண்டவாயு வெனவருக ருங்கலாப
அணிமயில்வி ரும்பியேறு மிளையோனே !

அடைவொடுல கங்கள்யாவு முதவிநிலை கண்டபாவை
அருள்புதல்வ அண்டராஜர் பெருமாயல்மாளக்

(ப - ரை) பூகமலர் வள நிறைந்த பாளைமலரூடே - பாக்குமரத்தின் மல ருக்குரிய செழுமையை முற்றிலும் பெற்ற அம்மரத்தின் மலரும் பருவத்திலுள்ள பாளைக்குள்ளிருந்து, மதுகரம் - வண்டுகள், வேரி தரு நறவம் உண்டு - வாசனை வீசும் தேனைக்குடித்து, இடைந்து - வசங்கெட்டு, வகைவகை எழுந்து - இனம் இனமாக வெளிப்பட்டு, சாம அதி மறை வியந்துபாட - வேதங்களுள் சிறந்த சாமவேதத்தை (கேட்போர்) அதிசயிக்கும்படி பாடும்வண்ணம், மதிநிழல் இடும் - குளிர்ச்சியைத்தரும் சோலைகள் நிறைந்த, சுவாமிமலை வாழ்வே - சுவாமிமலை என்னும் ஸ்தலத்தில் எழுந்தருளி அதைச் சிறப்புறச் செய்பவனே! அதிர வரு சண்ட வாயு எனவரு - எதிர்ப்படும் வஸ்துக்களெல்லாம் அதிர்ச்சி யடையும்படி வீசும் புயற்காற்றோ இது என்று சொல்லும் வண்ணம் மிகுந்த வேகத்துடன் வரும், கரும் கலாப அணி மயில் விரும்பி ஏறும் இளையோனே - கருநீல நிற முள்ள தோகையையுடைய அழகிய மயிலின்மீது ஆசையுடன் ஏறும் சிறுவனே! உலகங்கள் யாவும் அடைவொடு உதவி நிலைகண்ட பாவை - எல்லா உலகங்களை யும் அவைகளுக்குவேண்டிய எல்லா வஸ்துககளுடனும் படைத்துத் தருமத்தினால் அது நிலைநிறகும்படி செய்த பார்வதிதேவியார், அருள் புதல்வ - தந்தருளிய புதல்வனே! அண்டராஜர் பெருமாளே - சகல அண்டங்களிலுமுள்ள அரசர்க ளெல்லோருக்கும் தலைவனே! மாயமருளாலே - மாயையினால் ஏற்பட்ட மயக் கத்தினாலே, கதிரவன் எழுந்து உலாவு திசை அளவு கண்டு - சூரியன் உதித்துச் சஞ்சரிக்கும் எட்டுத் திசைகளின் முடிவான எல்லைகள் வரைக்கும், மோது கடல் அளவு கண்டு - அலைவீசும் சமுத்திரத்தின் எல்லைகள் வரைக்கும், கணபண புயங்க ராஜன் முடியளவு கண்டு - கூட்டமான படங்களையுடைய ஸர்ப்ப ராஜனாகிய ஆதி சேஷனுடைய தலைகள் இருக்கும இடம் வரைக்கும், தாள்கள் கவின் அற - கால் களின் அழகு அழியுமாறும், தேயும் வகையே நடந்துபோய்-தேய்ந்துபோகுமாறும் நடந்துசென்று, இதம் இதம் இது என்று - நன்மையைத் தரத்தககது இதுவே யென்று நிச்சயமாய் நினைத்து, நாளும் அருகு இருந்து - தினந்தோறும் சமீபத் தில் இருந்து, கூடும் இடம் இடம் இதென்று-எண்ணம் கைகூடும் இடம் இதுவே என்று நம்பி, சோர்வு படையாதே - (பலநாள் நடந்தும் பயனடையாமல் போனதை நினைத்து) மனச்சோர்வு அடையாமல், இசையொடு புகழ்ந்தபோது - இன்னிசை பொருந்திய பாடல்களினால் புகழ்ந்தகாலத்தில், நழுவிய ப்ரசண்டர் வாசல் இரவு பகல் சென்று - (அவ்விடத்தில் நிற்காமலும் ஒரு வார்த்தையேனும் பேசாமலும்) நழுவினாற்போல் அப்பாற்செல்லும் வலியாருடைய வீட்டின் வாயிலுக்கு இரவும் பகலும் போய், வாடி உழல்வேனோ - தேகம் அயரும்படி அலைந்து திரிதல் தகுதியோ?

(வி - ரை) சுவாமிமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஞானதேசிகனே! அடி அகற்றவ்ெ எனது துயரத்தைச் சகிக்கமுடியாமல், நின்னைச் சரண்புகுந்து நின்னைக் காப்பதற்கு வஸத்த மாத்திரத்தில் தாமதமின்றித் தக்ஷணத்தில் வந்து அடியேனைக்

காப்பதற்காகச் சதாகாலமும் மயிலின்மீது ஆவலுடன் ஏறி வீற்றிருப்பவனே ! நினது நாயகியான ஜீவாத்மாவின்மீதுள்ள காதல் சிறிதும் குன்று வண்ணம் எந்நாளும் இளையோனாகவே யிருக்கும் காளைக் குமரேசா ! நின்னை இன்னிசை பொருந்திய பாடல்களினால் புகழ்ந்து, முத்தமிழால் நின்னை வைதாரையும் வாழ வைக்கும் நினது அருளையும் இகபரசுகங்களனைத்தையும் அடையாமல், மாயையினால் மனமருண்டு, பூலோகமெல்லாம் திரிந்தும், கடல்களின் எல்லைவரையில் சென்றும், பூமி தேய்ந்து ஆதிசேஷன் தலைகளின்மீது அடியேன் பாதங்கள் படும்படி ஓயாமல் நடந்தும், கால்கள் தேய்ந்து நொந்ததையும் பாராட்டாமல், 'ஆகாதெனினும் அகத்துநெய் யுண்டாகிற், போகாதெறும்பு புறஞ்சுற்றும் - யாதுங், கொடாஅ ரெனினும் உடையாரைப் பற்றி, விடாஅ லருகத் தவர்' என்றபடி, உள்ளே செல்ல வழியில்லாமல் நன்குய் மூடப்பெற்ற நெய்க்குடத்தை விட்டு அகலாமல் எறும்புகள் சுற்றிக்கொண்டிருப்பதுபோல், பொருளுடையோருடைய தயவை நாடுவதே நல்ல பயனைத் தருமென்றும், பொருள் அடையவேண்டுமென்ற நோக்கம் அவர்கள்பாற் சென்றால்தான் கைகூடுமென்றும் நிச்சயமாய் நம்பி, அவர்களுடைய வீடுகளுக்கு ஓயாமல் இரவும் பகலும் சென்று புகழ்ந்தாலும் சிறிதும் பொருள் கொடாமல் அலக்ஷியமாய் அகன்று செல்லும் வலியோர்கள்பாற் சென்று அடியேன் மனம் சஞ்சலமடையும்படி விட்டிருப்பது நினது கருணைக்குத் தகுதியோ ?

"மிடுக்கிலாதானை வீமனே விறல் விஜயனே வில்லுக் கிவனென்று
கொடுக்கிலாதானைப் பாரியே யென்று கூறினுங் கொடுப்பாரிலைப்
பொடிக்கொள் மேனி யெம்புண்ணியன் புகலூரைப் பாடுமின் புலவீர்காள்
அடுக்குமேலம ருலகமாள்வதற் கியாது மையுற வில்லையே"

என்று **சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்** அருளிச்செய்திருப்பதையும் காண்க. (கக)

தனதன தனந்த தானன
தனதன தனந்த தானன
தனதன தனந்த தானன—தனதான.

கறைபடு முடம்பி ராதெனக்
கருதுத லொழிந்து வாயுவைக்
கருமவ சனங்க ளால்மறித் தனலூதிக்

கவலைப டுகின்ற யோககற்
பனைமரு வுசிந்தை போய்விடக்
கலகமி டுமஞ்சும் வேரறச் செயல்மாளக்

குறைவற நிறைந்த மோனநிற்
குணமது பொருந்தி வீடுறக்
குருமலை விளங்கு ஞானசற் குருநாதா

குமரச ரணென்று கூதளப்
புதுமலர் சொரிந்து கோமளப்
பதயுக ளபுண்ட ரீகமுற் றுணர்வேனோ?

சிறைதனை விளங்கு பேர்முடிப்
புயலுட னடங்க வேபிழைத்
திமையவர் கள்தங்க ளூர்புகச் சமராடித்

திமிரமி குசிந்து வாய்விடச்
சிகரிக ளும்வெந்து நீறெழத்
திகிரிகொ ளநந்த சூடிகைத் திருமாலும்

பிறைமவு லிமைந்த கோவெனப்
பிரமனை முனிந்து காவலிட்
டொருநொடி யில்மண்டு சூரனைப் பொருதேறிப்

பெருகும த கும்ப லாளிதக்
கரியென ப்ரசண்ட வாரணப்
பிடிதனை மணந்த சேவகப் பெருமாளே! (கஉ)

(ப-ரை) சிறை தனைவிளங்கு பேர் இமையவர்கள்-ஒளிவீசும் விலங்குகளுடன் சிறைச்சாலையில் அடைபட்டிருந்தவர்களான தேவர்கள், முடிப்புயலுடன் (புயல் முடியுடன்) - மேகவாகனனுகிய இந்திரனுடன், அடங்கவே - யாவரும், பிழைத்து தங்கள் ஊர்புக சமராடி - சூரபதுமன் முதலியோர் செய்த கொடுமைகளினின் றும் தப்பிப்பிழைத்து தங்கள் அமராவதி நகரத்தில் மீண்டும் வசிக்கும்படி அசுரர் களுடன் போர்புரிந்து, திமிரமிகு சிந்து வாய்விட - இருள் நிறைந்த சமுத்திர மானது வாய்விட்டு அலறவும், சிகரிகளும் வெந்து நீறு எழ - மலைகளும் வெந்து சாம்பலாகி அச்சாம்பல் மேலெழுந்து (எங்கும்) பரவவும், திகிரிகொள் அநந்த சூடிகை திருமாலும் - சக்கராயுதத்தைக் கையில் தரித்துக்கொண்டு எண்ணிறந்த படங்களையுடைய ஆதிசேஷன்மீது சயனித்திருக்கும் மகாவிஷ்ணுவும், பிறை மவுலிமைந்த கோ என - பிறைச்சந்திரனைச் சடாமுடியில் தரித்திருக்கும் சிவ பெருமானுடைய புதல்வனே! இது முறையோ என்று கூறவும், பிரமனை முனிந்து காவலிட்டு பிரமதேவரிடத்துக் கோபமுற்று அவரைச் சிறையி லடைத்து, மண்டு சூரனை ஒருநொடியில் பொருது ஏறி - (போர்க்களத்தில்)

நெருங்கிவந்த சூரபதுமனுடன் போர்புரிந்து அப்போரை ஒரு நொடிப்பொழுதில் முடித்துப் போர்க்களத்தைவிட்டு நீங்கி, பெருகு மத கும்ப லாளித கரி என - மத நீர் சொரியும் மத்தகத்தையுடைய அழகிய யானை என்று சொல்லப்படும், ப்ரசண்ட வாரணப் பிடிதனை - மிகுந்த வலிமை பொருந்திய யானையான ஐராவதத்தினால் வளர்க்கப்பட்ட பெண்ணாகிய தெய்வயானையம்மையை, மணந்த - மணந்து கொண்ட, சேவகப்பெருமாளே - வீரனாகிய பெரியோனே ! கறைபடும் உடம்பு இராது என கருதுதல் ஒழிந்து - குற்றம் பொருந்திய தேகம் அழியாமல் நிலைத்திராது என்று எண்ணுவதைவிட்டு, வாயுவை கருமவசனங்களால் மறித்து - (தேகம் அழியாமல் நிலைபெற்றிருக்கும்படி செய்யவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன்) சுவாசத்தை உள்ளேயிழுத்துத் தேகத்துக்குள்ளேயே அடைபட்டு வெளியிற்செல்லாமல் இருப்பதற்குரிய மந்திரங்களை உச்சரித்து சுவாசித்த வாயு வெளியேறாமல் மறித்து, அனலூதி - அவ்வாயு தேகமெங்கும் பரவும்படி செய்து அதனால் மூலாக்கினியான குண்டலி சக்தியை எழுப்பி, கவலைபடுகின்ற - சித்தியடைய வேண்டுமென்று கவலைப்படுகிற, யோககற்பனை - யோகமார்க்கத்தின் காரணமான மருட்சியானது, மருவு சிந்தை போய்விட - பொருந்தியுள்ள சஞ்சலபுத்தியானது நீங்கிப்போய்விடவும், கலகமிடும் அஞ்சும் வேர் அற - (அமைதி ஏற்படவொட்டாமல்) மனத்தில் சதாகாலமும் கலகம் உண்டுபண்ணிக்கொண் டிருக்கும் ஐம்புலன்களினால் ஏற்படும் சப்த ஸ்பரிச ரூப ரஸ கந்தம் என்னும் ஐந்து ஆசைகளும் வேருடன் அழிந்துபோகவும், செயல் மாள - என்செயல் என்பது ஒழிந்து போகவும், குறைவற நிறைந்த மோன நிற்குணமது பொருந்தி வீடுற - குறைவின்றிப் பரிபூரணமாயுள்ள மவுனமும் குணமின்மையும் பொருந்தப்பெற்று முத்தியடையவும், குருமலை விளங்கு ஞானசற்குருநாதா - சுவாமிமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் நல்ல ஞானகுருநாதா !, குமர - என்றும் இளமை மாறாதிருக்கும் குமாரக்கடவுளே ! சரண் என்று - நினது பாதமலர்களே அடியேனுக்குப் புகலிடம் என்று கூறி, கோமள பதயுகள புண்டரீகம் உற்று - இளமைபொருந்திய இருபாதங்களான தாமரை மலர்களினிடம் வந்து சேர்ந்து, கூதள புதுமலர் சொரிந்து - அன்றுபூத்த கூதளமலர்களினால் அப்பாதத்தாமரைகளை அருச்சித்து, உணர்வேனோ - அவைகளின் தன்மையை உணரும் பாக்கியம் அடியேனுக்குக் கிடைக்குமோ ?

(**வி - ரை**) உலகத்தை இரக்ஷிப்பது மழை ; அதற்கு நாயகன் இந்திரன், அதாவது, கிரியாமார்க்கத்தில் செலுத்தும் நற்குணம் ; அதற்கு உதவியானவை சற்குணங்கள் பல ; அவைகளின் சொரூபிகளே ஏனைய தேவர்கள். நிற்க, இப்பாடலில் கூறப்பட்டுள்ள சம்பவங்கள் மூன்று. அவையாவன :— 1. பிரமனைச் சிறையிலிட்டது ; 2. சூரனை அழித்தது ; 3. தெய்வயானையம்மையை மணந்து கொண்டது. இவைகளை வரிசைக்கிரமமாய்க் கவனிப்போம். பிரமனைச்சிறையிலடைத்ததன் காரணம், உலகத்தில் அஞ்ஞானம் தலைமைபெற்று சத்வகுணங்கள்

மறைந்துகிடந்ததை யுன்னி, உலகோருக்கு ஞானத்தைப்போதித்து அஞ்ஞானத்தை நீக்குவதற்காகவே அவதரித்தருளிய குமாரக்கடவுள், உலகத்தில் அஞ்ஞானிகள் நிறைந்ததற்குக் காரணம் அவர்களைப்படைத்த பிரமதேவரது அஞ்ஞானமே யென்று தீர்மானித்து, தாம் அவதரித்த பின்னுவது அஞ்ஞானிகள் பெருகாமலிருக்கும்பொருட்டு, குமாரசுவாமி பிரமதேவரை அவர் பதவியினின்றும் நீக்கிச் சிறையிலிட்டு, சிருஷ்டித்தொழிலைத் தாமே நடத்திவந்தார். அஞ்ஞானம் மேன்மேலும் பெருகுவதை அவ்வாறு தடுத்த பின்னர், ஞானதேசிகனாகிய முருகப்பெருமான், முன்னமே உலகில் பரவியிருந்த அஞ்ஞானத்துக்குக் காரணமான ஆணவம் அல்லது அகங்காரத்தின் சொரூபியான சூரபதுமனை அழித்தருளினார். அப்போது அஞ்ஞானம் நிறைந்துள்ள சமுசாரம் என்னும் சமுத்திரம் ஞானசக்தியாம் வேலினால் தன் பொய் நிலைமை வெளியாகிவிட்டதேயென்று வருந்திக்கதறிற்று. சமுசாரத்தின் பொய்ம்மையை வெளிப்படுத்தி அகங்காரத்தைக் குலைத்தபின்னர், குமாரசுவாமி கிரியாமார்க்கத்தில் ஞானம் கலந்தால்தான் அம்மார்க்கத்தினால் தம்மை யடையமுடியும் என்பதைக் குறிப்பாகக் காட்டுமாறு, கிரியாசக்தியாம் தெவ்வயானையம்மையைத் திருமணஞ்செய்துகொண்டு, ஞானசொரூபியாகிய தாம் அத்தேவியாருடன் கலந்துகொண்டார். ஜீவாத்மாவானது சமுசார சாகரத்தைக்கடந்து கரையேறி, அகங்காரத்தை யொழித்து ஞானமடையுமாறு வேண்டியவற்றைச் செய்யக்காத்திருக்கும் முருகப்பெருமானை விளித்து, சுவாமிகள் காயகற்பந்தேடும் யோகமார்க்க மருட்சியை அகற்றிக்கொள்ளவும், ஐம்புலன்களின் வழியே மனத்தையிழுக்கும் ஐந்து வகை ஆசைகளை வேருடன் களைந்தெறியவும், ஆசைகளை யொழித்து அமைதியுற்ற மனமும் செயலற்றிருக்கும் தேகமும் மௌனமுற்ற வாக்கும் பொருந்தப்பெற்று முத்தியடையவும் மெய்ப்பொருள் யாதென்று உணரவேண்டுவது அவசியமென்றும், அவ்வுணர்ச்சியைப் பெறுவதற்குரிய மார்க்கம் முருகப்பெருமானது பாதத்தாமரைகளை அணுகி, அவைகளை அன்று பூத்த கூதளமலர்களினால் அருச்சித்து வணங்குவதே யென்றும் இப்பாடலில் கூறியிருக்கிறார். (கஉ)

தனனதன தானதத்த தனனதன தானதத்த
தனனதன தானதத்த—தனதான.

சரணகம லாலயத்தை அரைநிமிஷ நேரமட்டில்
 தவமுறைதி யானம்வைக்க அறியாத
சடகசட மூடமட்டி பவவினையி லேசனித்த
 தமியன்மிடி யால்மயக்க முறுவேனோ ?
கருணைபுரி யாதிருப்ப தெனகுறையி வேளைசெப்பு
 கயிலைமலை நாதர்பெற்ற குமரோனே !

கடகபுய மீதிரத்ன மணியணிபொன் மாலைசெச்சை
  கமழுமண மார்கடப்ப — மணிவோனே !

தருணமிதை யாமிகுத்த கனமதுறு நீள்சவுக்ய
  சகலசெல்வ யோகமிக்க — பெருவாழ்வு

தகைமைசிவ ஞானமுத்தி பரகதியு நீகொடுத்து
  தவிபுரிய வேணுநெய்த்த — வடிவேலா !

அருணதள பாதபத்ம மதுநிதமு மேதுதிக்க
  அரியதமிழ் தானளித்த — மயில்வீரா !

அதிசயம நேகமுற்ற பழநிமலை மீதுதித்த
  அழகதிரு வேரகத்தின் — முருகோனே ! (கரு)

(ப-ரை) நெய்த்த வடிவேலா-அசுரர்களது இரத்தத்தைக் குடித்ததும் வடித்துக் கூர்மையாகவுள்ளதுமான வேலாயுதத்தைக் கையில் தரித்தவனே ! அருணதள பாதபத்மம் அது நிதமுமே துதிக்க - மிகவும் சிவந்த இதழ்களையுடைய தாமரை மலர்களை யொத்த நினது பாதங்களைத் தினந்தோறும் துதிக்குமாறு, அரிய தமிழ் தான் அளித்த மயில்வீரா - அருமையான தமிழ்ப் பாஷையை உலகத்தோருக்குத் தந்தருளிய மயில்வீரா !, அதிசயம் அநேகம் உற்ற - அதிசயங்கள் பல சம்பவித்த, பழநிமலைமீது உதித்த அழக - பழநிமலைமீது எழுந்தருளியிருக்கும் நிகரற்ற அழகுடையோனே !, திருவேரகத்தின் முருகோனே - திருவேரகம் என்னும் திவ்யஸ்தலத்தில் ஞான வாசனை வீசும் ஞான சொரூபியாய் விளங்குபவனே !, சரணகமல ஆலயத்தை - உயிர்கள் (இறுதியில்) தங்குமிடமாகிய நினது இருபாதத் தாமரைகளை, அரை நிமிஷ நேரமட்டில் - அரை நிமிஷ நேரமாவது, தவமுறை தியானம் வைக்க அறியாத - தவமார்க்கத்துக்குரிய முறைப்படி தியானஞ் செய்ய வகையறியாத, சட கசட மூட மட்டி - (ஞானத்தை மறைக்கும்) இந்தத் தேகத்தினால் மாயையிற் சிக்கினவனும் அடிவண்டலையொத்த கடைப்பட்டவனும் அறிவில்லாதவனும் (கீழான எண்ணங்களையுடைய) மட்டியும், பவவினையிலே சனித்த தமியன் - மீண்டும் மீண்டும் பிறந்து இறக்கும்படி செய்யும் கருவினையினால் இவ்வுலகில் பிறந்துள்ள ஏழையேன், மிடியால் மயக்கம் உறுவேனோ - வறுமையினால் மனமயங்கித் தியங்கும்படி விட்டுச் சும்மாவிருத்தல் நீதியோ ?, கருணைபுரியாது இருப்பது என குறை - நீ அடியேன்மீது கருணை காட்டாமலிருப்பதற்கு அடியேனிடத்துள்ள எந்தக் குற்றத்தைப் பெரிதாக மதித்தாய், இவேளை செப்பு - அதை இச்சமயம் அடியேனுக்குக் கூறியருளவேண்டும் ; கயிலைமலை நாதர் பெற்ற குமரோனே-திருக்கைலாய மலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் நாதரான சிவபெருமானிடத்தே உதித்த என்றும் இளமை மாறாத குமாரசுவா

மியே !, கடக புயமீது - கடகங்களை யணிந்த வலிமைபொருந்திய (பன்னிரு) தோள்களின்மீது, இரத்நமணி அணி பொன்மாலை செச்சை கமழு மணம் ஆர் கடப்பம் அணிவோனே - இரத்தினங்க ளிழைக்கப் பெற்ற அழகிய பொன்னு லாகிய மாலையையும் வெட்சிமலர் மாலையையும் அருமையான வாசனை வீசும் கடம்பமலர் மாலையையும் அணிந்துகொள்பவனே !, தருணம் இது ஐயா - ஐய னே ! அடியேனைக் காப்பதற்கு இதுவே தருணம், மிகுத்த கனம் அது உறு நீள் சவுக்ய(ம்)சகலசெல்வ யோக(ம்) மிக்க பெருவாழ்வு - மிகுந்த மாட்சிமை பொருந் திய நீண்ட சுகவாழ்க்கை சகல செல்வங்களையும் பெற்று அனுபவித்தல் இவை கூடிய மேலான வாழ்வையும், தகைமை சிவஞான(ம்)முத்தி பரகதியும் - (பெறத் தக்க பேறு இதுவே யெனும்படி) பெருமைவாய்ந்த சிவஞானத்தையும் பரலோ கத்தில் முத்தி வீட்டையும், நீ கொடுத்து உதவிபுரியவேணும் - நீ அடியேனுக்குக் கொடுத்து உதவிபுரியவேண்டும்.

(வி - ரை) இன்சுவை மிக்க தமிழின்மீது நினக்குள்ள பிரியத்தினால் அப் பாஷையை அகத்தியமா முனிவருக்குப் போதித்து அவர் மூலமாக அதை உலகத்தோருக்கு அளித்து, செந்தாமரை மலர்களை யொத்த நினது பாதங்களை மானிடர் தினந்தோறும் துதித்துப் பவசாகரத்தைக் கடந்து ஈடேறுவதற்கு ஓர் மார்க்கத்தை உண்டு பண்ணிய கருணைக் கடலே ! நாதத்துக்கெல்லாம் விந்து வான ஓங்காரத்தின் அழகிய சொரூபமான மயிலின்மீது அமர்ந்துள்ள நீ உபதே சித்த அப்பாஷையின் பெருமையையும் இனிமையையும் அளவிடவல்லவர் யார் ? முத்தமிழால் நின்னை வைதாரையும் வாழவைத்து அப்பாஷையின்மீது உனக் குள்ள ஆசையை விளக்கிக் காட்டின தமிழ் நாயகனே ! நினது வல்லமையையும் பேரருளையும் காட்டத்தக்க பல அதிசயங்கள் நிகழ்ந்த பழநிமலையின்மீது நிகரற்ற அழகுவாய்ந்தவனாய் எழுந்தருளி யிருப்பவனே ! திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து அமுதத்தைப் பகிர்ந்த காலத்தில் அசுரர்களை மயக்குவதற்கு நிகரற்ற அழகு வாய்ந்த மோகினியின் உருவத்தை எடுத்துக்கொண்ட திருமாலின் சகோதரியான நாராயணியின் புதல்வனாகவும், பொன்னம்பலத்தில் திருநடனம் புரிந்த காலத்தில் தாம் தமது காதிலணிந்த குழை நழுவிக் கீழே விழுந்ததை மீண்டும் எடுத்துக் காதிலணிந்ததை அக் கனகசபையில் சூழ்ந்து நின்ற தேவர்களும் முனி வர்களும் கவனிக்கமுடியாதபடி தமது பேரழகினால் அவர்கள் மனத்தைக் கவர்ந்த சிவபெருமானுக்குப் புதல்வனாகவும் அவதரித்து, இரத்தினங்களிடையே வைத்த மாணிக்கத்தைப் போல் தேவர்களுக்கு நாயகனாய் விளங்கி, ஞானசொரூபியாய் ஞானவாசனை வீசுபவனே ! நினது அழகுக்குப் பொருத்தமான அழகுடைய தலம் இதுவே யென்று திரு ஏர் அகம் (அழகிய வீடு) என்னும் சுவாமிமலையில் எழுந்தருளி, சர்வேசுவரனாகிய சிவபெருமானுக்குக் குருவாக நின்று பிரணவத் தின் பொருளை உபதேசித்து ஞானவாசனை உலகமெங்கும் வீசும்படி செய்யும் முருகோனே ! அடியேனுக்கு உறுதியான புகலிடம் நினது பாதார விந்தங்களே.

அவைகளைத் தவமுறைப்படி தியானித்தால் சிறந்த பலன் பெறலாம். தவமுறைப் படி தியானிப்பதற்கு, மனம் தூய்மையுடையதாய் உருகி நீர்மையுடையதாய் சஞ் சலமற்று ஒருமைப்பட் டிருக்கவேண்டும். அடியேன் மனமோ கல்லைப் போன்ற கடினமுடையது. "திணியான மனோ சிலைமீதுனதாள் அணி யாரரவிந்த மரும்புமதோ?" மிகவும் கடினமான மனமாகிய பாறையின்மீது நினது பாதாரவிந்தங்களாகிய தாமரைமலர்கள் புஷ்பிக்குமோ? தாமரை புஷ்பிக்க நீர்மை அவசியமாயிற்றே. அடியேன் மனம் கரைந்து நீர்மையடை யும் இயல்புடையதன்றே. சுத்தமான நீரில்தான் தாமரை படர்ந்து புஷ்பிக்கும். அடியேன் மனமோ காமம் குரோதம் முதலியவைகளினால் உண்டான கெட்ட எண்ணங்களினால் அழுக்கடைந்திருக்கிறது. நீர் அமைதியாய் நிற்கும் நீர் நிலைகளில்தாம் தாமரை படர்ந்து மலரும். அலைமோதும் சமுத்திரத்தில் தாமரை படர்ந்து மலருமோ? அடியேன் மனம் அலைகளைப்போன்ற ஆசா பாசங்களினால் ஓயாமல் சஞ்சலமடைகின்றதே! தூய்மையும் நீர்மையும் அமைதியுமில்லாத அடியேன் மனத்தில் நினது பாதாரவிந்தங்கள் எவ் வாறு வந்து அமரும்? அடியேன், இச்சரீரமானது ஞானத்தை மறைப்பத னால், இந்த ஜடவுலக வாழ்க்கையைச் சதமென எண்ணி, அதிலேயே உழன்று திரிகிறேன்; யாவர்க்கும் கீழ்ப்பட்டவன் அடியேன்; அறிவு என்பது சிறிதளவும் வாய்க்கப்பெற்றிலேன்; கீழான எண்ணங்களேயன்றி மேலான எண்ணங்கள் ஒருபோதும் மனத்தில் உதிக்கப்பெறாத மட்டி; மீண் டும் மீண்டும் ஜனன மரண சாகரத்தில் மடுக்கும் கருவினையை அகற்றிக் கொள்ள வகையறியாமல், மீண்டும் மீண்டும் பிறந்து இறந்து நொந்து மெலிந் தேன்; நினது அருளாகிய அழியாத செல்வத்தைப்பெறாத ஏழையேன், நினது அருளைப்பெறவேண்டுமென்ற எண்ணமும் அடியேன் மனத்தில் உதிப்பதற்கும் வழியில்லாமல், தினந்தோறும் உடலென்ற கும்பிக்கு உணவென்ற இரைதேடு வதிலேயே ஓயாமல் இரவும்பகலும் உழலும்படி செய்யும் கொடிய வறுமையினால் மயங்கித் தியங்கும்படி அடியேனைக் கைவிட்டு விடுதல் நினது கருணைக்குத் தகுதியோ? வெள்ளமாகப் பாய்ந்து ஓடும் நினது கருணைப்பிரவாகம் அடியேன் பால் மட்டும் வராதவண்ணம் நீ அணைபோட்டுத் தடுக்கும்படி அடியேன் என்ன அவ்வளவு பெரிய குற்றம் செய்தேன்? "இல்லே யெனுமா யையி லிட்டனை நீ, பொல்லே னறியாமை பொறுத்திலையே", பாழ்வாழ் வெனுமிப் படுமா யையிலே வீழ்வா யெனவென்னை விதித்தனையே!", "வாட்டியெனைச் சூழ்ந்தவினை ஆசையமூ வாசையனல், மூட்டியுலைக் காய்ந்தமழு வாமெனவி காசமொடு, மாட்டி யெனைப் பாய்ந்துகட வோடடமொ டாடிவிடு - விஞ்சையாலே" அடியேன் ஜடவுலக வாழ்க்கையில் உழன்று தியங்குகிறேன். வினைப்பயனை நீக்கவல்லவர் நின்னையன்றி வேறு யாருளர்? வினைப்பயன் அடியேனை அதன் இச்சைப்படி ஆட்டுவிப்பது நீ அறியாததோ? ஜீவர்களது அஞ்ஞானத்தை யகற்றி அவர்களை

இரக்ஷிப்பதற்காகச் சர்வேசுவரன் அளித்த செல்வப்புதல்வனன்றோ நீ? பகைவர்களை முறியடித்துத் துரத்தும் வல்லமையுடையவன் நீ என்பதை அறிவிப்பதற்காக வெட்சிமலர் மாலையை அணிந்துகொண்டிருக்கிறாயே? அடியேனுடைய பகைவர்களாகிய அஞ்ஞானத்தையும், இருவினையையும், கருவினையையும், வறுமையையும் அடித்துத்துரத்த நினக்கு வல்லமையில்லையோ? அடியேன் இவ்வுலக வாழ்க்கையினால் உண்டாகும் துயரத்தினால் மிகவும் வருந்துகிறேன். இனி என்னால் இத்துயரத்தைப் பொறுக்கமுடியாது; இத்தருணம் வந்து நோயற்ற நீண்ட ஆயுளையும், சகலசெல்வங்களும் ஏராளமாக நிறைந்த பெருவாழ்வையும், எல்லாவற்றினும் மேலான சிவஞானத்தையும், இறுதியில் முத்திவீட்டையும் கொடுத்து உதவி புரியவேண்டும். (௧௩)

தனதன தனன தனதன தந்தன
தனதன தனன தனதன தந்தன
தனதன தனன தனதன தந்தன—தந்ததன.

விடமும்வ டிவேலு மதனச ரங்களும்
வடுவுநி கரான மகரநெ டுங்குழை
விரவியு டன்மீளும் விழிகளு மென்புழு கதுதோயும்

ம்ருகமத படீர பரிமள குங்கும
மணியுமி ளநீரும் வடகுல குன்றமும்
வெருவுவ னபார புளகத னங்களும் வெருகாம

நடனப தநூபு ரமுமுகில் கெஞ்சிட
மலர்சொ ருகுகேச பாரமுமி லங்கிய
நளினம லர்சோதி மதிமுக விம்பமும் அனநேராம்

நடையுந ளிர்மாதர் நிலவுதொ டூந்தனு
முழுதும பிராம அரிவய கிண்கிணெ
னகையுமு ளமாதர் கலவியி னைந்துரு கிடலாமோ?

வடிவுடை யமானு மிகல்கர னுந்திக
ழெழுவகை மராம ரமுநிக ரொன்றுமில்
வலியதி றல்வாலி யுரமுநெ டுங்கட லவையேழும்

மறநிரு தர்சேனை முழுதுமி லங்கைமன்
வகையிர விபோலு மணியும லங்க்ருத
மணிமவு லியான வொருபதும் விஞ்சிரு பதுதோளும்

அடைவல மும்மாள விடுசர அம்புடை
 தசரத குமார ரகுகுல புங்கவன்
 அருள்புனை முராரி மருகவி ளங்கிய மயிலேறி
அடையலர் கள்மாள வொருநிமி டந்தனி
 லுலகைவ லமாக நொடியினில் வந்துயர்
 அழகிய சுவாமி மலையில மர்ந்தருள் பெருமாளே! (௧௪)

(ப - ரை) வடிவுடைய மானும் - அழகிய வடிவத்தையுடைய மானின் உருவத்துடன் எதிர்ப்பட்ட மாரீசனும், இகல் கரனும் - போரில் எதிர்த்த கரன் என்னும் இராக்ஷதனும், திகழ் எழு வகை மராமரமும் - செழித்து வளர்ந்து விளங்கிய ஏழு மராமரங்களும், நிகர் ஒன்றும் இல் வலிய திறல் வாலி உரமும் - இணையெனக் கூறுவதற்கு எவருமில்லை யெனும்படி அவ்வளவு வலிமையும் திறமையும் உடைய வாலியின் தேகமும், நெடும் கடல் அவை ஏழும் - நீண்ட சமுத்திரங்கள் ஏழும், மற நிருதர் சேனை முழுதும் - கொடிய இராக்ஷதர் சேனை முழுவதும், இலங்கை மன் அணியும் - இலங்கை மன்னவனாகிய இராவணன் அணிந்துகொண்டிருந்த, வகை இரவிபோலும் அலங்க்ருத மணி மவுலியான ஒருபதும் - பலவித நிறமுள்ள சூரியர்களைப்போல் ஒளிவீசும் இரத்தினங்களிழைக்கப்பெற்ற மகுடங்களினால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற பத்துத் தலைகளும், விஞ்சு இருபது தோளும் - மிகவும் வலிமை பொருந்திய இருபது தோள்களும், அடை வலமும் - அவனைச்சேர்ந்த சேனையும், மாள - அழியுமாறு, விடு(ம்) சர அம்பு உடை(ய) - விடும் அம்புகளையுடைய, தசரதகுமார ரகுகுல புங்கவன் - ரகுவின் வம்சத்தில் தசரத மகா சக்கரவர்த்தியின் புதல்வனாய் - ஸ்ரீ ராமனாய் - அவதரித்த பெரியோனும், அருள் புனை முராரி - கருணையுடையவரும் நரகாசுரன் தம்பியான முரன் என்னும் அசுரனை அழித்தருளியவருமான மகாவிஷ்ணுவின், மருக - சகோதரியின் புத்திரனே!, விளங்கிய மயிலேறி அடையலர்கள் மாள - மிகவும் அழகாய் விளங்கும் மயிலின்மீது ஏறிச்சென்று பகைவர்கள் அழியும்படி செய்து, ஒரு நிமிடந்தனில் உலகை வலமாக வந்து - (சிவபெருமான் கூறியருளியபடி விநாயககடவுளுடன் பந்தயமாக) உலகத்தைச்சுற்றி ஒரு நொடிப்பொழுதில் வலம்வந்து, உயர் அழகிய சுவாமிமலையில் அமர்ந்தருள் பெருமாளே - சிறப்பும் அழகும் வாய்ந்த சுவாமிமலையின்மீது கோயில்கொண்ட பெருமாளே!, விடமும் வடிவேலு(ம்) மதன சரங்களும் வடிவு(ம்) நிகரான-விஷத்தையும் வடித்துக் கூர்மையாகவுள்ள வேலாயுதத்தையும் மன்மதனுடைய பாணங்களையும் மீனையும் ஒத்திருப்பவைகளும், மகரநெடும் குழை விரவி உடன் மீளும் விழிகளும்- (காதில் அணிந்திருக்கும்) மீனையொத்த நீண்ட குழைகளின் புறமாக ஓடி அவைகளுடன் ஒரு க்ஷணநேரம் பொருந்தி அடுத்த க்ஷணத்தில் அவைகளைவிட்டு மீண்டு ஓடும் சஞ்சலசுபாவ முடையவைகளுமான கண்களும், மென் புழுகு அது

தோயும் ம்ருக மத படீர பரிமள குங்குமம் அணியும் - மென்மையான வாசனை வீசும் புனுகு கலந்த கஸ்தூரி, சந்தனம், வாசனைமிகுந்த குங்குமப்பூ இவைகளைப் பூசப்பெற்றவைகளும், இளநீரும் வட குல குன்றமும் - வெருவுவன (வெருட்டு வன) - இளநீர்க்காய்களையும் வடக்குத்திசையிலுள்ள குலபர்வதமான மகா மேரு மலையையும் பயப்படச் செய்பவைகளுமான, பார புளக தனங்களும் - மிகவும் பருத்துள்ள தனபாரங்களும், வெகுகாம நடனபத நூபுரமும் - மிகுந்த காமத்தை மூட்டும்படி அழகாய் நடக்கும் பாதங்களில் அணிந்துள்ள சிலம்புகளும், முகில் கெஞ்சிட மலர் சொருகு கேசபாரமும் - மேகமும் வணங்கத்தக்க அளவு கருத் திருப்பதும் புஷ்பங்கள் சூட்டப்பெற்றிருப்பதுமான அடர்ந்து வளர்ந்து நீண் டுள்ள கூந்தலும், இலங்கிய நளின மலர் சோதி மதி விம்பமுகமும் - அழகாய் விளங்கும் தாமரைமலரை யொத்ததும் ஒளிவீசும் பூரண சந்திரனது உருவத்தை யுடையதுமான முகமும், அன(ம்) நேராம் நடையு(ம்) - அன்ன பக்ஷியின் நடையையொத்த அழகிய நடையும் (உடையவர்களும்), நளிர் மாதர் நிலவு தொழும் - (நல்ல நாயகன் கிடைக்கவேண்டுமென்று) குளிர்ந்த கிரணங்களையுடை யதும் அழகு வாய்ந்ததுமான சந்திரனை வணங்குபவர்களும், முழுதும் அபிராம தனு - முற்றிலும் பேரழகு வாய்ந்த தேகத்தை யுடையவர்களும், அரி வய கிண்கிணென நகையும் உள - வலிமையுடையதும் வெற்றியைத் தருவதுமான கிண்கிண் என ஒலிக்கும் சிரிப்பும் உள்ள, மாதர் கலவியில் நைந்து உருகிட லாமோ - பெண்களது புணர்ச்சியில் மிகுந்த ஆசையுற்று மனம் நொந்து அடி யேன் வருந்தும்படி விட்டிருப்பது நீதியோ?

(வி - ரை) ஸ்ரீராமனது பாணத்தின் சிறப்பு இப்பாடலில் கூறப்பட்டிருக் கிறது. ஒருவரையழிக்க ஸ்ரீராமன் இருமுறை அம்புதொடுத்ததில்லை. ஸ்ரீ ராமனைச் சீதாதேவியின் பக்கத்திலிருந்து அகற்றவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் இராவணனால் அனுப்பப்பட்ட மாரீசன் அழகிய மானின் உருவத்துடன் தோன்ற, சீதாதேவி அம்மானைத் தனக்கு அவசியம் பிடித்துத் தரவேண்டுமென வேண்டி னாள். ஸ்ரீராமர் அம்மானைப் பின்தொடர்ந்து சென்று ஓர் அம்பினால் அம்மா னைக் கொன்றார். ஸ்ரீராமர் தமது வில் திறமையைச் சுக்கிரீவனுக்குக் காட்டு மாறு ஏழு மரா மரங்களை ஒரே பாணத்தினால் துளைத்தார்; நிகரற்ற வல்லமை யுள்ள வாலியை ஒரே பாணத்தினால் அழித்தார்; இலங்கைக்குச்செல்ல வழி விடாமலிருந்த சமுத்திர ராஜன்மீது ஓர் அம்பை விடுத்து அவன் தம்மைச் சரண் புகும்படி செய்தருளினார்; இராவணனது பத்துத் தலைகளையும் இருபது தோள் களையும் ஒரே அம்பினால் அழித்தருளினார். அவ்வளவு பராக்கிரமம் பொருந்திய திருமாலின் மருகனாகவும், மயிலின் மீதேறிச்சென்று அசுரர்களை அழித்தருளியவ னாகவும், ஒரு நொடிப்பொழுதில் உலகப் பிரதக்ஷணம் செய்தவனாகவும் இருக்கும் முருகோனே! சுவாமிமலையில் ஞானதேசிகனாய் வந்து அமர்ந்துள்ள நீ அடியே னுக்குமட்டும் ஞானத்தைப் போதிக்காமல், அடியேன் பெண்கள்மீது ஆசை கொண்டு அவர்கள் கலவியை விரும்பிச் சதாகாலமும் மனமுருகி வாடும்படி விட் டுச் சும்மா விருப்பது நினது கருணைக்கு அழகோ? (௧௪)

தனதன தானதந்த தனதன தானதந்த
தனதன தானதந்த—தனதான.

நிலவினி லேயிருந்து வகைமல ரேதெரிந்து
நிறைகுழல் மீதணிந்து குழைதாவும்
நிகரறு வேலினங்கள் வரிதர வாசகங்கள்
நினைவற வேமொழிந்து
கலபம ணைகரங்க ளளவற வேபுரிந்து
கனியித ழேயருந்தி யநுராக
கலவியி லேமுயங்கி வனிதையர் பால்மயங்கு
கபடனை யாளவுன்ற னருள்கூராய்
உலகமொ ரேழுமண்ட ருலகமு மீசர்தங்கு
முயர்கயி லாயமும்பொன் வரைதானும்
உயிரொடு பூதமைந்து மொருமுத லாகிநின்ற
உமையரு ளால்வளர்ந்த குமரேசா;
குலைபடு சூரனங்க மழிபட வேலெறிந்த
குமரக டோரவெங்கண் மயில்வாழ்வே
கொடுமுடி யாய்வளர்ந்து புயனிலை போலுயர்ந்த
குருமலை மீதமர்ந்த பெருமாளே! (௧௫)

(ப - ரை) உலகம் ஓர் ஏழும் அண்டர் உலகமும் ஈசர் தங்கும் உயர் கயிலாயமும் - ஏழு உலகங்களாகவும் வானவர்களது பொன்னுலகமாகவும் சர்வேசுவரரான சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் உன்னதமான கைலாசமலையாகவும், பொன் வரைதானும் - இமயமலையாகவும், உயிரொடு பூதமைந்தும் - உலகத்தில் காணப் படும் ஜீவராசிகள் எல்லாவற்றின் உயிராகவும் அவைகளின் சரீரங்கள் எப்பதார்த் தங்களினால் செய்யப்பட்டிருக்கின்றனவோ அப்பதார்த்தங்களான பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்னும் ஐந்துபூதங்களாகவும், ஒருமுதலாகிநின்ற - அவைகள் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதிகாரணமாகவும் இருக்கும், உமை அருளால் வளர்ந்த குமரேசா - உமாதேவியாரது முலைப்பாலை யுண்டு வளர்ந்த குமாரசுவாமியே!, குலைபடு சூரன் அங்கம் அழிபட வேல் எறிந்த - வலிமைகுன்றிய சூரபது மனது தேகமானது அழியுமாறு வேலாயுதத்தை அவன்மீது வீசிய, குமர - குமார சுவாமியே!, கடோர - சூரன் முதலியோர்களைக் கடுமையாகத் தண்டித்தவனே!

வெங்கண் மயில் வாழ்வே - எதற்கும் அஞ்சாத வீரத்தன்மை பொருந்திய மயி லின்மீது எழுந்தருளி அதைச் சிறப்புறச் செய்பவனே!, கொடுமுடியாய் வளர்ந்து - உன்னதமான சிகரத்துடன் வளர்ந்து, புயல் நிலைபோல் உயர்ந்த - மேகங்கள் தங்குமிடம்போல் உயர்ந்துள்ள, குருமலை மீது அமர்ந்த பெருமாளே - சுவாமி மலையின்மீது எழுந்தருளியிருக்கும் பெரியோனே !, நிலவினிலே இருந்து - சந் திரனது குளிர்ந்த கிரணங்கள் அடியேன்மீது படும்படி ஒருபுறத்தில் அமர்ந்து, வகைமலரே தெரிந்து - பலவகையான மலர்களை அவைகளின் சிறந்த வாசனை காரணமாகப் பொறுக்கி யெடுத்து, நிறை குழல்மீது அணிந்து - (மாதர்களின்) அடர்ந்து வளர்ந்துள்ள கூந்தலில் சூட்டி, குழை தாவும் - காதுகளில் அணிந் துள்ள குழைகள்வரையில் பாய்ந்து செல்லும், நிகர் அற வேல் இனங்கள் வரிதர - ஒப்பற்றவைகளும் வேலையொத்தவைகளுமான கண்கள் விசாலமாகவும் அழகாகவு மிருக்க, (அதைக்கண்டு) நினைவு அறவே - தன் நல்லுணர்ச்சியை இழந்து, வாச கங்கள் மொழிந்து - ஏதேதோ வார்த்தையாடி, மதநூலின் கலப மனோகரங்கள் - மன்மதலீலைக்குரிய சாஸ்திரத்தில் கூறியுள்ள ஆநந்தத்தை விளைவிக்கும் ஊடல் முதலிய விளையாடல்களை, அளவறவே புரிந்து - அளவில்லாமல் விளையாடி, கனி இதழே அருந்தி - பழத்தையொத்த இனிய உதடுகளினின்றும் அதராமுதத் தைப் பானஞ் செய்து, அநுராக கலவியிலே முயங்கி - காமமிகுதியினால் மாதர் களைப் புணர்ந்து தழுவி, வனிதையர் பால் மயங்கும் - பெண்கள்மீது ஆசை கொண்டு மதிமயங்கும், கபடனை - வஞ்சகனை, ஆள - தடுத்தாட்கொள்ள, உன் தன் அருள் கூராய் - நீ கருணைபுரியவேண்டும்!

(வி - ரை) "இமகிரி வந்த பொன்பாவை பச்சை வஞ்சி அகிலதலம் பெறும்பூவை சத்தியம்பை, இளமுலையின் செழும்பால் குடித்திலங்கு மியல் நிமிர்த்திடுவோனே !" என்று கூறியுள்ளபடி உலகங்களை யெல்லாம் படைத்து, தாமே அவைகளாகி நின்ற சிவசக்தியாம் உமாதேவியாரது திருமுலைப் பாலுண்டு வளர்ந்த குமரேசா ! அப் பார்வதி தேவியார் அடியேனுக்கும் அன்னையாதலின், உனக்கு அடியேன் சகோதரனல்லவா ? மாயை, வஞ்சகம், காமம், குரோதம் முதலிய துர்க்குணங்களெல்லாவற்றையும் தம்பிமார் முதலான சுற்றத்தாராக அடைந்து வலிமையுற்றிருந்த அகங்காரத்தின் சொரூபமான சூரபதுமனது வலி மையைக் குலைப்பதற்காக முதலில் அவன் சுற்றத்தவர்களையெல்லாம் அழித்து அவனைத் தனியனாக்கி, அப்போதும் அவன் தருமத்தைத் தழுவி நடக்க இணங் காத காரணத்தினால், அவனைக் கடுமையாகத் தண்டித்த குமாரக் கடவுளே ! மிகுந்த தீரம் பொருந்திய மயில்வாகனத்தின்மீது சதாகாலமும் அடியார்களைக் காப்பதற்காக வீற்றிருப்பவனே ! காமத்தின் கையிற்சிக்கிப் பெண்கள்மீது ஆசை கொண்டு உழல்வதைப் பார்த்தும் அடியேனைத் தடுத்தாட்கொள்ளாமல் சும்மா விருத்தல் கருணைக்கடலாகிய உனக்குத் தகுதியோ ? (௧௭)

1. திருவேரகம் எனும் சுவாமிமலை   சங.

தனன தானதத்த தனன தானதத்த
தனன தானதத்த—தனதான

மகர கேதனத்த னுருவி லாநெடுத்து
மதுர நாணியிட்டு   நெறிசேர்வார்
மலைய வேவளைத்த சிலையி னூடொளித்த
வலிய சாயகக்கண்   மடமாதர்
இகழ வாசமுற்ற தலையெ லாம்வெளுத்து
இளமை போயொளித்து   விடுமாறு
இடைவி டாதெடுத்த பிறவி வேரறுத்து
னினிய தாளளிப்ப   தொருநாளே ?
அகில மேழுமெட்டு வரையின் மீதுமுட்ட
அதிர வேநடத்து   மயில்வீரா !
அசுரர் சேனைகெட்டு முறிய வானவர்க்கு
அடைய வாழ்வளிக்கு   மிளையோனே !
மிகநி லாவெறித்த அமுத வேணிநிற்க
விழைசு வாமிவெற்பி   லுறைவோனே !
விரைய ஞானவித்தை யருள்செய் தாதைகற்க
வினவ வோதுவித்த   பெருமாளே ! (கசு)

(ப - ரை) அகிலம் ஏழும் எட்டுவரையின்மீது முட்ட - ஏழு உலகங்களும் எட்டுக் குலபர்வதங்கள்மீதும் வந்து மோதும் வண்ணம், அதிரவே மயில் நடத்தும் வீரா - எங்கும் மிகுந்த அதிர்ச்சியுண்டாகும்படி மயிலை (அதிவேகமாக) நடக்கச் செய்யும் வீரனே !, அசுரர் சேனை கெட்டு முறிய - அசுரர்களுடைய சேனை குலைந்து தோற்று ஓடும்படி செய்து, வானவர்க்கு அடைய வாழ்வு அளிக்கும் இளையோனே - தேவர்களுக்கு எல்லாவிதச் செல்வங்களையும் அளித்தவனும் என்றும் இளமைமாறாம லிருப்பவனுமான குமாரா !, மிக நிலா எறித்த அமுத வேணி நிற்க விழை சுவாமிவெற்பில் உறைவோனே - மிகுந்த ஒளிவீசும் அமுத கலைகளையுடையவனுயிருந்த சந்திரனைச் சடாமுடியில் தரித்து அவனைக் காப்பாற்றி யருளிய சிவபெருமான் உனக்குச் சிஷ்யனாக நிற்கவேண்டுமென ஆசை கொண்ட ஸ்தலமான சுவாமிமலையில் எழுந்தருளியிருப்பவனே !, அருள் செய் தாதை - நின்னை உலகத்துக்கு (ஞான குருவாகத்) தந்தருளிய தந்தையாகிய சிவ பெருமான், கற்க வினவ - தான் கற்றுக்கொள்ள (இச்சைப்பட்டதாகக் கூறி) அது யாதென கேட்டருளியபோது, ஞான வித்தை விரைய ஓதுவித்த - ஞான

மாகிய கல்வியைச் சீக்கிரத்தில் கற்பித்த, பெருமாளே - பெரியோனே! மகர கேதனத்தன் உருவிலான் - மீனைக் கொடியாகவுடையவனும் உருவ மில்லாதவனு மான மன்மதன், நெறி சேர்வார் - தான் இருக்கு மிடத்துக்கு வரும் வழியில் வந்து சேர்பவர்கள், மலையவே - புத்தி தடுமாறும்படி, மதுர நாணி யிட்டு - இனி மையாகப் பாடும் வண்டுகளாலாகிய நாண்கயிற்றைப் பூட்டி யிழுத்து, வளைத்த சிலையினூடு ஒளித்த - (அம்புகளை விடுவதற்காக) வளைக்கும் வில்லுக்குள் மறைந் திருக்கும், வலிய சாயக கண் மடமாதர் - வலிமைபொருந்திய அம்புகளையொத்த கண்களையுடைய அழகிய மாதர்கள், இகழ - நிந்திக்கும் வண்ணம், வாசமுற்ற தலையெலாம் வெளுத்து - ஒரு காலத்தில் (வாசனைத் தைலங்கள் இடப்பெற்று) வாசனை வீசிய தலைமயிரெல்லாம் நரைத்து, இளமைபோய் ஒளித்து விடுமாறு - இளமைப் பருவம் நீங்கிப் போனவிடம் தெரியாதபடி ஒளித்துக்கொள்ளும்படி, இடை விடாது எடுத்த பிறவி வேர் அறுத்து - ஓயாமல் இப்புவியில் பிறப்பதன் காரணமான வேரான வினைப்பயனை யொழித்து, உன் இனிய தாள் அளிப்பது ஒருநாளே - உனது இனிமையான பாதாரவிந்தங்களை அடியேனுக்குத் தந்தருளப் போகிற நாளும் உண்டோ?

(வி - ரை) தீனரக்ஷகனாகிய முருகப்பெருமான் தம்மைச் சரணடைந் தோர்கள் துயரம் பொறுக்காமல் தம்மைக் கூவி யழைத்த நேரத்தில் அவர்க ளிருக்கு மிடத்தை அடைந்து அவர்களைக் காக்கவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் உக்கிரமான வேகமுடையதும் மிகுந்த வலிமை பொருந்தியதுமான மயிலின்மீது எப்போதும் வீற்றிருக்கிறார். சுவாமிகள் மயிலை வருணிக்கும் இடங்களிலெல் லாம் அதன் வலிமையையும் வேகத்தையுமே பெரிதும் புகழ்ந்திருக்கிறார். "பக் கரை விசித்ரமணி பொற்கலணை யிட்டநடை பக்ஷியெனும் உக்ர துரகமும்" என்றும்,

"அண்ட கோளகை வெடிபட இடிபட
எண்டி சாமுக மடமட நடமிடும்
அந்த மோகர மயிலினி லியலுடன் வரவேணும்" என்றும்,

- - - - - இருதிசை - இருநாலும்
படியு நெடியன எழுபுண ரியுமுது
திகிரி திகிரியும் வருகென வருதகு
பவுரி வருமொரு மரகத துரகத மிசையேறி" என்றும்,

"(பாரதம்) எழுதிய பவளக் குன்று தாதையை யன்றுசூழ
வலம்வரு மளவிற் சண்ட மாருத
விசையினும் விசையுற் றெண்டி சாமுக
மகிதல மடையக் கண்டு மாசுண முண்டலாவு
மரகத கலபச் செம்புள் வாகன(ம்) என்றும்,

பல திருப்புகழ்ப் பாடல்களில் மயிலை வருணித்திருப்பதைக் காண்க. அவ்வளவு வலிமையும் வேகமும் உள்ள மயிலை வாகனமாக எப்போதும் உபயோகிக்க வல்லவன், அன்று உலகங்களிலெல்லாம் சென்று எதிர்ப்பட்டவைகளை யெல்லாம் அழித்த ஆட்டுக்கடாவை நாரதமாமுனிவர் வேண்டுகோளின்படி வாகனமாக்கிக் கொண்ட வீரனை யன்றி வேறு யாருளர்? அகங்காரத்தை அடக்கி யாண்டு சன்மார்க்கத்திற் செலுத்தி நன்மை விளைவிக்கும்படி செய்யக்கூடியது ஞானம் ஒன்றேயல்லவா?

அமுதத்தைப் பொழியும் பூரண கலைகளும் ஒருநாளும் குறைவடையாமல் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்த சந்திரன் தன் மாமனரான தக்ஷனால் சாபமளிக்கப் பெற்று, பதினைந்து கலைகளை யிழந்து ஒரு கலையே மிஞ்சி அதுவும் மறுநாள் தொலைந்து போகும்படியிருந்த சமயத்தில், ஞானமில்லாததனால் இந்திரனிடமும் பிரமதேவரிடமும் சென்று தன்னைக் காத்தருளும்படி வேண்டினன். அவர்கள் தம்மால் அவ்வாறு செய்ய முடியாதென்று சொல்லி, சர்வேசுவரரான சிவ பெருமானது பாதமலர்களில் அடைக்கலம் புகும்படி புத்திகூறி அனுப்பினர்கள். அப்போது சந்திரன் வேறு கதியில்லாமல் தீனனாய் எம்பெருமானிடம் சென்று அவரது பாதங்களில் வீழ்ந்து தன்னைக் காத்தருளும்படி வேண்டினன். உடனே கருணைக் கடலாகிய முக்கண்ணைந்தை அவனுக்கு அபயமளித்ததுமன்றி, தமது சரணங்களைத் தவிர புகலிடம் வேறில்லை யென்ற திடமான நம்பிக்கையோடு தம்மைச் சரண்புகுவோர் யாவரேனும், எவ்வளவு கொடிய பாபத்தைச் செய்தவரேனும், அவரது பகைவர்கள் எவ்வளவு மகிமையுடையவர்களா யிருப்பினும், அவ்வாறு சரண்புகுந்தவர்களுக்கு அபயமளித்து அவர்களைக் காப்பது சத்தியமென உலகத்தோர் யாவரும் தமது திருவுருவத்தைக் காணும்போதெல்லாம் உணர வேண்டுமென்னும் கருத்துடன், சந்திரனது எஞ்சிய ஒரு கலையைத் தமது சடா முடியின் முன்பக்கத்தில் நிலையாக வைத்துக்கொண் டருளினர். அப்படிப்பட்ட கருணைக்கடலான கடவுள் ஞானசொரூபியான குமாரசுவாமியைத் தமக்குப் பிரணவத்தின் பொருளை உபதேசிக்கும்படிசெய்து மகிழவேண்டுமென ஆசைகொண்டு, அப்பொருளை எவரும் குருவாக நின்று சிஷ்யனுக்கு உரைக்கலாமே யல்லாது வேறுவிதமாக எடுத்துரைத்தல் தகாதாகையினால், தமது செல்வப் புதல்வனைக் குருவாக அமர்த்தித் தாம் சிஷ்யனாக நின்று கேட்டார். பதி பசு பாசம் இவைகளின் தன்மையும் இவைகளுக்குள் ஏற்பட்டுள்ள சம்பந்தமுமே பிரணவத்தில் அடங்கிய பொருளென்பதை சுவாமிகள் ஒரு பாடலில், "பதி பசு பாசத்தீர்வினை முதிய புராரிக்கோதிய குருவே!" என்று எம்பெருமானை விளித்துக் குறிப்பாகக் காட்டியருளி யிருக்கிறார். ஜீவாத்மாவானது தனது கால்களிலிட்ட தளைகளான மும்மலங்களை யகற்றிக்கொண்டு பரனை அடையும் மார்க்கத்தை அறிவதே ஞானம் என்று கந்தபுராணம் தக்ஷகாண்டத்தில் கூறியிருப்பதையும் காண்க.

மன்மதனுக்கு அடிமையாவதனுல்தான், ஜீவன் பஞ்சமகா பாதகங்களையும் செய்யத் தயாராக நின்று, வினைகளை அளவும் வரம்பும் இல்லாமல் செய்து மீண்டும் மீண்டும் பிறந்திறந்து நொந்து மெலிவதற்கு வழிதேடிக் கொள்ளுகிறது. அப்படி மீண்டும் மீண்டும் பிறவியில் புகுத்தும் கருவினையை அழிக்கவல்லவர் கடவுள் ஒருவர்தாம் என்பதைச் சுவாமிகள் பல விடங்களிற் கூறியுள்ளார்.

"தவியாமல் பிறப்பையு நாடி
அதுவே யையறத் துனையோதி
தலமீதில் பிழைத் திடவேநீ — னருள்தாராய்!"

என்று கூறியிருப்பதைக் காண்க. (௧௬)

தனனதான தனதனந்த தனனதான தனதனந்த
தனனதான தனதனந்த—தனதானு.

முறுகுகாள விடமயின்ற இருகண்வேலி னுளமயங்கி
முளரிவேரி முகையடர்ந்த — முலைமீதே

முழுகுகாதல் தனைமறந்து பரமஞான வொளிசிறந்து
முகமொராறு மிகவிரும்பி — அயராதே

அறுகுதாளி நறையவிழ்ந்த குவளைவாச மலர்கரந்தை
அடையவாரி மிசைபொழிந்து — னடிபேணி

அவசமாகி யுருகுதொண்ட ருடனதாகி விளையுமன்பி
னடிமையாகு முறைமையொன்றை — அருள்வாயே!

தறுகண்வீரர் தலையரிந்து பொருதசூர னுடல்பிளந்து
தமரவேலை சுவறவென்ற — வடிவேலா!

தரளமூர லுமைமடந்தை முலையிலார அமுதமுண்டு
தரணியேழும் வலம்வருந்திண் — மயில்வீரா!

மறுவிலாத தினைவிளைந்த புனம்விடாம லிதணிருந்து
வலியகாவல் புனையணங்கின் — மணவாளா!

மருவுஞாழ லணிசெருந்தி யடவிசூத வனநெருங்கி
வளர்சுவாமி மலையமர்ந்த — பெருமாளே! (௧௭)

(ப - ரை) தறுகண் வீரர் தலை அரிந்து - எதற்கும் அஞ்சாத தீரர்களான சூரபதுமனைச்சேர்ந்த சிங்கமுகாசுரன் முதலிய வீரர்களுடைய தலைகளைவெட்டி,

1. திருவேரகம் எனும் சுவாமிமலை

பொருத சூரன் உடல்பிளந்து - எதிர்த்துப் போர்செய்த சூரபதுமனது தேகத்தை இரு கூறுகளாகப் பிளந்தும், தமர வேலை சுவற - மிகுந்த ஒலி உண்டாகுமாறு கோஷிக்கும் கடலிலுள்ள நீர் முற்றிலும் வறண்டு போகும்படி செய்தும், வென்ற வடிவேலா - வெற்றியடைந்த வடித்தது கூர்மையாகவுள்ள வேலாயுதத்தையுடையவனே! தாள மூரல் உமை மடந்தை முலையில் ஆர அமுதம் உண்டு - முத்துக்களையொத்த பற்களையுடைய உமாதேவியாரது தனபாரங்களிலிருந்து பெருகிய அருமையான அமுதத்தையுண்டு, (வலிமைபெற்று), தரணி ஏழும் வலம்வரும் திண் மயில் வீரா - ஏழு உலகங்களையும் (நொடிப்பொழுதில்) வலமாகச் சுற்றிவந்த வலிமை பொருந்தியவனும் மயிலை வாகனமாக உடையவனுமான வீரனே!, மறு இலாத தினை விளைந்த புனம் விடாமல் இதண் இருந்து - குற்றமற்ற தினைப்பயிர் விளைந்துநின்ற புனத்தைவிட்டு அகலாமல் அங்கேயே பரண்மீது இருந்துகொண்டு, வலிய காவல் புனை அணங்கின் மணவாளா - கடுமையாகக் காக்கும் தொழிலை மேற்கொண்ட பெண்ணான வள்ளிநாயகியை மணந்துகொண்டவனே!, மருவு ஞாழல் அணி செருந்தி யடவி சூத வனம்(ம்) நெருங்கி வளா - அடர்ந்து வளரும் கோங்கு மரங்களும் அழகிய செருந்தி மரமும் வளர்ந்துள்ள காடுகளும் மாமரங்கள் நிறைந்த வனத்துக்கும் அருகில் உயர்ந்து வளர்ந்துள்ள, சுவாமிமலை அமர்ந்த பெருமாளே - சுவாமிமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமாளே!, முறுகு காளவிடம் அயின்ற இருகண் வேலின் - முதிர்ந்த காளகூட விஷத்தை யுண்டாற்போல் கறுத்திருப்பவைகளும் வேலை யொத்தவைகளுமான இரண்டு கண்களைககண்டு, உள மயங்கி - மனம் மயக்கமடையப்பெற்று, முளரி வேரி முகை அடர்ந்த முலைமீதே - தாமரையின் தேன்பொருந்திய மொட்டுகளைப்போல் உள்ள தனங்களின்மீது, முழுகு காதல் தனை மறந்து - (சதா காலமும்) படிந்து அவைகளை யனுபவிப்பதிலேயே மூழ்கியிருகக வேண்டுமென்ற ஆசையை யொழித்து, பரம ஞான வொளி சிறந்து - பரம்பொருளை அடைவதற்குரிய ஞானமானது அடியேன் மனத்தில் சிறப்பாய்ப் பிரகாசிக்கப் பெற்று, முகம் ஒரு ஆறு(ம்) மிக விரும்பி - நினது ஆறு திருமுக மலர்கள்மீதும் மிகுந்த ஆசை யுடையவனாகி, அறுகு தாளி நறை அவிழ்ந்த குவளை வாசமலர் கரந்தை - அறுகு என்னும் புல் தாளியென்னும் ஒருகொடி(யின் மலர்) தேன் பெருகப்பெற்று வாசனை பொருந்தியுள்ள குவளை மலர்கள், கரந்தை என்னும் பூண்டு, (இவைகளை), அடைய வாரி - எல்லாம் ஏராளமாய் வாரி, அயராதே - சோர்வடையாமல், உன் அடி மிசை பொழிந்து பேணி - நினது பாதாரவிந்தங்களின்மீது சொரிந்து அருச்சித்து வணங்கி, அவசமாகி உருகு தொண்டர் உடனதாகி - தம்மை மறந்து நினது அன்பின் வசமாகி மனமுருகும் மெய்யடியார்களுடன்கூடி, விளையும் அன்பின் - (அப்படி அவர்களுடன் கூடுவதனால்) உண்டாகும் அன்பினால், அடிமையாகு(ம்) முறைமை ஒன்றை அருள்வாயே - நினது அடிமையாகும் நன்னெறி ஒன்றை அடியேனுக்குக் காட்டியருள்வாயே!

(வி - ரை) சூரபதுமன் மாயையின் உதவியினால் பலவிதச் சொரூபங்களை எடுத்துக்கொண்டு எம்பெருமானுடன் போர் புரிந்து களைத்துக் கடைசியில் கடலுக்குட் சென்று ஒளிந்துகொண்டான். அகங்காரமானது பலவிதச் சொரூபங்களை எடுத்துக்கொண்டது. பிறகு சமுசாரமான கடலுக்குள் போய் ஒளித்துக் கொண்டது. ஆராய்ந்து பார்த்தால் இது உலக வியல்பு என்பது எளிதில் விளங்கும். ஒருவன் அகங்காரம் மிகுதியாக உடையவனாய், பல விஷயங்களில் அகங்காரத்தைச் செலுத்தி ஜயமடைய முயலுகிறான். அவன் தன் பலத்தைக் கொண்டு காரியத்தைச் சாதித்துக்கொள்ள முயலுவதனால், காரியம் கைகூடுவதில்லை. அப்போது அகங்காரத்தின் உபயோகமின்மையை எடுத்துக்காட்டினால், அவன் முடிவாகத் தனது குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டிய கடமையை ஈசன் தனக்கு விதித்திருப்பதனால், தான் அகங்காரத்தை முற்றிலும் ஒழித்துவிட முடியாது என்று கூறுகிறான். அதுபோலவே சூரபதுமன் சமுத்திரத்தில் மறைந்துகொண்டான். முருகப்பெருமானது வேலாயுதம் சென்று சமுத்திரத்தின் நீர் முற்றிலும் வறண்டுபோகும்படி செய்தது. சமுத்திரம் ஒழிந்தது. சூரபதுமன் தன்னை மறைத்துக்கொள்ள இடமில்லாமல் பல கிளைகளுடன் ஓங்கி வளர்ந்துள்ள மாமரமாகி நின்றான். உடனே ஞான சக்தியாம் வேலாயுதம் அவ்வுருவத்தைப் பிளந்து அழித்தது. பிறகு அவன் தன் சுய வுருவத்துடன் வந்தான். வேலாயுதம் அவனுருவத்தைப் பிளந்து இரு கூறுகளாகச் செய்தது. அவ்விரு கூறுகளும் சேவலும் மயிலுமாக மாற, அவை முதலில் எம்பெருமான்மேல் பாயக்கிளம்பி, எம்பெருமான் கடைக்கண் நோக்கத்தினால் ஞானம் அடைந்து நின்றன.

அப்படிப்பட்ட ஞானதேசிகனது தொண்டர் கூட்டத்தில் சேர்ந்தாலல்லது எம்பெருமானிடத்து அன்பு பாராட்டவும் மனமுருகவும் முடியாதென சுவாமிகள் இப்பாடலில் குறிப்பாய்த் தெரிவிக்கிறார். இதே கருத்தை **கந்தாலங்காரத்தில்,**

> "சூரிற் கிரியிற் கதிர்வே லெறிந்தவன் தொண்டர் குழாம்
> சாரிற் கதியன்றி வேறிலை காண் !"

என்று வெளிப்படையாய்க் கூறியிருப்பதையும் காண்க. (௧௭)

தானன தனத்த தாத்த தானன தனத்த தாத்த
தானன தனத்த தாத்த—தனதான.

வார்குழல் விரித்துத் தூக்கி வேல்விழி சுழற்றிப் பார்த்து
வாவென நகைத்துத் தோட்டு குழையாட
வாசக முரைத்துச் சூத்ர பாவையெ னுறுப்பைக் காட்டி
வாசனை முலைக்கச் சாட்டி யழகாகச்

சீர்கலை நெகிழ்த்துப் போர்த்து நூலிடை நெளித்துக் காட்டி
தீதெய நடித்துப் பாட்டு குயில்போலச்

சேருற அழைத்துப் பார்த்து சார்வுற மருத்திட் டாட்டி
சீர்பொருள் பறிப்பொய்க் கூத்தர் உறவாமோ?

சூரர்கள் பதைக்கத் தேர்க்க ளானைக ளழித்துத் தாக்கி
சூர்கிரி கொளுத்திக் கூற்று ரிடும்வேலா!

தூமொழி நகைத்துக் கூற்றை மாளிட வுதைத்துக் கோத்த
தோலுடை யெனப்பர்க் கேற்றி திரிவோனே!

ஏரணி சடைச்சிப் பாற்சொ லாரணி சிறக்கப் போற்று
மேலெழி னிறத்துக் கூர்த்த மகவோனே!

ஏடணி குழைச்சித் தூர்த்த வாடகி குறத்திக் கேற்ற
ஏரக பொருப்பிற் பூத்த பெருமாளே! (௧௮)

(ப - ரை) சூரர்கள் பதைக்க தேர்க்கள் (தேர்கள்) ஆனைகள் அழித்து - சூரபதுமன் முதலான அசுரர்களது மனம் பதைக்கும்படி அவர்களுடைய தேர்ப் படைகளையும் யானைப்படைகளையும் அழித்து, சூர் கிரி தாக்கி கொளுத்தி - சூரனையும் கிரௌஞ்சத்தையும் தாக்கி அவை தீப்படுமாறு செய்து, கூற்று (றா)ர் இடும் வேலா - அவர்கள் எல்லோரையும் நமனுலகத்திற்சேர்த்த வேலாயுதத்தைக் கையிற் பிடித்தவனே, தூமொழி நகைத்து - தூய்மை பொருந்திய திருவாயில் நகைதோன்ற, கூற்றை மாளிட உதைத்து - இயமன் இறந்து விழும்படி அவனை உதைத்து, கோத்த தோல் உடை என் அப்பர்க்கு ஏற்றி - புலியையும் யானையையும் அழித்து அவைகளின் தோல்களையுரித்துத் தரித்துக்கொண்ட எனது தந்தையாகிய சிவபெருமானுக்கு (மெய்ப்பொருளை) உபதேசித்து, திரிவோனே - குரு சிஷ்ய நிலைமையில் மாறுதல் செய்தவனே!, ஏர் அணி சடைச்சி - மிகவும் அழகிய பின்னலையுடையவரும், பால் சொல் ஆரணி - நன்மை பயக்கும் மொழிகளைப் பேசுபவரும் வேதத்தின் ஞானபாகத்தில் அமர்ந்திருப்பவருமான பார்வதிதேவியார், சிறக்க போற்றும் - சிறப்பாய்ப்புகழும், ஏர் எழில் நிறத்து கூர்த்த மகவோனே - அழகும் காந்தியும் மிகுதியாக உடைய குமாரனே!, ஏடு அணி குழைச்சி - பூவின் இதழ்களைக் காதுகளில் குழைகளைப்போல் அணிந்தவளும், தூர்த்த ஆடகி - முற்றிலும் பொன்னையொத்த தேகத்தை யுடையவளும், குறத்திக்கு - குறவர் குலத்தில் வளர்ந்தவளுமான வள்ளிநாயகிக்கு, ஏற்ற - ஏற்றவனும், ஏரக வெற்பில் பூத்த பெருமாளே - சுவாமிமலையில் வந்து தோன்றியவனுமான பெரியோனே!, வார் குழல் விரித்துத் தூக்கி - நீண்ட கூந்தலைப் பரந்து காணப்படுமாறு தூக்கிச்சொருகியும், வேல் விழி சுழற்றி பார்த்து - வேலை

யொத்த கண்களின் விழிகளைச்சுழற்றி (ஆடவர் மனம் கலங்கும்படி) பார்த்து, வா என நகைத்து - வா என்று அழைத்துச் சிரித்து, தோட்டு குழை ஆட வாசகம் உரைத்து - தோடுகளுடன் காதுகளில் அணிந்த குழைகள் ஆடும்படி (தலையை மெல்ல அசைத்துப்) பேசி, சூத்ர பாவை என உறுப்பைக் காட்டி - (பொம்மலாட்டத்தில்) சூத்திரக்கயிற்றினால் கட்டிய பொம்மையானது (தனது அங்கங்களெல்லாம் யாவர்க்கும் தெரியுமாறு அவைகளை ஒளிபெறக்) காட்டுவதுபோல் தங்கள் கைகால் முதலிய உறுப்புக்களை அழகுபெறக்காட்டி, வாசனை முலைக்கச்சு ஆட்டி - வாசனைத் திரவியங்கள் பூசப்பெற்றவைகளும் கச்சு அணிந்தவைகளுமான தனங்களை(ச் சற்று) அசைத்துக்காட்டி, அழகாக சீர் கலை நெகிழ்த்து போர்த்து - அலங்காரமான புடவையை அழகாகத் தளர்த்திப் போர்த்துக் கொண்டு, நூல் இடை நெளித்து காட்டி - நூலைப்போல் மெல்லிய இடையை வளையச்செய்து (அதன் நுண்மையைக்) காட்டியும், தீது எய (ஏய) நடித்து - (தங்கள்) கெட்ட எண்ணத்துக்குப் பொருத்தமாய்ப் பாசாங்குசெய்து, பாட்டு குயில்போல - இனிமையாகப் பாடும் குயிலின் குரலையொத்த குரலுடன், சேர் உற - (தங்கள்மீது கொள்ளும் ஆசையாகிய) விலங்கைக் காலில் பூட்டிக்கொள்ளும்படி, பார்த்து - (ஆடவர் மனங்கலங்கும்படி அவர்கள் மீது காதல்கொண்டவர்போல்) பார்த்து, சார்வு உற மருத்திட்டு ஆட்டி - அவர்கள் தங்களிடம் வந்து சேர்ந்தவுடன் அவர்களுக்கு மருந்திட்டுத் தங்களிச்சைப்படி அவர்கள் ஆடும்படி செய்து, சீர்பொருள் பறி - அவர்களது நல்ல நிலைமையையும் கைப்பொருளையும் பிடுங்கும், பொய்க்கூத்தர் - வஞ்சகமாக நடிக்கும் விலைமாதர்களது, உறவு ஆமோ - சிநேகம் கொள்ளத்தக்கதோ ? (தக்கதன்று என்றபடி.)

(வி - ரை) தாருகவனத்தில் கரும மார்க்கத்தில் நின்று வேள்வி முதலியவைகளைச் செய்துகொண்டு, ஈசன் அருள் இல்லாமலே கருமங்கள் பயனைத்தருமென்றும், அவைகளின் பயனைக் குறைக்கவாவது பெருக்கவாவது தடுக்கவாவது ஈசனுக்குச் சக்தியில்லையென்றும் வாதித்துவந்த முனிவர்களுக்குப் புத்தி புகட்டுமாறு, சிவபெருமான் தாம் அதிசுந்தர வடிவம் வாய்ந்த சந்நியாசியாக உருமாறி, திருமாலை மோகினி வேடம் தரித்துக்கொள்ளச்செய்து, அவரையும் அழைத்துக் கொண்டுபோய்த் தாருகவனத்தை யடைந்து, திருமாலை அவர்கள் கருமங்களியற்றிய ஆசிரமத்துக்கு அனுப்பிவிட்டு, தாம் அம்முனிவர்களது வீடுகள் இருந்த தெருவுக்குச் சென்றார். தெருவில் பிச்சை கேட்டு வரும் சந்நியாசியின் [illegible]த்தைக் கண்டு மோகித்த அம்முனிவர்களின் பெண்டிர்கள் அவரைத் தொடர்[illegible] சென்றனர். சிவபெருமான் அவர்கள் பின் தொடர முனிவர்களின் ஆசிரமத்துக்குச்சென்றார். அதற்குள் அங்குசென்ற திருமாலின் மோகினி வடிவத்தைக் கண்ட முனிவர்கள் காமமுற்று, கருமங்கள் செய்வதைவிட்டுத் திருமாலைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். இரண்டு கூட்டங்களும் ஆசிரமத்தினருகில் சந்தித்தன. அப்போதுதான் அம்முனிவர்களுக்கு எம்பெருமான் செய்த சூது புலப்பட்டது.

உடனே அவர்கள் மகாகோபங்கொண்டு எம்பெருமானை அழித்துவிடவேண்டு மென்ற நோக்கத்துடன் ஒரு கொடிய ஓமம் செய்தார்கள். அந்த ஓமத்தியி லிருந்து புலி, மான், மழு, சர்ப்பங்கள், பூதங்கள், வெண்டலை, உடுக்கை, முயலகன், ஓமாக்கினி இவைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்ருய்க்கிளம்பி எம்பெருமானை அழிக்க அவர்மீது பாய்ந்தன. **எம்பெருமான் புலியைக்கொன்று அதன் தோலை யுரித்து அரையிற் கட்டியும்,** மான், மழு, உடுக்கை இவைகளைத் தமது திருக்கரங்களில் தரித்துக்கொண்டும், சர்ப்பங்களை ஆபரணங்களாகப் பூண்டும், வெண்டலையைச் சடையில் தரித்துக்கொண்டும், பூதங்களைத் தமது படைகளா கச்செய்துகொண்டும், முயலகனைப்பாதத்திஞல் கீழேதள்ளி யழுத்திக்கொண்டும், ஓமாக்கினியை ஒரு கையில் ஏந்திக்கொண்டும் நின்ருர. அப்போதுதான் அம் முனிவர்கள் ஈசுவரன் சர்வசக்தி வாய்ந்தவரென்றும், அவர் அருளில்லாமல் எவ் விதக்கருமமும் பயன்தராதென்றும் அறிந்துகொண்டார்கள்.

கயாசுரன் என்பவன் பிரமதேவரை நோக்கி அருந்தவமியற்ற, அவர் அவன் முன்னே தோன்றி, "நீ எதைவேண்டித் தவம் செய்கிருய்?" என்று கேட்ட தற்கு, அவன் அழியாத பேராயுளும், ஆற்றலும், வெற்றியும் வேண்டுமெனக் கூற, அவர், "அவைகளை உனக்குத் தந்தோம்; ஆயினும், நீ சிவபெருமானை எதிர்ப்பாயாகில் அழிந்து போவாய்!" என்று சொல்லிப்போஞர். அது முதல் அவ்வசுரன் வானுலகத்துக்குச் சென்று இந்திரனை வென்று துரத்தி, அமராவதி நகரத்தை அழித்து அஷ்டதிக்குப் பாலகர்களையும் துரத்தி, அசுரர்களையும் இராக்ஷ தர்களையும்கூட அழித்தான். பிறகு அவன் பூமிக்குசசென்று மனிதர்களை வருத் தத்தொடங்கிஞன். தவமுனிவர்கள் அதுகண்டு காசியையடைந்து விசுவநாத ருடைய ஆலயத்துக்குட்சென்று எம்பெருமானிடம் முறையிட்டனர். எம்பெரு மான் சர்வசங்காரமூர்த்தி யுருவத்தை எடுத்துககொண்டு, மதிமயங்கித் தம்மை யெதிர்த்த **கயாசுரனை ஒரு காலிஞல் தள்ளி மற்றெரு காலை அவன் தலைமீது வைத்து அழுத்தி அவன் தோலினை யுரித்தார்.** அச்சமயத்தில் உலகிலுள்ள உயிர்களனைத்தும் எம்பெருமானது திருமேனியின் பேரொளியைக் கண்ணுற் பார்க்கச் சக்தியற்றவைகளாய்த் தியங்கின. அதுகண்ட **எம்பெருமான் கருணை யிஞல் அந்த யானைத்தோலிஞல் தமது திருமேனியைப் போர்த்தி மறைத்தார்.** (கஅ)

தனதன தனஞ தனஞ
தனந் தனத்தய—தனதாஞ.

தெருவினிலே நடவா மடவார
திரண் டொறுக்கும் வசையாலே
தினகர னெனவே லையிலே
சிவந் துதிக்கும் மதியாலே

பொருசிலை வளையா இளையா
மதன் தொடுக்குங் கணையாலே
புளகித முலையா ளலையா
மனஞ் சலித்தும் விடலாமோ?

ஒருமலை யிருகூ றெழவே
யுரம் புகுத்தும் வடிவேலா!
ஒளிவளர் திருவே ரகமே
யுகந்து நிற்கும் முருகோனே!

அருமறை தமிழ்நூ லடைவே
தெரிந் துரைக்கும் புலவோனே!
அரியரி பிரமா தியர்கால்
விலங் கவிழ்க்கும் பெருமாளே! (கசு)

(ப - ரை) ஒருமலை - கிரௌஞ்சமென்னும் மலையானது, இருகூறு எழவே - இரண்டு கூறுகளாகப் பிளவுபடுமாறு, உரம் புகுத்தும் வடிவேலா - அதற்குள்ளே செல்லும்படி வடித்துக் கூர்மையாகவுள்ள வேலாயுதத்தைச் செலுத்தியவனே!, ஒளிவளர் திருவேரகம் உகந்து நிற்கும் - மிகுந்த ஒளிபெற்று விளங்கும் திருவேரகத்தின்மீது ஆசையுள்ளவனாய் அத்தலத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனே!, அருமறை தமிழ் நூல் அடைவே தெரிந்து உரைக்கும் புலவோனே - வடமொழியிலுள்ள அரிய வேதங்கள் தமிழ் நூல்கள் எல்லாவற்றையும் அறிந்து போதிக்கும் புலவனே!, அரி அரி பிரமாதியர் கால் விலங்கு - தேவேந்திரன் திருமால் பிரமதேவா முதலிய தேவர்களுடைய கால்களில் பூட்டப்பெற்ற விலங்குகளை, அவிழ்க்கும் - கழற்றின, பெருமாளே - பெரியோனே!, தெருவினில் நடவா மடவார் திரண்டு ஒறுக்கும் வசையாலே - தெருவினில் உல்லாசமாக நடமாடும் பெண்கள் கூடித் திரண்டு கடிந்துபேசும் வசைச்சொற்களினாலும், தினகரன் என வேலையிலே சிவந்து உதிக்கும் மதியாலே - சூரியன் என்று சொல்லும்படி வெப்பமான கிரணங்களுடன் சமுத்திரத்திலிருந்து சிவந்த நிறத்துடன் உதிக்கும் சந்திரனாலும், பொரு சிலை வளையா இளையா மதன் தொடுக்கும் கணையாலே - போருக்குரிய வில்லை வளைப்பவனும் எவராலும் தோல்வியடையாதவனுமான மன்மதன் விடும் அம்புகளினாலே, புளகித முலையாள் அலையா மனஞ் சலித்தும் விடலாமோ - விரகதாபத்தினால் புடைத்தெழும் தனபாரங்களையுடைய (நினது நாயகியான) அடியேன், கலக்கமுற்று மனச்சோர்வடைதல் தகுதியோ?

(வி - ரை) தேவேந்திரன், திருமால், பிரமதேவர் முதலிய தேவர்களது காலிலிட்டிருந்த விலங்குகளைக் கழற்றி, அவர்களைச் சிறையினின்றும் மீட்ட

1. திருவேரகம் எனும் சுவாமிமலை

பெரியோனே! வடமொழியிலுள்ள வேதங்கள் தென்மொழியிலுள்ள ஞானநூல் நிக கள் இவைகளையெல்லாம் உணர்ந்து போதிக்கும் ஞானகுருவே! மாயையின் சொரூபமான கிரௌஞ்ச மலையை இருகூறுகளாகப் பிளந்தெறிந்தவனே! அஞ்ஞானவிருள் நீங்கப்பெற்று ஞானவொளி வீசும் இதயத்தையே உறைவிடமாகக் கொண்டவனே! உன் மீது காதல்கொண்டுள்ள அடியேன் விரகதாபத்தினால் அயர்ந்து வாடுகிறேன். என் காலகளில் மும்மலங்களாகிய விலங்குகள் பூட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையினால் நான் வந்து உன்னைச் சேர முடியவில்லை. அதை யறிந்திருந்தும் நீ அடியேனை கலங்கும்படி விட்டுச் சும்மாவிருத்தல் நீதியோ? அடியேன் இஷ்டப்பட்டா வந்து சேர்ந்தேன் மாயை நிறைந்த இவ்வுலக வாழ்க்கையில்? அதில் விழும்படி எனககு விதித்தது நீ யல்லவா? விலக்க வொணாத தளைகளை அடியேன் கால்களிற் பூட்டி, பிறகு அத்தளைகளை நீக்கிக் கொள்ள முடியாமல் அடியேன் தியஙகுவதைக்கண்டு அடியேனை வெறுத்தல் தகுதியோ? (கக)

தான தனதன தான தனதன
தான தனதன—தனதான.

பாதி மதிநதி போது மணிசடை
நாத ரருளிய குமரேசா!

பாகு கனிமொழி மாது குறமகள்
பாதம் வருடிய மணவாளா!

காது மொருவிழி காக முற அருள்
மாய னரிதிரு மருகோனே!

கால னெனையணு காம லுனதிரு
காலில் வழிபட அருள்வாயே!

ஆதி யயனொடு தேவர் சுரருல
காளும் வகையுறு சிறைமீளா

ஆடு மயிலினி லேறி யமரர்கள்
சூழ வரவரு மிளையோனே!

சூத மிகவளர் சோலை மருவுசு
வாமி மலைதனி லுறைவோனே!

சூர னுடலற வாறி சுவறிட
வேலை விடவல பெருமாளே! (உ௦)

(ப - ரை) ஆதி அயனொடு தேவர் சுரர் உலகு ஆளும் வகையுறு சிறை மீளா - உலக சிருஷ்டிகாலத்தில் முதலில் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பிரமதேவருடன் மற்றுமுள்ள தேவர்கள் அனைவரும் வானுலகத்தில் (மீண்டும்) அரசுபுரியும்படி அவர்கள் அடைபட்ட சிறையினின்றும் அவர்களை விடுவித்து, ஆடு மயிலினில் ஏறி அமரர்கள் சூழவர - நிர்த்தனஞ்செய்யும் மயிலின்மீது ஏறி அமர்ந்து தேவர்கள் புடைசூழ்ந்துவர, வரும் இளையோனே - (பவனி) வரும் சிறுவனே !, சூத(ம்) மிக வளர் சோலை மருவு - மாமரங்கள் மிகுதியாக வளரப்பெற்ற சோலை பொருந்திய, சுவாமிமலைதனில் உறைவோனே - சுவாமி மலையின்மீது அமர்ந்திருப்பவனே, சூரன் உடல் அற வாரி சுவறிட வேலை விட வல பெருமாளே - சூரபதுமனது உடல் அழியும்படியும் சமுத்திரமானது வறண்டு போகும்படியும், வேலை விட வல பெருமாளே - வேலாயுதத்தைப் பிரயோகிக்கும் பராக்கிரமம் பொருந்திய பெரியோனே !, பாதி மதி நதி போதும் அணி சடை நாதர் அருளிய குமரேசா - பிறைச் சந்திரனையும் கங்கா நதியையும் கொன்றை மலரையும் அணிந்துள்ள சடா முடியையுடைய சர்வேசுவரராகிய சிவபெருமான் (உலகத்தோரது அஞ்ஞானத்தை நீக்குவதற்காகத்) தந்தருளிய குமாரக் கடவுளே !, பாகு கனி மொழி மாது குறமகள் பாதம் வருடிய மணவாளா - பாகையும் பழத்தையும்போல் இன்சுவை பொருந்திய சொற்களை மொழியும் குறவர் மகளான வள்ளி நாயகியின் பாதங்களைப் பிடித்து வணங்கிய அவளது நாயகனே !, காதும் ஒரு வழி காகம் உற அருள் மாயன் அரிதிரு மருகோனே - ஒருகாதும் ஒரு கண்ணும் காகத்துக்கு உபயோகப்படும்படி அருள்செய்த மாயனாகிய ஹரியின் மருகனே !, காலன் எனை அணுகாமல் உனது இரு காலில் வழிபட அருள்வாயே - உனது இரு பாதார விந்தங்களை அடியேன் வணங்குமாறு அருள்புரிவாயே !

(வி - ரை) ஸ்ரீராமபிரான் ஒருவரைச் சங்காரஞ் செய்ய ஒருமுறையே கணை தொடுப்பதுபோலவே முருகப்பெருமானும் ஒருவரைச் சங்கரிக்க ஒரு முறைதான் வேலாயுதத்தைப் பிரயோகிப்பார். சூரபதுமன் பல வுருவங்களையெடுத்துக்கொண்டு எம்பெருமானுடன் போர்செய்து தோற்றுக் கடைசியில் அந்தகாரத்தின் சொரூபமாய் நின்றான். அப்போது முருகப்பெருமான் நிகரற்ற ஒளிவீசும் வேலாயுதத்தைப் பிரயோகிக்க, அது சென்று தன் ஒப்பற்ற ஒளியினால் அந்த மாயவிருளை ஒழித்து, சூரபதுமன் ஒளிந்துகொண்ட கடலை வறளச்செய்து, பிறகு அவன் எடுத்துக்கொண்ட மாமர உருவத்தை அழித்து, பிறகு அவன் சொந்த உருவத்துடன் தோன்றியபோது அவன் உடலைப் பிளந்து இரு கூறுகளாக்கி, பிறகு மீண்டுசென்று எம்பெருமானது கரத்தில் அமர்ந்தது.

ஜட மாயையிற் சிக்கித தம்மை யறிந்து அடைய வழியறியாமல் தியங்கும் ஜீவனுக்குத் தம்மை அடையவேண்டுமென்ற இச்சைமட்டும் இருக்குமாயின், முருகப்பெருமான் தமது பெருமைக்குத் தகாத இழிவான காரியங்களையும் செய்யத் தயாராக விருக்கும் உண்மையை உலகத்தோருக்கு விளக்கும்பொருட்டே எம்

பெருமான் தமது மாமன் புத்திரியான சுந்தரவல்லியை அவள் தேவ சொரூபத்துடன் இருக்கையிலேயே மணம் புரியாமல், அவளை இரக்கமில்லாதவர்களும் இழிதொழிலைச் செய்பவர்களும் கொடியவர்களுமான வேடர்கள் குலத்தில் போய் வளரும்படி கட்டளையிட்டு, அத்தேவி ஜட மாயையினால் தனது பூர்வ நிலைமையை மறந்து, அவ்வேடர்கள் செலுத்தும் நெறியிலேயே நின்று ஒழுகி, எம்பெருமானை அடையும் மார்க்கத்தை நாடாது பொழுதை வீணே கழித்து வருகையில், தம்மை அடையவேண்டுமென்ற இச்சையை மட்டும் அவள் மனத்தினூட்டி, தாம் வேற்றுருவம் தாங்கி அவள்முன் சென்று அவள்பாதங்களில் வீழ்ந்து பணிந்து தம்மை ஆதரித்துத் தமக்கு நாயகி யாகும்படி பன்முறை வேண்டி, அவள் அதற்கு இசையாததனால், ஞானசொரூபியான தமக்கு மூத்தவரும் புத்தி சொரூபியானவருமான விநாயகக் கடவுளை அவளுக்கு முன்னே மதயானையின் உருவத்துடன் வந்து தோன்றும்படி செய்து, **உலகவாழ்க்கை நித்தியமன்று அழியத்தக்கது, உற்றர் பெற்றர் கூற்றுவன் வாயில் அகப்படாமல் தப்புவிக்க முடியாது** என்னும் உண்மைகளை அவளுடைய புத்தியிற் புகட்டி, பிறகு அவள் வேறு கதியின்றி மனப்பூர்வமாய்த் தம்மைச் சரணடையச்செய்து, அவளுக்குத் தமது திவ்ய சொரூபத்தைக் காட்டி அவளுடைய பூர்வ வரலாற்றை உரைத்து ஞானத்தைப் புகட்டி, பிறகும் தனது குடும்பத்தை விடமுடியாமல் வருந்திய அவளைத் திருடிச் சென்று பெருவாழ்வு அளித்தருளினர். வள்ளி நாயகியின்பால் எம்பெருமான் காட்டிய அன்பு அப்பெருமானது பாதமலர்களை அடைய விரும்பும் ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் கிடைக்கும் என்பதே கந்தபுராணத்தின் சாரமாகும். புராணத்தை நம்பி இவ்வுண்மையை உணர்ந்து எம்பெருமானது அருளைப்பெற முயலுவதே ஜீவர்களுக்கு நன்மை பயக்கும் நெறி.

வனவாச ஆரம்பத்தில் சித்திரகூட பர்வதத்தில் ஏகாந்தமான ஓர் இடத்தில் ஸ்ரீராமபிரான் சீதையின் மடியின்மீது தலையை வைத்துப் படுத்துறங்கத் தொடங்கினர். அப்போது ஓர் இராக்ஷதன் ஒரு காக்கையின் வடிவெடுத்து சீதையை அலகினால் கொத்தத் தொடங்கினன். அதனால் ஏற்பட்ட துன்பம் பொறுக்க முடியாததாக இருந்தும் சீதாப்பிராட்டியானவள் தனது நாயகன் தூக்கத்துக்குப் பங்கம் நேரிடக் கூடாதென்று அத்துன்பத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டு அசையாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள். ஆனால் அவ்வரக்கன் கொத்தினதனால் சீதாப்பிராட்டியின் தேகத்திலிருந்து பெருகிய இரத்தம் ஸ்ரீராமர்மீது வீழ்ந்ததும், அவர் கண்விழித்து, சீதையின் துன்பத்தைக் கண்டு, அப்போதும் ஓயாமல் கொத்திக்கொண் டிருந்த காகத்தின்மீது மிகுந்த கோபங்கொண்டு, அருகேயிருந்த சிறு புல் ஒன்றை எடுத்துப் பிரமாஸ்திர மந்திரத்தை உச்சரித்து அப்புல்லைக் காக்கையின்மீது விட்டார். இராம பாணம் சீறிக்கொண்டு தன்னைக் கொல்ல வந்ததைக்கண்ட அக்காக்கை நடுநடுங்கி, பிரபஞ்ச முழுவதும் ஓடி, பல தேவர்களையும் தன்னைக் காக்கும்படி வேண்டி, அவர்கள் தம்மால் இயலாதென்

றும் ஸ்ரீராமபிரானையே சரண்புகுமாறும் கூறியதைக் கேட்டு, நிர்க்கதியாகத் திரும்பிச்சென்று ஸ்ரீராமரது பாதங்களிலேயே அடைக்கலம் புகுந்தது. அப்போது உலகமாதாவாகிய சீதாப்பிராட்டியும் தன் துன்பத்தை மறந்து அக்காக்கையைக் காத்தருளும்படி ஸ்ரீராமரை வேண்ட, அவர் அதன் கண்களிலொன்றையும் காதுகளி லொன்றையும் மட்டும் பறித்து உயிரைக் கொடுத்தருளினர். ஆகையினல் காக்கைகளுக்கு இப்போது ஒரு கண்ணும் ஒரு காதுமே உபயோகப் படுகின்றன.

உலகிலுள்ள அஞ்ஞானத்தை அகற்றவே ஞானதேசிகராய் அவதரித்த முருகப்பெருமான் தமது மலர்க்கரத்தில் ஏந்திய ஞானசக்தியாம் வேலாயுதத்தின் மகிமை இப்பாடலிற் குறிப்பாய்க் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அகங்கார சொரூபியான சூரபதுமன் பலவுருவங்களை எடுத்துக்கொண்டு, முருகப்பெருமானுடன் போர்புரிய மாட்டாதவனாய், அஞ்ஞானத்தின் உருவமான அந்தகாரச் சொரூபத்தை எடுத்துக்கொள்ள, அப்பெருமான் ஆயிரம் உதயகால சூரியர்களின் ஒளியை வீசும் வேலாயுதத்தைப் பிரயோகிக்க, அது அவ்வந்தகாரவிருளை யகற்றி, பிறகு அவன் எடுத்துக்கொண்ட உருவமான மாமரத்தைப் பிளந்து, பிறகு அவன் தன் சுயவுருவத்துடன் வந்தபோது அதையும் இருகூறுகளாக்கி, எம்பெருமானது கரத்துக்கு மீண்டு, ஓர் அஞ்ஞானத்தைச் சங்கரிப்பதற்கு அறுமுகப்பெருமான் தமது வேலாயுதத்தை ஒரு முறையேயன்றிப் பலமுறை பிரயோகிப்பதில்லை யென்னும் உண்மையை விளக்கிக் காட்டிற்று. (௨௦)

தனத்த னந்தன தனதன தனதன
தனத்த னந்தன தனதன தனதன
தனத்த னந்தன தனதன தனதன—தனதான.

விரித்த பைங்குழ லொளிர்மல ரளிதன
தனத்த னந்தன தனதன வெனவொலி
விரிப்ப வண்கயல் விழியுறை குழையொடு மலைபாய

மிருத்த வண்சிலை நுதல்மிசை திலதமொ
டசைத்த பொன்குழை யழகெழ முகவொளி
வெயிற்ப ரந்திட நகையிதழ் முருகலர் வரிபோத

தரித்த தந்திரி மறிபுய மிசைபல
பணிக்கி லங்கிய பரிமள குவடிணை
தனக்கொ ழுந்துகள் ததைபட கொடியிடை படுசேலை

தரித்து சுந்தர மெனஅடர் பரிபுர
பதச்சி லம்பொடு நடமிடு கணிகையர்
சழக்கர் விஞ்சையர் மயல்களின் முழுகுவ தொழியாதோ ?

1. திருவேரகம்

உரித்த வெங்கய மறியொடு புலிகலை
தரித்த சங்கரர் மதிநதி சடையினர்
ஒருத்தி பங்கின ரவர்பணி குருபர முருகோனே !

உவட்டி வந்திடு மவுணரொ டெழுகடல்
குவட்டை யும்பொடி படசத முடிவுற
வுழைத்த இந்திரர் பிரமனு மகிழ்வுற விடும்வேலா !

வரித்த ரந்துள வணிதிரு மருவிய
வுரத்த பங்கயர் மரகத மழகிய
வணத்த ரம்பர முறவிடு கணையினர் மருகோனே !

வனத்தில் வந்தொரு பழையவ னெனவொரு
குறத்தி மென்புன மருவிய கிளிதனை
மயக்கி மந்திர குருமலை தனிலமர் பெருமாளே ! (உக)

(ப - ரை) உரித்த வெம் கய(ம்) மறியொடு புலிகலை தரித்த சங்கரர் - கொடிய யானையை உரித்த தோலைப் போர்த்துக்கொண்டு மானைக் கையிலேந்திப் புலியாடையை அரையில் அணிந்துகொண் டிருக்கும் சங்கரரும், மதி நதி சடையினர் - சந்திரனையும் கங்காநதியையும் சடாமுடியில் தரித்தவரும், ஒருத்தி பங்கினர் அவர் - உமாதேவியாரைத் தமது வாமபாகத்தில் அமர்த்தியுள்ளவருமான சிவபெருமான், பணி குருபர - வணங்கும் பரகதிக்குரிய குருவே !, முருகோனே - ஞான வாசனை வீசுபவனே !, உவட்டி வந்திடும் அவுணரொடு எழுகடல் குவட்டையும் பொடிபட - திரண்டுவந்து எதிர்த்த அசுரர்களும் ஏழு சமுத்திரங்களும் சிகரமுடைய மலையும் தூளாகுமாறு, சதம் முடிவுற - நூறு அசுவமேத யாகங்கள் முடிவாகுமாறு, உழைத்த இந்திரர் - உழைத்த இந்திரனும், பிரமனும் - பிரமதேவனும், மகிழ்வுற விடும் வேலா - மகிழ்ச்சியடையுமாறு வேலாயுதத்தைப் பிரயோகித்தவனே !, வரி தரம் துளவு அணி - வண்டுகளின் கூட்டங்கள் மொய்க்கப்பெற்ற திருத்துழாய் மாலையை அணிந்தவரும், திரு மருவிய உரத்த பங்கய - இலக்குமியானவள் வீற்றிருக்கும் தாமரையைத் தமது தேகத்தில் (மார்பின் கண்) அணிந்திருப்பவரும், மரகதம் அழகிய வணத்தர் - அழகிய பச்சை மேனியை யுடையவரும், அம்பரம் உறவிடு கணையினர் - சமுத்திரத்தின் மீது அம்பு எய்தவருமான திருமாலின், மருகோனே - சகோதரியின் புத்திரனே !, வனத்தில் ஒரு பழையவன் என வந்து - காட்டில் ஒரு கிழவனது உருவத்துடன் வந்து, ஒரு குறத்தி மென்புன(ம்) மருவிய கிளிதனை - குறக்குலத்தில் வளர்ந்தவளும் அழகிய தினைப்புனத்தில் அமர்ந்தவளுமான கிளியையொத்த வள்ளிநாயகியை, மயக்கி - மிகவும் அழகிய வடிவத்தினால் மனமயங்கச்செய்து, மந்திர குருமலைதனில் - ஒப்பற்ற மந்திரமான பிரணவத்தின் பொருள் உபதே

சிக்கப்பட்ட சுவாமிமலையில், அமர் பெருமாளே - எழுந்தருளிய பெரியோனே !, விரித்த பைங்குழல் ஒளிர் மலர் - பரவித் தொங்கும் மென்மையான கூந்தலில் பிரகாசிக்கும் மலர்களிலுள்ள, அளி - வண்டுகள், தன தனத்த னந்தன தனதன வென ஒலி விரிப்ப - தன தனத்த னந்தன தனதன வெனப் பாடி எங்கும் சப்தம் நிறையும்படி செய்யவும், வண் கயல்விழி யுறை குழையொடும் அலைபாய - நன்ருய் வளர்ந்த கயல்மீனையொத்த விழிகள் காதிலுள்ள குழைகள் வரையில் அலைபோல் பாய்ந்து மீண்டு சஞ்சலமடையவும், மிகுத்த வண்சிலை நுதல் மிசை திலதமொடு - அடர்ந்து வளர்ந்து வில்லைப்போல் வளைந்திருக்கும் புருவங்களை யுடைய நெற்றியின்மீது விளங்கும் திலகத்தோடு, அசைத்த பொன்குழை அழகு எழ - (போட்டியாய்) அணிந்த பொன்னுலாகிய குழைகள் அழகாய்த் தோன்றவும், முக வொளி வெயில் பரந்திட - முகத்தின் ஒளியானது எங்கும் பிரகாசம் வீசவும், நகை இதழ் முருகு அலர் வரிபோத - வாசனை பொருந்திய மலர்களையொத்த புன்னகை விளங்கும் உதடுகளிலிருந்து இன்னிசையான மொழிகள் உதிக்கவும், தரித்த தந்திரி மறி புயமிசை - உடுத்தியுள்ள அழகிய புடவையானது மடங்கும் இடமான தோள்களின்மீது (அணிந்த), பல பணிக்கு இலங்கிய பரிமள குவடிணை - பல ஆபரணங்களினுல் விளங்கி வாசனை வீசும் இருமலைகளையொத்த, தனக் கொழுந்துகள் - இளமைபொருந்திய தனங்கள், ததைபட-தோன்ருமல் மறையும்படி, கொடியிடை படு சேலை தரித்து - கொடியை யொத்த நுண்ணிய இடையிற் கட்டிய ஆடையைத் தரித்து, சுந்தரம் என அடர் பரிபுர பதச் சிலம்பொடு நடமிடு - அழகின் வடிவம் இவள் தானே என்று மயங்கும்படி தண்டைகளையும் சிலம்புகளையும் அணிந்த பாதங்களோடு அழகாய் நடமாடும், கணிகையர் சழக்கர் விஞ்சையர் - விலைமாதர்களான கபடமும் மாயமும் பொருந்திய பெண்களின் (மீது கொள்ளும்), மயல்களின் முழுகுவது ஒழியாதோ - ஆசைகளில் மூழ்குவது நீங்காதோ ?

(வி - ரை) இக்ஷ்வாகு மரபில் திலீபன் புத்திரனுய் உதித்த பகீரதன் தனது பாட்டன்மார்களும் சகரன் புத்திரர்களுமான அறுபதினுயிரம் பேர்கள் கபிலர் சாபத்தினுல் நற்கதியடையாமல் பாதாளலோகத்தில் சாம்பராய்க் கிடந்ததை யுணர்ந்து, அவர்களைக் கரையேற்றுவதற்காக ஆகாய கங்கையை நோக்கித் தவஞ்செய்து, கங்கையைக் கீழேயிறங்க மனமிசையச் செய்து, கங்கை ஆகாயத்திலிருந்து நேராகப் பூமியின்மீது பாய்ந்தால் பூலோகத்துக்குப் பெருங்கெடுதி உண்டாகுமேயென்று பயந்து, சிவபெருமானை நோக்கித் தவம்புரிந்தான். அப்பெருமான் அருள்கூர்ந்து ஆகாயத்திலிருந்து வந்த கங்காநதியைத் தமது சடாமுடியில் அடக்கி அவனது வேண்டுகோளின்படி சிறிதளவு பூமியில் பாயும்படி செய்தருளினுர். அந்தக் கங்காநதியின் புனித தீர்த்தத்தினுல் பகீரதன் தனது மூதாதையர்களின் சாம்பரை நனைத்து அவர்களை நற்கதி அடையச் செய்தான்.

தானதந் தனதனன தனதன தத்த தந்த—தன தானா.

நாசர்தங் கடையதனில் விரவிநான் மெத்த நொந்து தடுமாறி
ஞானமுங் கெடஅடைய வழுவியா ழத்த முந்தி மெலியாதே
மாசகந் தொழுமுனது புகழினோர் சொற்ப கர்ந்து சுகமேவி
மாமணங் கமழுமிரு கமலபா தத்தை நின்று பணிவேனோ?
வாசகம் புகலவொரு பரமர்தா மெச்சு கின்ற குருநாதா!
வாசவன் தருதிருவை யொருதெய்வா னைக்கி ரங்கு மணவாளா!
கீசகஞ் சுரர்தருவு மகிழுமா வத்தி சந்து புடைசூழும்
கேசவன் பரவுகுரு மலையில்யோ கத்த மர்ந்த பெருமாளே!(உஉ)

(ப • ரை) வாசகம் புகல - பிரணவத்தின் பொருளை நீ கூறியபொழுது, ஒரு பரமர்தாம் மெச்சுகின்ற - ஒப்பற்ற பரம்பொருளாகிய சிவபெருமானே நின்னைப் புகழும்படியான (பெருமைவாய்ந்த), குருநாதா - (ஞானத்தைப் போதிக்க) குருவாக வந்த நாயகனே !, வாசவன் தரு(ம்) திரு (ஐ - சாரியை) - இந்திரன் பெற்ற மகளும் இலக்குமியை ஒத்தவளுமான, ஒரு தெய்வானைக்கு இரங்கு மணவாளா - ஒப்பற்ற தெய்வானை யம்மையின்பால் மிகுந்த காதல்கொண்டு அத் தேவியாரை மணந்துகொண்டவனே !, கீசகம் சுரர் தருவும் மகிழும் மா அத்தி சந்து புடைசூழும் - மூங்கிலும் தேவதாரமும் மகிழமரமும் மாமரமும் அத்திமரமும் சந்தன மரமும் சுற்றிலும் வளர்ந்திருக்கப்பெற்றதும், கேசவன் பரவு - திருமாலினால் வலம்வரப் பெற்றதுமான, குருமலையில் யோகத்து அமர்ந்த பெருமாளே - சுவாமிமலையில் சிவயோக நிலைமையில் அமர்ந்திருக்கும் பெரியோனே !, நாசர் தம் கடையதனில் விரவி - அழிந்து போகும் இயல்புள்ள மானிடர்களுடைய வீடுகளின் கடைவாயிலிற்போய் நின்று, நான் மெத்த நொந்து தடுமாறி - நான் மிகவும் வருந்திக் கலக்கமுற்று, ஞானமும் கெட - மெய்யறிவும் அழியப்பெற்று, அடைய வழுவி ஆழத்து அழுந்தி - எல்லா விஷயங்களிலும் சரியான மார்க்கத்தைவிட்டுத் தவறி நடந்து பவசாகரத்தில் ஆழ்ந்து மூழ்கி, மெலியாதே - சோர்வடையாமல், மா சகம் தொழும் உனது புகழின் ஓர் சொல் பகர்ந்து - பெரிய உலகமானது வணங்கும் உன்னுடைய புகழை உணர்த்தும் வார்த்தை ஒன்றாயினும் வாயினால் உரைத்து, சுக(ம்) மேவி - சுகமடைந்து, மா மணம் கமழும் இரு கமல பாதத்தை - சிறந்த (ஞான) வாசனை வீசும் தாமரையை யொத்த நினது இருபாதங்களையும், நின்று பணிவேனோ - நிலையாக (எந்நாளும்) வணங்குவேனோ? (அப்படிப்பட்ட பாக்கியம் அடியேனுக்கும் வாய்க்குமோ ?)

(வி - ரை) முருகப்பெருமான் தாம் ஞானகுருவாகக் கோயில் கொண்ட சுவாமிமலையில் ஞானதத்துக்குரிய நிலைமையில் அமர்ந்திருக்கிறார். புலன்களை

யடக்கி, மௌனமுற்று, மனத்தை ஒருவழிப்படுத்தி, சர்வேசுவரரான சிவபெருமானது திருவுருவத்தைத் தியானிப்பதில் மனமானது சஞ்சலமற்று அமரும்படி செய்வதே சிவயோகமாகும். அச் சிவயோகமே சிவஞானத்தைத் தரத்தக்கது. ஆதலினால், முருகப்பெருமான் அந்தத் தலத்தில் சிவயோக நிலைமையில் அமர்ந்தருளினர் போலும்! அழிவில்லாதவராய் விளங்கும் எம்பெருமானது திருக்கோயிலுக்குச் சென்று அப்பெருமானது பாதமலர்களை அன்புடன் வணங்கி, இகபரசுகங்களை யெல்லாம் பெறுவதைத் தவிர்த்து, நிலையற்றதும், எந்த நிமிஷத்தில் அழியுமென்று நிச்சயமாய்ச் சொல்ல முடியாததுமான தேகத்தையுடைய மானிடர்கள் வீட்டின் கடைவாயிலிற் போய், அவர்களுடைய தயவைப் பெறவேண்டுமென்ற ஆசையினால் வெகுகாலம் ஆங்கே நிலையாக நின்று, வினைப் பயன் ஒழிந்தாலன்றி வறுமையும் துயரமும் நீங்காவென்றும், வினைப்பயனை நீக்க வல்லவர் வேலேந்திய கடவுளாகிய முருகனேயென்றும் அறிவதான மெய்யறிவை யிழந்து, எல்லாக் காரியங்களிலும் சரியான நெறியினின்றும் தவறி நடந்து, மீண்டும் மீண்டும் பிறவியில் சேர்க்கும் நல்வினை தீவினை என்று இருவகைப்படும் பவ வினையை எல்லையில்லாமல் புரிந்து அலைந்து, அவ்வினையைப் புரியும் காலத்திலேயே ஏற்படும் துயரத்தை அனுபவித்துத் தேகமும் மனமும் சோர்வடையப் பெற்று வருந்தாமல், விசாலமான உலகத்திலுள்ளவர்களெல்லோரும் வணங்கும் தெய்வமாகிய அவரது புகழைக்கூறும் மொழி ஒன்றையேனும் மொழிந்து, அதனால் சுகமடைந்து, ஞானவாசனை எங்கும் பரவச்செய்யும் அவரது பாதமலர்களை என்றும் இடைவிடாமல் வணங்கும் பாக்கியம் அவரது அருளைப்பெறாத ஏழையேனுக்கும் வாய்க்குமோ? (உஉ)

தனதன தானன தனதன தானன
தனதன தானன—தனதான.

பரவரி தாகிய வரையென நீடிய
பணைமுலை மீதினி | உருவான

பணிகளு லாவிட இழையிடை சாய்தரு
பயிலிகள் வாள்விழி | அயிலாலே

நிரவரி யோடியல் குழல்களி னுண்மலர்
நிரைதரு மூரலி | னகைமீது

நிலவியல் சேர்முக மதிலுயர் மாமயல்
நிலையெழ வேயலை | வதுவாமோ?

அரவணி யார்குழை பரசிவ ஆரண
அரனிட பாகம | துறைசோதி

அமையுமை டாகினி திரிபுரை நாரணி
அழகிய மாதருள் புதல்வோனே !
குரவணி பூஷண சரவண தேசிக
குககரு ணாநிதி அமரேசா !
குறமக ளானைமின் மருவிய பூரண
குருகிரி மேவிய பெருமாளே ! (௨௩)

(ப - ரை) அரவு அணை ஆர் குழை - பாம்புடன் சேர்த்து ஒளி வீசும் குழையையும் (காதில் அணிந்தவரும்), பரசிவ - முத்திவீட்டை யளிக்கும் மங்களமூர்த்தியும், ஆரண - வேதத்தின் நாயகரும், அரன் - பவவினையை அழிப்பவருமான சிவபெருமானுடைய, இடபாகமது உறை சோதி அம்மை - இடது பாகத்தில் அமர்ந்த ஜோதிசொரூபமான தாயும், உமை டாகினி திரிபுரை நாரணி - உமாதேவியும் காளியும் திரிபுரங்களைத்தகனஞ் செய்தவரும் நாராயணன் சகோதரியுமான, அழகிய மாது அருள் புதல்வோனே - அழகின் சொரூபமான பார்வதிதேவியார் தந்தருளிய குமாரனே !, குரவு அணி பூஷண - குரவ மரத்தின் மலர்களால் புனைந்த மாலையை திவ்ய ஆபரணமாக அணிந்து கொண்டவனே!, சரவண தேசிக - நாணல் பூத்த படுகையில் (தாமரை மலர் நிறைந்த வாவியில்) குழந்தையுருக் கொண்டு தோன்றிய ஞானகுருவே !, குக - மெய்யன்பரது இதயத்தில் வசிப்பவனே !, கருணாநிதி - கருணைக்கடலே !, அமரேசா - தேவர்கள் நாயகனே !, குறமகள் ஆனைமின் மருவிய பூரண - வேடர் குலத்தில் வளர்ந்த வள்ளிநாயகியையும் ஐராவதத்தினால் வளர்க்கப் பெற்ற மின்னற்கொடியை யொத்த இடையுடைய தெய்வயானை யம்மையையும் கலந்துகொண்ட பரிபூரண ஞானவுருவே !, குருகிரி மேவிய பெருமாளே - சுவாமிமலையில் எழுந்தருளி யிருக்கும் பெரியோனே !, பரவ அரிதாகிய வரை என நீடிய - வருணிக்கமுடியாத மலை எனும்படி உயர்ந்துள்ள, பணைமுலை மீதினில் - பருத்த தனபாரங்களின்மீது, பணிகள் உலாவிட - (அணிந்த) ஆபரணங்கள் அசைவுறுமாறு, இழையிடை சாய்தரு - நூலையொத்த இடையை நெளிக்கும் இயல்புடையவர்களும், பயிலிகள் - (காமத்தீயை மூட்டத்தக்க) நடையுடை பாவனைகளுள்ளவர்களுமான பெண்களது, வாள் விழி அயிலாலே - கத்தியை யொத்த விழிகளின் கூர்மை(யான பார்வை)யினாலே, நிர வரியோடு இயல் குழல்களின் - அடர்த்தியாகவும் நீண்டும் வளர்ந்துள்ள கூந்தல்களின் (மீதும்), நிரை தரு மூரலின் நாண்மலர் நகைமீது - வரிசையாகவுள்ள பற்கள் அன்று பூத்த மலர்களைப்போல் அழகாகத் தோன்றுமாறு கொள்ளும் புன்னகைமீதும், நிலவு இயல்சேர் முகம் அதில் - சந்திரனது ஒளியின் தன்மை பொருந்திய முகத்தின் மீதும், உயர் மா மயல் - மிகுந்த காதல், நிலை எழவே - (அகற்றமுடியா வண்

ணம்) உறுதியாக உண்டாக, அலைவது ஆமோ - (அதனால்) அடியேன் சஞ்சல முற்று வருந்துதல் நியாயமோ?

(வி - ரை) நறுமணமிக்க குரவமலரின்மீது முருகப்பெருமானுக்கு உள்ள பிரியம் அப்பெருமான் பழநியில் குரவமரத்தின் அடியில் வீற்றிருப்பதனாலேயே நன்கு விளங்கும். சரவணம் என்னும் பதத்துக்கு நாணல், தாமரை என்று இரண்டு விதமாகப் பொருள் கூறலாம். சிவபெருமானது நுதற் கண்களினின் றும் உதித்த ஆறு தீப்பொறிகளும் மிகுந்த ஜோதியுடன் உலகமெங்கும் பரவின. அவைகள் ஜீவராசிகளுக்கு எவ்விதத்திலும் தீங்கு செய்யவில்லையே யெனினும், அவைகளின் ஒளியைப் பார்க்க முடியாமலும் வெப்பத்தைத் தாங்க முடியாமலும் உயிர்த்தொகைகள் கலங்கித் தியங்கின. அவைகளைக் கண்டு வெருண்டு எம் பெருமான் சந்நிதியைவிட்டு அகன்று ஓடிய தேவர்கள் அவைகள் பிரபஞ்ச முழு வதும் பரவியதைக்கண்டு அஞ்சி மீண்டும் எம்பெருமான் திருமுன்னர் வந்து சேர்ந்து தங்களைக் காத்தருளும்படி எந்தையைப் பிரார்த்தித்தனர். அப்போது சிவபெருமான் அக்கினிதேவரையும் வாயுதேவரையும் அப்பொறிகளைச் சுமந்து கொண்டு போய்க் கங்காநதியிற் சேர்க்கும்படி கட்டளையிட்டு, அக்கட்டளையை நிறைவேற்ற வேண்டிய பலத்தையும் அவர்களுக்கு அளித்தருளினார். அக் கட்டளையின்படி அத்தீப்பொறிகளை அக்கினியும் வாயுவும் சுமந்துகொண்டு போய்க் கங்காநதியிற் சேர்க்க, கங்கையானவள் அவைகளைத் தன் கரையோரத் தில் நாணல் அடர்ந்து தாமரை பூத்திருந்த வாவியிற் கொண்டுபோய்ச் சேர்த் தனள். அவ்வாவியை அடைந்ததும், அந்த ஆறு தீப்பொறிகளும் ஆறு முகங்களை யுடைய ஒரு குழந்தையாக மாறின.

“ அருவமு முருவுமாகி யநாதியாய்ப் பலவா யொன்றாய்ப்
பிரமமாய் நின்ற சோதிப் பிழம்பதோர் மேனியாகக்
கருணைகூர் முகங்களாறும் கரங்கள்பன் னிரண்டுங்கொண்டே
யொருதிரு முருகன் வந்தாங் குதித்தன னுலகமுய்ய!”

நாணலும் தாமரையும் மிகுதியாகவுள்ள சரவணப் பொய்கையில் குழந்தை யாக உதித்ததனால் ஷண்முகக்கடவுளுக்கு **சரவணபவன், சரவணன்** என்னும் திருநாமங்கள் உண்டாயின. அவ்வாறு உதித்த நாதன் உலகத்தில் பரவியிருந்த அஞ்ஞானத்தை யகற்றவந்த ஞானகுரு - ஞானதேசிகன் - வேலாயுதன் - மெய் யடியார்களது இதயமான - அன்பினால் தூய்மையடைந்த அகத்தில் களிப்புடன் வசிக்கிறானாதலால் எம்பெருமானுக்குக் **குகன்** என்னும் திருநாமம் வாய்த்தது. எம்பெருமான் களிப்புடன் வசிக்கும் இடங்கள் பின் வரும் பாடல்களினால் விளங்கும்.

“ கொந்து வார்குர வடியினு மடியவர்
சிந்தை வாரிச நடுவினு நெறிபல
கொண்ட வேதனன் முடியினு மருவிய குருநாதா!”—திருப்புகழ்.

" அருணையு மிலஞ்சியுஞ் செந்தூர்தி ருப்பழநி
யடியர்மன பங்கயஞ் செங்கோடி டைக்கழியும்,
அனவரத நீலமலர் முத்தெரிசு னைப்புனலி,
லருவிகுதி பாய்தருசெ ருத்தணியென் வெற்புமெனும்
அலகிறி ருப்பதி யிற்பயில் கற்பகாடவி,
யனுப வனத்தனிருத்தன ரத்த வாடையன் "—**திருவகுப்பு.**

எம்பெருமான் உதித்த வாவியில் நாணலும் தாமரை மலர்களும் மிகுதியாகவிருந்தன வென்பதைப் பின்வரும் பாடல்கள் விளக்குகின்றன.

" வானவர்பொ ருட்டுமெக வானதுபொ ருட்டுமலர்
வாவியிலு தித்தமுக மாயக்காரனும் "—**திருவகுப்பு.**

" ஞாலமேத்தி வழிபடு மாறுபேர்க்கு மகவென
நாணல்பூந்த படுகையில் வருவோனே ! "—**திருப்புகழ்.**

சிவபெருமான் தாம் வேறு தமது சக்தி வேறு அல்லவென்பதை நிரூபிப்பதற்காகவே தமது இடப்பாகத்தை உமாதேவியாருக்கு அளித்து அர்த்தநாரீசுவர மூர்த்தியாக விளங்குகிறாராகையால், திரிபுரத்தை அழித்தது சிவபெருமான் என்றும் சொல்லலாம், உமாதேவியார் என்றும் சொல்லலாம். ஆதலால் உமாதேவியாருக்குத் திரிபுரதகனி, திரிபுராந்தகி, திரிபுரை என்னும் திருநாமங்கள் உண்டாயின. (உரு)

தானதன தந்தனத்த தானதன தந்தனத்த
தானதன தந்தனத்த—தனதான.

சேலுமயி லுந்தரித்த வாளையட ருங்கடைக்கண்
மாதரைவ சம்படைத்த வசமாகிச்

சீலமறை யும்பணத்தி லாசையிலை யென்றவத்தை
காலமுமு டன்கிடக்கு மவர்போலே

நாலுமயி ரும்பிடித்து மேவுசிலு கும்பிணக்கு
நாளுமிக நின்றலைத்த விதமாய

காமகல கம்பிணித்த தோதகமெ னுந்துவக்கி
லேயடிமை யுங்கலக்க முறலாமோ?

ஏலமில வங்கவர்க்க நாகம்வகு ளம்படப்பை
பூகமரு தந்தழைத்த காவீரம்

யாவும்அலை கொண்டுகைத்த காவிரிபு றம்புசுற்றும்
ஏரகம மர்ந்தபச்சை மயில்வீரா !

சோலைமடல் கொண்டுசக்ர மால்வரைய ரிந்தவஜ்ர
பாணியர்தொ ழுந்திருக்கை வடிவேலா !
சூர்முதிர்க்ர வுஞ்சவெற்பும் வேலைநில மும்பகைத்த
சூரனுட லுந்துணித்த பெருமாளே ! (௨௪)

(ப - ரை) ஏலம் இலவங்க வர்க்க நாகம் - ஏலம், இலவங்கம் இவைகளின் இனத்தைச் சேர்ந்த நாகமரம், வகுளம் படப்பை பூக(ம்) மருதம் தழைத்த கரவீரம் - மகிழமரம் படப்பை பாக்குமரம் மருதமரம் தழைத்து வளரும் அலரிச் செடி, யாவும் அலைகொண்டு உகைத்த காவிரி - (ஆகிய) எல்லாவற்றையும் தனது அலைகளைக் கரைகளில் மோதுவதனால் செழிப்பாய் வளரச் செய்யும் காவிரி நதியானது, புறம்பு சுற்றும் ஏரகம் - பின்புறத்தே சூழ்ந்திருக்கும் சுவாமி மலையில், அமர்ந்த பச்சை மயில் வீரா - எழுந்தருளியிருக்கும் பச்சை மயிலை வாகனமாகக் கொண்டிருக்கும் வீரா !, சோலைமடல் கொண்டு - பூஞ்சோலை களிலுள்ள (மென்மையான) பூவிதழ்களினால் செய்த புஷ்பக விமானத்தின்மேல் ஏறிச்சென்று, சக்ர மால் வரை அரிந்த வஜ்ரபாணியர் - சிறந்த சக்கரவாள மலையின் சிறகுகளை அறுத்தெறிந்தவனும், வஜ்ரபாணியர் தொழும் - வஜ்ராயுதத்தை விசேஷ ஆயுதமாகக் கொண்டவனுமான தேவேந்திரனால் வணங்கப்படுபவரும், திருக் கை வடிவேலா - திருக்கையில் வடித்துக் கூர்மையாகவுள்ள வேலாயுதத்தைத் தரித்தவருமான பெருமானே !, சூர் முதிர் க்ரவுஞ்ச வெற்பும் - வெகுகாலமாக உலகத்தோருக்குத் துன்ப மிழைத்துவந்த கிரௌஞ்சம் என்னும் மலையையும், வேலை நிலமும் - சமுத்திரத்தின் நடுவேயிருந்த அவனது நகரத்தையும், சூரன் உடலும் - சூரபதுமனது (அகங்கார சொரூபமான) தேகத்தையும், துணித்த பெருமாளே - அழித்தருளிய பெரியோனே !, சேலும் அயிலும் தரித்த வாளை அடரும் கடைக்கண் - கயல்மீனையும் கைவேலாயுதத்தையும் ஆயுதமாகத் தரிக்கும் கத்தியையும் ஒத்திருப்பவைகளும் கடைமுனையினால் பார்க்கும் இயல்புடையவைகளுமான கண்களையுடைய, மாதரை வசம்படைத்து அவசமாகி - பெண்களைச் சொந்தமாக்கிக்கொண்டு அவர்களுக்கு ஆளாகிச் சுயேச்சையை இழந்து, சீல(ம்) மறையும் பணத்தில் ஆசையிலை என்று - நல்லொழுக்கம் நீங்கும்படி செய்யும் பணத்தில் தங்களுக்கு ஆசையேயில்லை என்று சொல்விக்கொண்டே, அவத்தை காலமும் உடன் கிடக்கும் அவர்போலே - நித்திரைசெய்யுங் காலத்திலும் அப்பணத்தின் பக்கத்திலேயே படுத்துறங்குபவர்களின் செய்கையைப்போலவே, காலும் மயிரும் பிடித்து மேவு(ம்) சிலுகும் பிணக்கு - காலையும் தலைமயிரையும் பிடித்து ஆசையுடன் போடும் சண்டையாகிய ஊடல், நாளு(ம்) மிக - தினந்தோறும் அதிகரிக்க, நின்று அலைத்த விதமாய - இடைவிடாமல் சஞ்சலமுற்று வருந்துவதாகிய, காம கலகம் பிணித்த சோதகம் எனும் துவக்கிலே - காமவிகார மயக்கம் (என்னும் பாவியினால்) இறக்